

ΠΕΜΠΤΗ 8 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2009

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΤΟΥ κ. BUZEK

Προέδρου

1. Έναρξη της συνεδρίασης

(Η συνεδρίαση αρχίζει στις 09.05)

2. Κατάθεση εγγράφων: βλ. Συνοπτικά Πρακτικά

3. Διάσκεψη κορυφής της G-20 στο Πίτσμπουργκ (24 - 25 Σεπτεμβρίου) (προτάσεις ψηφίσματος που έχουν κατατεθεί): βλ. Συνοπτικά Πρακτικά

4. Συνέπειες της οικονομικής και χρηματοπιστωτικής κρίσης για τις αναπτυσσόμενες χώρες και την αναπτυξιακή συνεργασία (προτάσεις ψηφίσματος που έχουν κατατεθεί): βλ. Συνοπτικά Πρακτικά

5. Ελευθερία της ενημέρωσης στην Ιταλία (συζήτηση)

Πρόεδρος. – Η ημερήσια διάταξη προβλέπει τη δήλωση της Επιτροπής για την ελευθερία της ενημέρωσης στην Ιταλία.

Viviane Reding, μέλος της Επιτροπής. – (EN) Κύριε Πρόεδρε, η ελευθερία έκφρασης και η ελευθερία ενημέρωσης αποτελούν θεμέλια μιας ελεύθερης, δημοκρατικής και πολυφωνικής κοινωνίας. Αυτό αποτελεί σταθερή πεποίθησή μου ως πρώην δημοσιογράφος, καθώς και σταθερή πεποίθησή της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Γι' αυτό όλα τα θεσμικά όργανα της ΕΕ –το Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και η Επιτροπή– έχουν συνυπογράψει τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ, το άρθρο 11 του οποίου ορίζει ότι: Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην ελευθερία έκφρασης. Το δικαίωμα αυτό περιλαμβάνει την ελευθερία γνώμης και την ελευθερία λήψης ή μετάδοσης πληροφοριών ή ιδεών, χωρίς την ανάμειξη δημοσίων αρχών και αδιακρίτως συνόρων. Η ελευθερία των μέσων μαζικής ενημέρωσης και η πολυφωνία τους είναι σεβαστές.

Υπενθυμίζω ότι ο Χάρτης της ΕΕ ορίζει επίσης, στο άρθρο 51, παράγραφος 1, πού και πότε εφαρμόζονται αυτά τα θεμελιώδη δικαιώματα. Αναφέρω και πάλι επί λέξει: «Οι διατάξεις του παρόντος Χάρτη απευθύνονται στα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης, τηρουμένης της αρχής της επικουρικότητας, καθώς και στα κράτη μέλη», αλλά «μόνον όταν εφαρμόζουν το δίκαιο της Ένωσης».

Στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων της ΕΕ, το οποίο οφείλουμε να σεβόμαστε, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή προασπίζεται πάντα την ελευθερία των μέσων ενημέρωσης, την ελευθερία της έκφρασης, την ελευθερία της ενημέρωσης και την ελευθεροτυπία, τόσο εντός της ΕΕ όσο και στις εξωτερικές μας σχέσεις με τις τρίτες χώρες. Υπενθυμίζω, ειδικότερα, τον σημαντικό ρόλο που έχει διαδραματίσει η οδηγία της ΕΕ για την «Τηλεόραση χωρίς σύνορα» η οποία, από το 1989, διασφαλίζει τη δυνατότητα των πολιτών όλων των κρατών μελών της ΕΕ να λαμβάνουν ελεύθερα, χωρίς περιορισμούς, εκπομπές από άλλες χώρες της ΕΕ· είναι μια οδηγία η οποία έχει συμβάλει ουσιαστικά στη διασυνοριακά ελεύθερη κυκλοφορία των πληροφοριών καθώς και στη διαμόρφωση ενός πιο πολυφωνικού τοπίου στον χώρο των μέσων ενημέρωσης σε όλα τα κράτη μέλη. Ως εκ τούτου, θέλω να ευχαριστήσω το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο διότι συνέδραμε την προσπάθεια της Επιτροπής να επιτευχθεί μια εκσυγχρονισμένη έκδοση αυτής της οδηγίας με την οποία επεκτείνεται η ελευθερία της ενημέρωσης σε διασυνοριακό επίπεδο πέρα από το πεδίο των ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών, έτσι ώστε να περιλαμβάνει και άλλες οπτικοακουστικές υπηρεσίες και, ειδικότερα, τις πληροφορίες που μεταδίδονται μέσω του Διαδικτύου.

Αυτή η οδηγία πρέπει να εφαρμοστεί από όλα τα κράτη μέλη της ΕΕ έως τα τέλη του τρέχοντος έτους, ενώ θα συμβάλει σημαντικά στη διαμόρφωση ενός πολυφωνικού τοπίου όταν μεταφερθεί επίσης στο περιβάλλον του Διαδικτύου. Επιτρέψτε μου δε να υπενθυμίσω τρία επιπλέον σημαντικά στοιχεία αυτής της οδηγίας.

Πρώτον, την προαγωγή των ανεξάρτητων τηλεοπτικών παραγωγών. Η οδηγία περιλαμβάνει μια διάταξη σύμφωνα με την οποία οι ραδιοτηλεοπτικοί φορείς πρέπει να αφιερώνουν τουλάχιστον το 10% του χρόνου εκπομπής τους

ή το 10% του προϋπολογισμού του προγράμματός τους σε ευρωπαϊκά έργα τα οποία έχουν δημιουργηθεί από παραγωγούς οι οποίοι είναι ανεξάρτητοι από τους ραδιοτηλεοπτικούς φορείς.

Δεύτερον, η οδηγία, στην εκσυγχρονισμένη της μορφή, προβλέπει το δικαίωμα πρόσβασης των δημοσιογράφων και των ειδησεογραφικών οργανισμών σε σύντομα αποσπάσματα από ολόκληρη την ΕΕ, τα οποία θα μπορούν να χρησιμοποιούν στο πλαίσιο σύντομων ανταποκρίσεων.

Τρίτον, και αυτό έχει μείζονα σημασία, στη νέα οδηγία γίνεται αναφορά στην ανάγκη ύπαρξης ανεξαρτήτων αρχών για τα μέσα ενημέρωσης σε εθνικό επίπεδο. Η αναφορά αυτή είχε προταθεί από την Επιτροπή και η έγκρισή της κατέστη εν τέλει δυνατή μόνον χάρη στη σθεναρή στήριξη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Συνεπώς, η εκσυγχρονισμένη οδηγία για την «τηλεόραση χωρίς σύνορα» μπορεί να λειτουργήσει για τον ραδιοτηλεοπτικό τομέα ως χάρτης κατοχύρωσης της ελευθερίας της διασυνοριακής ενημέρωσης στην ΕΕ.

Επιτρέψτε μου τώρα να υπενθυμίσω έναν ακόμη σημαντικό τομέα στο πεδίο αρμοδιότητας της ΕΕ στον οποίο το παρόν Σώμα μπορεί να παρέμβει και έχει παρέμβει και στο παρελθόν υπέρ της πολυφωνίας των μέσων ενημέρωσης. Αναφέρομαι στην πολιτική για τον τομέα του ραδιοφάσματος. Όλες και όλοι γνωρίζετε ότι δεν είναι δυνατή η εκπομπή χωρίς πρόσβαση στο ραδιοφάσμα, και η πολιτική της ΕΕ συνίσταται στη διασφάλιση της χωρίς διακρίσεις πρόσβασης όλων των παραγόντων της αγοράς στο ραδιοφάσμα. Συνεπώς, οι εθνικές αρχές δεν έχουν δικαίωμα να παγώνουν, μέσω της κατανομής του φάσματος, τον ανταγωνισμό στην αγορά των μέσων ενημέρωσης προς όφελος των παραγόντων που δραστηριοποιούνται ήδη σε αυτή την αγορά. Παρεμπιπτόντως, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων έχει κατοχυρώσει αυτή τη σημαντική αρχή, η οποία απορρέει ευθέως από την ελευθερία παροχής υπηρεσιών, με την απόφασή του στην υπόθεση *Centro Eurogra*. Η Επιτροπή χαιρέτισε την εν λόγω απόφαση ως συμβολή στην προώθηση του δικαίου ανταγωνισμού και ως σημαντικό θεμέλιο για την ενίσχυση της πολυφωνίας των μέσων ενημέρωσης. Σε αυτή τη βάση, η Επιτροπή έχει επανειλημμένως λάβει μέτρα κατά των κρατών μελών στα οποία το σύστημα διαχείρισης του φάσματος κρίθηκε ότι έρχεται σε σύγκρουση με αυτήν την αρχή.

Παραδείγματος χάριν, υπενθυμίζω τη διαδικασία επί παραβάσει την οποία κινήσαμε το 2006 εγώ και η συνάδελφός μου Neelie Kroes σχετικά με την κατανομή του ραδιοφάσματος στην Ιταλία. Υπό την πίεση αυτής της διαδικασίας, οι ιταλικές αρχές μεταβάλλουν τώρα τη στάση τους. Αυτό θα έχει ως αποτέλεσμα να ανοίξει σημαντικά η αγορά και να βγει κερδισμένη η πολυφωνία των μέσων ενημέρωσης. Η πολιτική για το ραδιοφάσμα αποτελεί, συνεπώς, ένα σαφές παράδειγμα τομέα στον οποίο η ΕΕ μπορεί να παρέμβει εντός των ορίων των αρμοδιοτήτων της προκειμένου να ενισχύσει τον ανταγωνισμό για τους πόρους από τους οποίους εξαρτώνται οι ραδιοτηλεοπτικοί φορείς, ενισχύοντας έτσι την πολυφωνία στα μέσα ενημέρωσης.

Όσον αφορά τον γραπτό Τύπο, οι αρμοδιότητες της ΕΕ είναι πολύ πιο περιορισμένες. Ο γραπτός Τύπος είναι ένα από τα κύρια παραδείγματα εθνικών, ή ακόμη και περιφερειακών, αρμοδιοτήτων, και το καθεστώς λειτουργίας του αντικατοπτρίζει συχνά τις διάφορες πολιτισμικές παραδόσεις των επιμέρους κρατών μελών μας. Γι' αυτό δεν υπάρχει κοινοτική νομοθεσία που να αφορά ειδικά τον γραπτό Τύπο, ούτε μπορεί να υπάρξει τέτοια νομοθεσία βάσει των Συνθηκών στην παρούσα τους μορφή. Εντούτοις, στα θεσμικά όργανα της ΕΕ, και ειδικότερα στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, υποστηρίζαμε πάντα την ανάπτυξη του γραπτού Τύπου σε ολόκληρη την ΕΕ. Υπενθυμίζω ότι, υπό την ιδιότητά μου, ως αρμόδια για τα μέσα ενημέρωσης Επίτροπος της ΕΕ, πραγματοποίησα πολυάριθμες συναντήσεις με αρχισυντάκτες από όλη την Ευρώπη στις οποίες συζητήσαμε τα τρέχοντα θέματα που άπτονται της ελευθερίας και της πολυφωνίας των μέσων ενημέρωσης.

Τον Ιούνιο του 2009, η διαδικασία αυτή οδήγησε στον ευρωπαϊκό χάρτη για την ελευθερία του Τύπου, τον οποίο συνέταξαν δημοσιογράφοι από όλη την Ευρώπη. Υποστήριξα πλήρως αυτόν τον χάρτη όταν μου διαβιβάστηκε το τελικό αποτέλεσμα της διαδικασίας. Ο χάρτης για την ελευθερία του Τύπου, ο οποίος εκπονήθηκε με πρωτοβουλία της ευρωπαϊκής δημοσιογραφικής κοινότητας, αποτελεί σημαντική επαναβεβαίωση των βασικών αξιών που κατοχυρώνονται σε θεμελιώδη νομικά κείμενα όπως ο Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ. Υπενθυμίζει επίσης, σε όλους τους πολιτικούς ιδύνοντες στο πεδίο αρμοδιότητάς τους, το γεγονός ότι, για να επιτευχθεί ουσιαστική ελευθερία του Τύπου, οι δημόσιες αρχές οφείλουν να διαδραματίζουν όντως τον ρόλο που τους αντιστοιχεί: πρέπει να είναι έτοιμες να προστατεύσουν την ελευθερία της έκφρασης και να προωθήσουν την ανάπτυξη της. Ο χάρτης συνιστά επομένως σημαντικό βήμα ενίσχυσης αυτών των βασικών αξιών και δικαιωμάτων, παρέχοντας στους δημοσιογράφους τη δυνατότητα να τα επικαλούνται έναντι των κυβερνήσεων ή των πολιτικών δημοσίων αρχών κάθε φορά που κρίνουν ότι απειλείται αδικαιολόγητα η ελεύθερη επιτέλεση του έργου τους.

Οι αξιότιμοι βουλευτές πρέπει λοιπόν να αναγνωρίσουν ότι τα θεσμικά όργανα της ΕΕ, και κυρίως η Επιτροπή, επιδεικνύουν ισχυρή πολιτική βούληση υπέρ της προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων και της ελευθερίας της ενημέρωσης, της έκφρασης και των μέσων ενημέρωσης. Χρησιμοποιούμε τις αρμοδιότητές μας προκειμένου να υποστηρίξουμε αυτά τα δικαιώματα και ελευθερίες κατά την άσκηση των καθηκόντων μας, βάσει των Συνθηκών, και θα συνεχίσουμε να το πράττουμε.

Επιτρέψτε μου, ωστόσο, να θίξω μια ακόμη σημαντική πτυχή, συγκεκριμένα το γεγονός ότι η εφαρμογή των θεμελιωδών δικαιωμάτων στις πολιτικές της ΕΕ δεν καθιστά την ΕΕ αρμόδια για όλα τα ζητήματα που άπτονται των θεμελιωδών δικαιωμάτων στα επιμέρους κράτη μέλη. Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι τα κράτη μέλη διαθέτουν συντάγματα, πολλά από τα οποία έχουν μακρά ιστορία, και ότι σε όλα τα κράτη μέλη υπάρχουν δικαστήρια, εφετεία και συνταγματικά δικαστήρια τα οποία διασφαλίζουν τον σεβασμό και την εφαρμογή των θεμελιωδών δικαιωμάτων σε οποιαδήποτε ενέργεια των δημοσίων αρχών. Πολύ πρόσφατα, μόλις χθές, γίναμε μάρτυρες ενός τέτοιου παραδείγματος στην Ιταλία.

Αυτό είναι αποτέλεσμα του γεγονότος ότι λειτουργούμε βάσει ενός συστήματος καταμερισμού των λειτουργιών, καθόσον η Ευρώπη δεν συνιστά υπερκράτος, αλλά αποτελείται από 27 κυρίαρχα κράτη μέλη, ενώ θα συνεχίσει να λειτουργεί κατά τον ίδιο τρόπο και βάσει της νέας Συνθήκης της Λισαβόνας.

Σας παρακαλώ λοιπόν όλες και όλους να μην χρησιμοποιούμε τα θεσμικά όργανα της ΕΕ για την επίλυση προβλημάτων τα οποία πρέπει, δυνάμει των Συνθηκών μας, να επιλύονται σε εθνικό επίπεδο. Δεν πρέπει να διεκδικούμε έναν ρόλο τον οποίο δεν διαθέτουμε, και δεν πρόκειται να αποκτήσουμε ούτε στο πλαίσιο της εφαρμογής της Συνθήκης της Λισαβόνας. Ας εστιάσουμε λοιπόν την προσοχή μας εδώ στην αποτελεσματική εφαρμογή των κανόνων, των αρχών, των δικαιωμάτων και των ελευθεριών στους τομείς για τους οποίους είναι αρμόδια η ΕΕ. Αυτό μπορεί να οδηγήσει σε πολύ σημαντική πρόοδο, και ανέφερα ήδη στην ομιλία μου αρκετά συγκεκριμένα παραδείγματα προόδου.

Επιτρέψτε μου να προσθέσω ένα ακόμη παράδειγμα τομέα στον οποίο μπορούμε να παρέμβουμε. Ο Paul Rübig, βουλευτής αυτού του Σώματος, πρότεινε προσφάτως, σε μια τροπολογία επί του προϋπολογισμού, τη δημιουργία ενός νέου κοινοτικού προγράμματος με την ονομασία «Erasmus για δημοσιογράφους». Ένα τέτοιο πρόγραμμα θα παρείχε τη δυνατότητα στους δημοσιογράφους, σε μια δύσκολη συγκυρία για τον γραπτό Τύπο, να συνεργάζονται για μικρό χρονικό διάστημα με συντακτικό προσωπικό σε άλλα κράτη μέλη. Θα επέτρεπε επίσης στους δημοσιογράφους να ανακαλύπτουν την πολιτική, οικονομική και κοινωνική κατάσταση των άλλων κρατών μελών και να γράφουν γι' αυτήν. Θα μπορούσαν έτσι να συγκρίνουν την κατάσταση ανά την Ευρώπη και να την παρουσιάζουν στους αναγνώστες, περιλαμβανομένης της κατάστασης όσον αφορά την ελευθεροτυπία. Γι' αυτό προτρέπω το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να λάβει πολύ σοβαρά υπόψη αυτές τις προτάσεις, οι οποίες έχουν πάντως τη στήριξη της αρμόδιας για τα μέσα ενημέρωσης στην ΕΕ Επιτροπής.

Joseph Daul, *εξ ονόματος της Ομάδας PPE.* – (FR) Κύριε Πρόεδρε, αξιότιμοι Πρόεδροι, κυρίες και κύριοι, ζήτησα να λάβω τον λόγο εξ ονόματος της Ομάδας του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος (Χριστιανοδημοκράτες) σε αυτήν τη συζήτηση για την ελευθερία του Τύπου στην Ιταλία πρώτα και κύρια για να αποδοκιμάσω την άστοχη χρήση του βήματος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για τη συζήτηση εθνικών ζητημάτων. Έλαβα επίσης τον λόγο για να καταγγείλω μια άδικη και ανέντιμη επίθεση κατά της κυβέρνησης ενός ευρωπαϊκού κράτους μέλους στο οποίο οι αρχές του κράτους δικαίου εφαρμόζονται εξίσου αυστηρά με την υπόλοιπη Ευρώπη.

Όσον αφορά την πρώτη πτυχή, θα αναφερθώ στον Πρόεδρο της Ιταλικής Δημοκρατίας, στα λόγια του οποίου παρέπεμπα και χθές και ο οποίος την περασμένη εβδομάδα εξέφρασε την ακόλουθη άποψη: «Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο» –αναφέρω αυτολεξεί– «δεν μπορεί να λειτουργεί ως βήμα αντιπαράθεσης στο οποίο μεταφέρονται πολιτικές συγκρούσεις και διενέξεις οι οποίες αφορούν θέματα τα οποία οφείλουν να επιλύονται εντός των κρατών μελών και των εθνικών τους κοινοβουλίων.» Ο Πρόεδρος της Ιταλικής Δημοκρατίας επεσήμανε περαιτέρω ότι: «Δεν μπορεί άλλωστε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να αποτελεί ένα είδος εφετείου το οποίο κρίνει τις αποφάσεις των εθνικών κοινοβουλίων ή τη συμπεριφορά των εθνικών κυβερνήσεων.» Δεν είναι πρόθεσή μου να προσβάλω τον Πρόεδρο Napolitano, ο οποίος είναι καλός φίλος, αλλά πρέπει να επισημάνω ότι δεν ακολουθεί την ίδια πολιτική γραμμή με τον πρωθυπουργό Berlusconi ή με εμένα ή την πολιτική ομάδα την οποία εκπροσωπώ.

(*Διαμαρτυρία από τον κ. Schulz*)

Παρακαλώ σεβαστείτε την ελευθερία του λόγου μου, κύριε Schulz! Ειδικά σήμερα το πρωί θα ήθελα να γίνουν σεβαστές τόσο η ελευθερία του λόγου όσο και η ελευθερία του Τύπου!

(*Παρέμβαση από τον κ. Schulz*)

Γνωρίζουμε ποιοι είναι οι ταραξίες. Δεν με ενοχλεί. Δεν είμαι οργισμένος. Κύριε Πρόεδρε. Αυτό που ζητάω είναι απλά να με αφήσετε να μιλήσω. Δεν μπορεί να γίνει έτσι διάλογος.

Ωστόσο, τα λόγια αυτά εκφράζουν, με απολύτως σαφή τρόπο, τον σεβασμό που πρέπει να επιδεικνύεται για τους δημοκρατικούς μας θεσμούς, είτε οι θεσμοί αυτοί είναι εθνικοί είτε είναι ευρωπαϊκοί. Γεγονός πάντως είναι ότι η συζήτηση την οποία διεξάγουμε σήμερα το πρωί δεν έχει την παραμικρή σχέση με τους λόγους ύπαρξης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Τι αφορά λοιπόν στην πραγματικότητα; Μήπως στερούνται οι ιταλοί πολιτικοί τη δυνατότητα να διεξάγουν διάλογο σχετικά με την ελευθερία του Τύπου ή οποιοδήποτε άλλο θέμα επιθυμούν στο

εθνικό τους κοινοβούλιο; Δεν το νομίζω. Μήπως στερούνται οι Ιταλοί πολίτες τη δυνατότητα να εκφράσουν δημοσίως την αποδοκιμασία τους για οποιονδήποτε νόμο; Όχι. Μήπως στερούνται τα Ιταλικά δικαστήρια τη δυνατότητα να εφαρμόσουν τους νόμους; Όχι, όπως όλοι διαπιστώσαμε με ξεκάθαρο τρόπο. Μήπως αδυνατεί το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να εκδώσει καταδικαστική απόφαση για έναν Ιταλικό νόμο ο οποίος έρχεται σε σύγκρουση με τις ευρωπαϊκές Συνθήκες; Όχι. Οι απαντήσεις σε όλα αυτά τα ερωτήματα είναι σαφώς αρνητικές.

Υπό τις συνθήκες αυτές, η συζήτηση που έχει διοργανωθεί στο παρόν Σώμα δεν είναι λοιπόν παρά μια μικρόψυχη πολιτική και κομματική απόπειρα προβολής ενός πολιτικού αντιπάλου. Ανεξαρτήτως του τι ισχυρίζονται ορισμένοι από τους συναδέλφους μας, η Ιταλική Δημοκρατία λειτουργεί όπως πρέπει να λειτουργεί εντός της Ευρώπης, δημοκρατικά και σύμφωνα με τις αρχές του κράτους δικαίου. Όσοι ισχυρίζονται το αντίθετο, αγνοούν την πραγματικότητα· και αυτό δεν ξεγελά κανέναν.

Ο ρόλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κυρίες και κύριοι, δεν είναι να λειτουργεί ως βήμα επίλυσης των διαφορών των εθνικών πολιτικών αντιπάλων. Η αίθουσα αυτή δεν είναι ο κατάλληλος χώρος για οποιαδήποτε απόπειρα υπονόμησης της αξιοπιστίας μιας κυβέρνησης η οποία άλλωστε, οφείλω να προσθέσω, είναι πολιτικά υπόλογη έναντι των πολιτών της. Γι' αυτό υπάρχουν οι εκλογές. Σας ευχαριστώ για την προσοχή σας.

David-Maria Sassoli, *εξ ονόματος της Ομάδας S&D*. – (IT) Κύριε Πρόεδρε, κυρία Επίτροπε, κυρίες και κύριοι, όλοι εμείς επηρεαζόμαστε από τις συνθήκες υπό τις οποίες ζούμε, και σίγουρα θα έχετε ακούσει προτού έρθετε εδώ στις Βρυξέλλες να σας λένε το εξής: «μην ξεχνάς ότι έχεις αναλάβει μια μεγάλη ευθύνη, ότι έχουμε αναλάβει όλοι μια μεγάλη ευθύνη», να κάνεις δηλαδή τη χώρα σου καλύτερη.

Γνωρίζουμε ότι η κατάσταση στις χώρες μας θα βελτιωθεί αν η Ευρώπη γίνει ισχυρότερη και αν είναι σε θέση να ανταποκρίνεται με αίσθημα δικαιοσύνης στις προσδοκίες των πολιτών μας. Προφανώς αντιλαμβανόμαστε ότι αυτό είναι εφικτό μόνο αν εργαστούμε όλοι μαζί· αν μπορέσουμε να συγκεντρώσουμε και να χρησιμοποιήσουμε τα πιο πολύτιμα όπλα μας, τα συντάγματά μας, αυτά τα σύνολα αξιών και νομικών κανόνων, καθώς και δικαιωμάτων, τα οποία αποτελούν το πραγματικό πλεονέκτημα της Ευρώπης. Η χώρα μου πληττείται από πολλές διαμάχες, όμως θέλω ευθύς αμέσως να σας διαβεβαιώσω όλες και όλους ότι μιλάμε για μια σπουδαία δημοκρατική χώρα, η οποία έχει ένα σπουδαίο Σύνταγμα. Η χθεσινή ημέρα ήταν πολύ σημαντική για εμάς τους Ιταλούς, καθότι το Συνταγματικό Δικαστήριο, αντιμέτωπο με μια συγκεχυμένη κατάσταση και με αιτήματα για χορήγηση καθεστώτος ατιμωρησίας, επαναβεβαίωσε μια απλή και ιστορικά καθιερωμένη αρχή – ότι όλοι οι πολίτες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου. Εντούτοις, γνωρίζουμε ότι ακόμη και σπουδαίες χώρες μπορούν να παρεκκλίνουν της πορείας τους, και μπορούν να εμπλέξουν τα ιδιωτικά συμφέροντα στα δημόσια αγαθά. Παρ' όλα αυτά, δεν μπορούμε να επιτρέψουμε την αποδυνάμωση των κρατών μελών.

Το δικαίωμα σε ανεξάρτητη ενημέρωση, χωρίς πιέσεις ή προϋποθέσεις από μέρους των κυβερνητικών αρχών, πρέπει να είναι εγγυημένο, καθόσον πρόκειται για δημόσιο αγαθό, ένα αγαθό που πρέπει να απολαμβάνουν όλοι, σε όλες τις χώρες. Το αγαθό αυτό πρέπει να προστατεύεται με αποφασιστικότητα από την Ένωση. Πρέπει να προσπαθήσουμε να ορίσουμε κοινούς κανόνες, να θέσουμε όρια πέρα από τα οποία η ενημέρωση δεν μπορεί πλέον να θεωρείται ανεξάρτητη. Είναι επιτακτική η ανάγκη να παρέμβει η Ένωση, και να εγκρίνει μια οδηγία η οποία θα ορίζει κατευθυντήριες γραμμές για την πολυφωνία και για την προστασία ενός αγαθού το οποίο πρέπει να είναι διαθέσιμο σε όλους. Κυρία Reding, δεν πρέπει ποτέ να λησμονείτε ότι είμαστε Κοινοβούλιο και όχι μουσείο στο οποίο τα πράγματα αφήνονται εκτεθειμένα στη φθορά του χρόνου.

Mário David (PPE). – (PT) Πριν από τρεις ή τέσσερις εβδομάδες, στην Πορτογαλία, η Prisa – μια ισπανική εταιρεία η οποία είναι γνωστό ότι υποστηρίζει το Σοσιαλιστικό Κόμμα και κατέχει την πλειοψηφία των μετοχών του τηλεοπτικού σταθμού TVI – έδωσε εντολή να ακυρωθεί η απογευματινή εκπομπή *Jornal Nacional de Sexta-Feira*. Κύριε Sassoli, θέλω να σας ρωτήσω αν η Ομάδα της Προοδευτικής Συμμαχίας των Σοσιαλιστών και Δημοκρατών στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο σκοπεύει επίσης να εξετάσει τι συμβαίνει και σε άλλες χώρες, ή αν το ενδιαφέρον της περιορίζεται απλώς και μόνον στην πολιτική φάρσα που παρακολουθούμε εδώ σήμερα το πρωί.

David-Maria Sassoli, *εξ ονόματος της Ομάδας S&D*. – (IT) Σας ευχαριστώ για την ερώτησή σας, διότι μου δίνει την ευκαιρία να εξηγήσω τις προθέσεις μου. Δεν είχα την ευκαιρία να το πράξω στον χρόνο που μου είχε διατεθεί.

(Ο Πρόεδρος καλεί το Σώμα να επιτρέψει στον ομιλητή να συνεχίσει την παρέμβασή του)

Όπως έλεγα, χαίρομαι που μου θέσατε αυτήν την ερώτηση διότι μου δίνετε την ευκαιρία να πω ότι η οδηγία την οποία ζητούμε από την Επιτροπή πρέπει να αφορά όλα τα κράτη μέλη. Το θέμα που μας απασχολεί δεν αφορά μόνο την Ιταλία· πρόκειται για ένα ζήτημα με ευρωπαϊκές διαστάσεις. Θέλω επίσης να επισημάνω ότι επιθυμούμε την τροποποίηση της ερώτησης την οποία πρόκειται να υποβάλουμε στο Στρασβούργο. Θέλουμε αυτή να καλύπτει τον διάλογο σχετικά με την πολυφωνία στην Ιταλία και στην Ευρώπη εν γένει. Σας ευχαριστώ πολύ για την ερώτησή σας.

Πρόεδρος. – Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αν πρόκειται να διεξαχθεί τέτοιου είδους διάλογος στο Σώμα, δεν πρόκειται να επιτρέψω την υποβολή ερωτήσεων γαλάζιας κάρτας. Αυτή είναι η απόφασή μου. Λυπούμαι, αλλά πρέπει να επιδειχθεί μεγαλύτερη νηφαλιότητα κατά τον χειρισμό του όλου ζητήματος, ειδάλλως δεν θα επιτραπεί η εφαρμογή της μεθόδου της γαλάζιας κάρτας. Δεν θέλω να διολισθήσει η συνεδρίαση σε αντεγκλήσεις. Παρακαλώ να συμπεριφερθείτε αναλόγως.

Guy Verhofstadt, *εξ ονόματος της Ομάδας ALDE.* – (FR) Κύριε Πρόεδρε, ο Πρόεδρος της Ιταλικής Δημοκρατίας, Giorgio Napolitano, ορθώς επισημαίνει ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν είναι ο κατάλληλος χώρος για τη διευθέτηση αντιπαραθέσεων μεταξύ πολιτικών κομμάτων στο εσωτερικό των κρατών μελών, ή για την έκφραση διαφωνιών με αποφάσεις που ελήφθησαν από τα εθνικά κοινοβούλια. Το πρόβλημα στην Ιταλία –και φρονώ ότι ο κ. Napolitano, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, έχει απόλυτο δικιο– πρέπει πρωτίστως να επιλυθεί στην Ιταλία.

Ωστόσο –και εδώ έγκειται το πρόβλημα, κύριε Daul– κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει ότι υφίσταται πρόβλημα τόσο στην Ευρώπη εν γένει όσο και στην Ιταλία. Το στοιχείο που με προβληματίζει από την ομιλία σας είναι πως θεωρείτε ότι δεν υφίσταται καν πρόβλημα.

(Χειροκροτήματα)

Ο κ. Napolitano έχει δικιο. Νομίζω ότι ορθώς επίσης υπογραμμίζετε τα όσα είπε ο κ. Napolitano, όμως δεν είναι καλή ιδέα να υποστηρίζετε εδώ, σε τούτο το Σώμα, ότι δεν υφίσταται πρόβλημα. Γιατί το αναφέρω αυτό; Το αναφέρω επειδή η οργάνωση Freedom House δημοσίευσε προσφάτως μια μελέτη στην οποία οι χώρες του κόσμου χωρίζονται σε τρεις κατηγορίες όσον αφορά την ελευθεροτυπία: ελεύθερες, εν μέρει ελεύθερες, και ανελεύθερες. Πρέπει να επισημανθεί –και νομίζω ότι το γεγονός αυτό συνιστά τεράστιο πρόβλημα– ότι τρεις χώρες, και όχι μόνον μία, όχι μόνον η Ιταλία, αλλά επίσης η Ρουμανία και η Βουλγαρία, έχουν συμπεριληφθεί στην κατηγορία των «εν μέρει ελεύθερων» χωρών. Μας ανησυχεί δε ακόμη περισσότερο, μας ανησυχεί πραγματικά, το γεγονός ότι μια από τις ιδρυτικές χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης συγκαταλέγεται μεταξύ των χωρών αυτών.

Δεδομένου ότι δημιουργήσαμε αυτή την Ευρωπαϊκή Ένωση προκειμένου να προασπίσουμε, άπαξ διά παντός, τις κοινές μας αξίες της δημοκρατίας, της ειρήνης και της ελευθερίας, είναι καθήκον μας να παρέμβουμε. Πώς; Φρονώ ότι πρέπει να ζητήσουμε από την Επιτροπή, βάσει των Συνθηκών μας –και επαναλαμβάνω ότι αυτό είναι ένα αίτημα το οποίο έχει ήδη υποβληθεί– να προτείνει μια οδηγία με σκοπό τη διασφάλιση της πολυφωνίας των μέσων ενημέρωσης. Αυτό πρέπει να συμβεί, και πρόκειται για μια αρμοδιότητα η οποία μπορεί να ασκηθεί σε συνεργασία με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δυνάμει των Συνθηκών. Η οδηγία αυτή πρέπει να εγγυάται ότι οι συνταγματικές μας διατάξεις για την ελευθερία των μέσων ενημέρωσης θα γίνονται πλήρως και με αρμονικό τρόπο σεβαστές σε όλα τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, περιλαμβανομένων οπωσδήποτε και των εν λόγω κρατών.

Οφείλω επίσης να σας επισημάνω, κύριε Πρόεδρε, και θα ολοκληρώσω εδώ την παρέμβασή μου, ότι απογοητεύτηκα πολύ από την ομιλία της Επιτροπής. Τα κράτη μέλη μπορούν να ενεργούν όπως αυτά επιθυμούν, αρκεί οι ενέργειές τους να συνάδουν με τα εθνικά τους συντάγματα. Αυτή την άποψη ακούσαμε να εκφράζει η Επιτροπή. Διαφωνώ πλήρως. Διαμαρτύρομαι. Υπάρχουν αξίες, υπάρχουν ελευθερίες τις οποίες οφείλει να υπερασπίζεται το παρόν Σώμα ανεξαρτήτως εθνικών συμφερόντων, και πέραν των εθνικών συνταγμάτων.

(Χειροκροτήματα)

Αναφέρομαι στις αξίες και τις αρχές που προσδίδουν στην Ευρωπαϊκή Ένωση την πραγματική της ταυτότητα. Καλώ, συνεπώς, την Επιτροπή να αναθεωρήσει τη στάση της και να προτείνει το ταχύτερο δυνατόν μια οδηγία για το θέμα της συγκέντρωσης των μέσων ενημέρωσης, και να το πράξει για όλες τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Cristiana Muscardini (PPE). – (IT) Κύριε Πρόεδρε, θέλω απλώς να σχολιάσω τις δηλώσεις του κ. Sassoli –ο οποίος υποστήριξε από το βήμα του Σώματος ότι το κείμενο επί του οποίου πρόκειται να ψηφίσουμε στο Στρασβούργο θα τροποποιηθεί– νομίζω ότι είναι άσκοπο να συζητούμε για ένα κείμενο το οποίο οι ίδιοι οι εισηγητές του έχουν ήδη δηλώσει ότι θα τροποποιήσουν.

Πρόεδρος. – Κυρία Muscardini, η παρέμβασή σας δεν αφορούσε πραγματικό θέμα επί της διαδικασίας, παρακαλώ λοιπόν να τηρούμε τον Κανονισμό του Σώματος.

Κυρίες και κύριοι, δεν πρόκειται να δίνω τον λόγο σε οποιονδήποτε υψώνει γαλάζια κάρτα. Και έχω το δικαίωμα να το κάνω αυτό, καθώς πρέπει να συνεχίσουμε ομαλά τη συζήτησή μας.

Πρέπει να είμαστε ταχύτεροι στις συζητήσεις μας. Όλοι θα μπορέσουν να λάβουν τον λόγο στο τμήμα της συνεδρίασης που θα πραγματοποιηθεί με τη μέθοδο των εκτάκτων παρεμβάσεων στο τέλος της συζήτησής μας, σας παρακαλώ λοιπόν να το λάβετε υπόψη αυτό.

Judith Sargentini, *εξ ονόματος της Ομάδας Verts/ALE*. – (EN) Κύριε Πρόεδρε, κάποιος ίσως νομίζει ότι θα μιλήσω στα ιταλικά, ενώ άλλοι μπορεί να επιθυμούν η σημερινή συζήτηση να αποκτήσει αμιγώς ιταλικό χαρακτήρα, όμως εγώ είμαι Ολλανδή. Είμαι ολλανδή βουλευτής αυτού του Κοινοβουλίου και με ενοχλεί πολύ η αντίληψη ότι συζητούμε εδώ σήμερα σαν να μας απασχολεί ένα θέμα που αποτελεί εσωτερική υπόθεση της Ιταλίας.

Το μείζον ζήτημα δεν είναι πώς εξελίσσεται η κατάσταση στην Ιταλία – η πίεση που ασκείται στους δημοσιογράφους, ή η αυτολογοκρισία που αρχίζουν να εφαρμόζουν οι δημοσιογράφοι στην Ιταλία. Το ζήτημα είναι ότι βρισκόμαστε αντιμέτωποι με ένα όνειδος για την Ευρώπη. Πώς θα μπορέσουμε να πούμε στα νέα κράτη μέλη, στα υποψήφια κράτη μέλη, ότι πρέπει να διαθέτουν πολυφωνικά μέσα ενημέρωσης, ότι πρέπει να ακούγονται όλες οι φωνές στο εσωτερικό της χώρας τους, ότι πρέπει να διεξάγεται διάλογος μεταξύ όλων των χρωμάτων και όλων των πολιτικών κομμάτων, αν διστάζουμε να πούμε στην Ιταλία ότι αυτή πρέπει να αλλάξει πορεία, ότι είναι λάθος να πιέζονται οι δημοσιογράφοι να αλλάξουν στάση, ότι είναι λάθος να υπάρχει ένα πρόσωπο το οποίο ελέγχει τόσο την εμπορική όσο και τη δημόσια τηλεόραση.

Ο κ. Verhofstadt το διατύπωσε πρώτος, και θα επαναλάβω εδώ το αίτημά του. Κυρία Reding, είπατε ότι η Ευρώπη κάνει ό,τι μπορεί, ότι τα θεμελιώδη δικαιώματα είναι θεμελιώδη, όχι όμως όταν πρόκειται για ένα κράτος μέλος το οποίο είναι ήδη μέλος της Ένωσης. Αυτό είναι αδιανόητο. Εδώ μιλάμε για ένα από τα κριτήρια της Κοπεγχάγης. Όλοι οφείλουν να πληρούν τα κριτήρια της Κοπεγχάγης.

(Χειροκροτήματα)

Προκειμένου να διασφαλιστεί ότι η συζήτηση αυτή δεν θα περιοριστεί στο θέμα της Ιταλίας, ζητώ και εγώ να καταρτιστεί μια οδηγία για τη συγκέντρωση των μέσων ενημέρωσης. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έχει διατυπώσει δύο φορές αυτό το αίτημα: τότε σκοπεύει να αναλάβει δράση η Επιτροπή; Η Ομάδα του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος προσπάθησε ακόμη και να διαγράψει από την ημερήσια διάταξη αυτή τη ζωηρή συζήτηση την οποία διεξάγουμε σήμερα, με τη δικαιολογία ότι δεν θα είχε ευρωπαϊκό χαρακτήρα. Η σημερινή ζωηρή συζήτηση καταδεικνύει ότι υπάρχει όντως ζήτημα. Υπάρχουν άτομα που φωνάζουν, άτομα που εκφράζουν έντονα συναίσθημα γι' αυτό το θέμα – και αυτό είναι καλό, διότι η ελευθερία του λόγου, η πολυφωνία του Τύπου, είναι κείμενο στοιχείο της δημοκρατίας μας.

Στην Ιταλία, το 80% του πληθυσμού ενημερώνεται για την καθημερινή επικαιρότητα μέσω της τηλεόρασης. Αν αυτή η τηλεόραση δεν παρουσιάζει όλες τις απόψεις, τότε οι πολίτες δεν έχουν τη δυνατότητα να λαμβάνουν ανεξάρτητες αποφάσεις. Αυτό έχει θεμελιώδη σημασία για τη δημοκρατία.

(Χειροκροτήματα)

Είμαστε όλοι μορφωμένοι άνθρωποι. Όλοι πρέπει να είμαστε σε θέση να αντιμετωπίσουμε ποικίλες αλήθειες και να διαμορφώσουμε μέσα από αυτές τη δική μας αλήθεια, και το ίδιο δικαίωμα έχει ο πληθυσμός της Ιταλίας. Ο πληθυσμός της Βουλγαρίας, ο πληθυσμός των Κάτω Χωρών, όλοι έχουν το ίδιο δικαίωμα, το οποίο υπερασπιζόμαστε με σταθερότητα. Μπορεί να είμαι Ολλανδή, μπορεί να μην είμαι Ιταλίδα, αλλά ενδιαφέρομαι για τους πολίτες ολόκληρης της Ευρώπης.

Οι προσπάθειες να διαγραφεί αυτή η συζήτηση από την ημερήσια διάταξη αυτής της συνεδρίασης, οι προσπάθειες να υποστηριχθεί ότι δεν είναι θέμα που πρέπει να μας απασχολεί, αυτά είναι πράγματα για τα οποία θα έπρεπε να ντρεπόμαστε. Ο τρόπος με τον οποίο εξελίσσεται η κατάσταση στην Ιταλία καθιστά πολύ ευάλωτη τη δημοκρατία στη χώρα. Πρέπει να ξεκινήσουμε τουλάχιστον μια προσπάθεια. Σας παρακαλώ λοιπόν, κυρία Reding, να ασχοληθείτε με τη συγκέντρωση των μέσων ενημέρωσης.

(Χειροκροτήματα)

Ryszard Czarnecki, *εξ ονόματος της Ομάδας ECR*. – (PL) Κύριε Πρόεδρε, κυρία Επίτροπε, δεν είναι μόνον η Ιταλία σπουδαία και θαυμάσια χώρα. Στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο εκλέγονται οι εκπρόσωποι 27 θαυμάσιων χωρών – για να συμπληρώσω τα σχόλια του κ. Sassoli.

Μου φαίνεται ελαφρώς παράδοξο το γεγονός ότι εγώ, ένας αγωνιστής της αντικομμουνιστικής αντιπολίτευσης, που ποτέ δεν φανταζόταν ότι θα κατέληγε να συμφωνήσει με κάποιον προερχόμενο από αυτό το στρατόπεδο, θα έφτανε στο σημείο να συμφωνήσω με τον Πρόεδρο της Ιταλίας, ο οποίος προειδοποιεί κατά της μεταφοράς εσωτερικών διαφωνιών στο βήμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Μιλώ για την εφαρμογή δύο μέτρων και δύο σταθμών. Υπάρχουν ορισμένα θέματα τα οποία προσελκύουν το ενδιαφέρον ορισμένων πολιτικών ομάδων στο Κοινοβούλιο μας. Οι πολιτικές αυτές ομάδες εκβιάζουν τη συζήτηση των εν λόγω θεμάτων στο βήμα του Κοινοβουλίου μας, ενώ άλλα θέματα κρύβονται κάτω από το χαλί.

Ίσως να έχουν υπάρξει παρόμοιες καταστάσεις και σε άλλες χώρες. Στην Πολωνία, προσφάτως, ένας εν ενεργεία υπουργός έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του, μετερχόμενος όλα τα διαθέσιμα μέσα, για να διατηρήσει στη θέση του τον πρόεδρο της κρατικής τηλεόρασης. Οι προσπάθειές του δεν τελεσφόρησαν, όμως εκείνη την περίοδο δεν άκουσα καμία από τις πολιτικές ομάδες να ζητεί τη διενέργεια συζήτησης για το θέμα. Παρόμοια φαινόμενα έχουν εμφανιστεί και σε άλλες χώρες.

Κατά συνέπεια, αν δεν θέλουμε να μας κατηγορήσει κανείς ότι εφαρμόζουμε δύο μέτρα και δύο σταθμά, πρέπει να αντιμετωπίζουμε ισότιμα όλες τις πλευρές. Αν υπάρχει κάποιο πρόβλημα, τότε πρέπει πάντα να το συζητούμε τη χρονική περίοδο που εκδηλώνεται. Αν δεν το κάνουμε αυτό, σημαίνει ότι η παρέμβασή μας έχει κάποιου είδους πολιτικά κίνητρα, ότι τίθεται θέμα πολιτικής εκμετάλλευσης.

Ο κ. Verhofstadt ανακοίνωσε εδώ κάποιες προτάσεις σύμφωνα με τις οποίες πρέπει να επιβληθούν από την κορυφή, ούτως ειπείν, ορισμένες τυπικές, νομικές και νομοθετικές λύσεις σε ορισμένα κράτη μέλη. Φρονώ ότι αυτό δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια απόπειρα επιβολής μιας εκτεταμένης και υπέρμετρης ολοκλήρωσης της Ευρώπης, από την πίσω πόρτα και χωρίς τη συγκατάθεση των πολιτών. Κάτι τέτοιο θα ερχόταν μάλιστα σε ευθεία αντίθεση με τη βούληση της κοινής γνώμης, όπως έχει εκφραστεί στις εκλογές για την ανάδειξη εθνικών κυβερνήσεων.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση εξακολουθεί να είναι μια κοινότητα που στηρίζεται σε έθνη, σε εθνικά κράτη. Πρέπει, ωστόσο, να αποφύγουμε μια τέτοια επίσπευση των διαδικασιών και να μην επιχειρούμε, ούτως ειπείν, να παρακάμπουμε τα εθνικά κράτη και να θεσπίζουμε νομοθεσία για λογαριασμό τους.

Τέλος, κύριε Πρόεδρε, θεωρώ ότι το θέμα της παρούσας συζήτησης είναι εσωτερικό ζήτημα της Ιταλίας. Μπορεί, επιπλέον, να είναι ένα δύσκολο ζήτημα, όμως οι Ιταλοί πρέπει να το επιλύσουν οι ίδιοι. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν είναι ο κατάλληλος χώρος για τη διευθέτηση αυτών των προβλημάτων.

Patrick Le Hyaric, εξ ονόματος της Ομάδας GUE/NGL. – (FR) Κύριε Πρόεδρε, κυρία Επίτροπε, κυρίες και κύριοι, η ελευθερία του Τύπου και της ενημέρωσης αποτελεί θεμελιώδες και αναπαλλοτρίωτο δικαίωμα, καθότι είναι τμήμα της ανάπτυξης του ανθρώπου. Επιπλέον, όπως παραδεχτήκατε και εσείς, κυρία Reding, αναγνωρίζεται από το άρθρο 10 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων όσον αφορά την πολυφωνία και το άρθρο 51 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης όσον αφορά την ελευθερία της έκφρασης.

Συνεπώς, βάσει αυτής ακριβώς της ευρωπαϊκής νομοθεσίας και των συστάσεων της Κοινοβουλευτικής Συνέλευσης του Συμβουλίου της Ευρώπης και του ΟΑΣΕ για την ελευθερία των μέσων ενημέρωσης, το Κοινοβούλιό μας πιστεύει ότι ο Πρόεδρος του υπουργικού συμβουλίου της Ιταλίας, ο αρχηγός ενός κράτους που, αν μη τι άλλο, υπήρξε ένα από τα ιδρυτικά μέλη της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, παραβιάζει τις αρχές της ελευθερίας και της πολυφωνίας του Τύπου με ποικίλους τρόπους. Έχει μετατρέψει κοινά δημόσια αγαθά όπως η ενημέρωση και ο πολιτισμός σε πραγματικά εμπορεύματα που αποφέρουν οικονομικό κέρδος μέσω της δημιουργίας μιας αυτοκρατορίας μέσω ενημέρωσης η οποία περιλαμβάνει πολυάριθμους τηλεοπτικούς και ραδιοφωνικούς σταθμούς, εκδοτικούς οίκους, διαφημιστικές και ασφαλιστικές εταιρείες και τράπεζες.

Επιπλέον, ο Πρόεδρος του ιταλικού υπουργικού συμβουλίου έχει τη δυνατότητα να παρεμβαίνει στην επιλογή του προσώπου που διευθύνει τα μέσα ενημέρωσης του δημοσίου τομέα. Αυτό το ουσιαστικό μονοπώλιο της ενημέρωσης και της χρηματοδότησής της του επιτρέπει να κυριαρχεί, να ελέγχει και να κατευθύνει όχι μόνο την πλειονότητα των οπτικοακουστικών μέσων ενημέρωσης και των εκδοτικών συγκροτημάτων, αλλά και το περιεχόμενό τους, προς όφελος των προσωπικών του συμφερόντων. Ένα τέτοιο σύστημα αστυνόμευσης της σκέψης είναι ασύμβατο με τις θεμελιώδεις αρχές του δημοκρατικού διαλόγου, ο οποίος είναι η μόνη μέθοδος που μπορεί να διασφαλίσει τη γνήσια πολυφωνία του Τύπου και των μέσων ενημέρωσης. Πρέπει δε να προστεθεί ότι, δεδομένου ότι ο ίδιος άνδρας και η οικογένειά του ελέγχουν τόσο την πολιτική εξουσία όσο και την εξουσία των μέσων ενημέρωσης, βρισκόμαστε ενώπιον μιας προφανούς σύγκρουσης συμφερόντων η οποία είναι αδιανόητη για μια μεγάλη δημοκρατική χώρα, μια δημοκρατική χώρα η οποία είναι σύγχρονη και σφριγηλή, χάρη στους ενεργούς πολίτες της.

Άλλωστε, ο κ. Berlusconi επιδιώκει τον περιορισμό της δημοσίευσης πληροφοριών που αφορούν δικαστικές υποθέσεις, μηνύει και απειλεί δημοσιογράφους οι οποίοι τον επικρίνουν, και μηνύει ιταλικές εφημερίδες όπως τη *La Repubblica*, τη *L'Unità*, ακόμη και το ημερήσιο φύλλο *Avvenire*, το οποίο εκδίδεται από ιταλούς επισκόπους. Απειλούνται επίσης ευρωπαϊκές εφημερίδες, όπως π.χ. το γαλλικό περιοδικό *Le Nouvel Observateur*. Τέλος, ο ανεξάρτητος γραπτός Τύπος οδηγείται σε οικονομική παράλυση με δύο τρόπους: μέσω του διατάγματος «Tremonti» της 6ης Αυγούστου 2008, με το οποίο μειώνεται η δημόσια ενίσχυση προς τις ανεξάρτητες εφημερίδες, και μέσω περικοπών του διαφημιστικού προϋπολογισμού. Η αστυνομία σκέψης του κ. Berlusconi έχει βάλει τώρα στο στόχαστρό της και το συνταγματικό δικαστήριο, τους δικαστές, την Ομοσπονδία Ανεξάρτητων Δημοσιογράφων, ακόμη και το ίδιο το κοινοβούλιο, την αξιοπιστία του οποίου αμαυρώνει ο κ. Berlusconi.

Υπό τις συνθήκες αυτές, αν, οι εκπρόσωποι όλων των πολιτικών δυνάμεων αυτού του Σώματος, είμαστε διατεθειμένοι να αναλάβουμε δράση για να προασπίσουμε, όπως υποστηρίζουμε, τις δημοκρατικές αξίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τότε οφείλουμε να απευθύνουμε επίσημη προειδοποίηση και να επιβάλουμε, κυρία Επίτροπε, την εφαρμογή του ευρωπαϊκού δικαίου όπως και εσείς η ίδια αναφέρατε, δηλώνοντας, μαζί με χιλιάδες ιταλούς διανοούμενους, δημιουργούς και δημοσιογράφους, ότι η ελευθερία της ενημέρωσης πρέπει να γίνεται σεβαστή χωρίς όρους και προϋποθέσεις στην Ιταλία όπως και σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Γι' αυτό προτείνω στο Κοινοβούλιό μας τη δημιουργία ενός ευρωπαϊκού παρατηρητηρίου για την πολυφωνία των μέσων ενημέρωσης και του Τύπου. Ένα τέτοιο παρατηρητήριο θα παρακολουθούσε την τήρηση της αρχής της διάκρισης των εξουσιών μεταξύ της πολιτικής εξουσίας και της εξουσίας των μέσων ενημέρωσης σε όλη την Ένωση, την εφαρμογή ενός μέγιστου ορίου συγκέντρωσης μέσων ενημέρωσης, τον σεβασμό των δικαιωμάτων των δημοσιογράφων κατά την ενημέρωση των πολιτών, καθώς και τον σεβασμό των εκδοτικών δικαιωμάτων των ανεξάρτητων εφημερίδων.

Θα συνδέετο το Κοινοβούλιό μας με τα εθνικά κοινοβούλια, τους εκδότες και τους παραγωγούς, τις δημοσιογραφικές ενώσεις, τους αναγνώστες και τους τηλεθεατές. Το παρατηρητήριο αυτό θα μπορούσε να καταρτίσει ένα σχέδιο οδηγίας κατά της συγκέντρωσης και υπέρ της πολυφωνίας. Αυτός θα ήταν ένας τρόπος, κύριε Πρόεδρε, για να διατηρήσουμε ζωντανή τη δημοκρατία στο εσωτερικό της Ευρώπης μας.

Francesco Enrico Speroni, *εξ ονόματος της Ομάδας EFD*. – (IT) Κύριε Πρόεδρε, η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι χώρος ελευθερίας και δημοκρατίας. Η Ιταλία δεν αποτελεί εξαίρεση, ακόμη και στον τομέα της ενημέρωσης. Αν δεν αρκούν οι πολυάριθμες εκδόσεις που πωλούνται στα περίπτερα, ή το ευρύ φάσμα των διαθέσιμων τηλεοπτικών σταθμών, περιλαμβανομένων των τοπικών σταθμών, αρκεί κανείς να αναλύσει τις εκδόσεις που εκπονούν ανεξάρτητοι φορείς όπως το Παρατηρητήριο της Ραβία, το οποίο έχει διαπιστώσει ότι η αντιπολίτευση καταλαμβάνει το 60% του χρόνου των ειδησεογραφικών προγραμμάτων της δημόσιας τηλεόρασης και το 49% του χρόνου στα δίκτυα της Mediaset. Εκτός αυτού, πρέπει να ληφθεί επίσης υπόψη ότι, από τις 455 αποφάσεις του Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Στρασβούργου για την ελευθερία της ενημέρωσης, μόνον επτά αφορούν την Ιταλία, έναντι 29 για τη Γαλλία και 28 για το Ηνωμένο Βασίλειο.

Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι οι διάφορες επιχειρήσεις μέσων ενημέρωσης μπορεί να επηρεαστούν από το γεγονός ότι ο Ιταλός πρωθυπουργός, κατά την άσκηση των συνταγματικών του δικαιωμάτων ως πολίτης, έχει προσφύγει δικαστικώς εναντίον ορισμένων εξ αυτών, είναι πολύ σημαντικό να αναγνωριστεί σε αυτό το πλαίσιο ότι, στην Ιταλία, τόσο στις πρωτόδικες όσο και στις τελεσίδικες και οριστικές αποφάσεις τους, τα δικαστήρια σε καμία περίπτωση δεν ενδίδουν στις επιθυμίες του αρχηγού της κυβέρνησης· ενίοτε μάλιστα φαίνεται να συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο.

Η ελευθερία της έκφρασης είναι εγγυημένη στην Ιταλία: οποιοσδήποτε ισχυρίζεται το αντίθετο πρέπει να έχει το θάρρος, αντί να υποβάλλει γενικές προτάσεις ψηφισμάτων σε ένα καθαρά πολιτικό πλαίσιο, να επιλέξει τη διαδικασία που αναφέρεται στο άρθρο 7 της Συνθήκης, η οποία απαιτεί γραπτά πειστήρια που να τεκμηριώνουν καταγγελίες όπως οι υπό συζήτηση ανυπόστατες αιτιάσεις.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Κύριε Πρόεδρε, χρειαζόμαστε μια δημοκρατική επανάσταση. Κύριε Πρόεδρε, θα βρισκόσαστε σήμερα εδώ αν, στη Δυτική Ευρώπη των δεκαετιών του 1970 και του 1980, οι συνθήκες που επικράτησαν στην Ιταλία είχαν προετοιμάσει το έδαφος για την μπερλουσκονοποίηση; Ωστόσο, εκείνο που διαπιστώνουμε συγχρόνως είναι ότι το πρόβλημα δεν υφίσταται μόνον στην Ιταλία, αλλά ότι βρίσκεται σε εξέλιξη και μια μπερλουσκονοποίηση της Ευρώπης, και αυτό είναι πάρα πολύ επικίνδυνο.

Ως μέλος της Συνέλευσης για την κατάρτιση του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ, έγινα από πρώτο χέρι μάρτυρας των τεράστιων δυσκολιών που συνάντησαν οι προσπάθειες για την αντιμετώπιση του καιρίου ζητήματος της συγκέντρωσης των μέσων ενημέρωσης. Δυστυχώς, λόγω της αντίδρασης ορισμένων δυνάμεων, δεν καταφέραμε να σημειώσουμε πρόοδο σε αυτόν τον τομέα. Σχεδόν μία δεκαετία αργότερα, καταβάλλουμε το τίμημα. Αυτή είναι μια εξαιρετικά επικίνδυνη εξέλιξη. Επιτρέψτε μου να μιλήσω ενδεικτικά για μία μόνον χώρα στην οποία εργάστηκα επί πολλά χρόνια: τι απέγινε το πυροβόλο όπλο της δημοκρατίας, όπως το είχε ονομάσει κάποτε το περιοδικό *Spiegel*, στο πλαίσιο των πραγματικών συνθηκών της νέας οικονομικής συγκέντρωσης; Γιατί, επιπλέον, υπό τις συνθήκες αυτές, και δεδομένου ότι η Ευρώπη είναι πραγματικά απαραίτητη σε αυτόν τον τόσο κρίσιμο τομέα της ελευθερίας του Τύπου και της έκφρασης, δεν επιτεύχθηκε η πρόοδος την οποία πάρα πολλοί Ευρωπαίοι προσδοκούσαν, και για την οποία μάλιστα ορισμένοι από αυτούς ξεκίνησαν επαναστάσεις; Πού είναι αυτή η οδηγία; Τι φοβάστε, κυρία Reding; Ποιες δυνάμεις ασκούν επιρροή σε αυτές τις διαδικασίες; Έχουν μήπως καμία σχέση με το όνομα Murdoch, ή μήπως σχετίζονται με άλλα ονόματα;

Ως προς το θέμα, τώρα, της δημόσιας τηλεόρασης – στην Αυστρία αυτή είναι η πηγή από την οποία ενημερώνεται το 62% του πληθυσμού. Ποιος την ελέγχει όμως; Ελέγχεται σχεδόν αποκλειστικά από τα πολιτικά κόμματα που

ασκούν τη διακυβέρνηση. Αν δούμε τον κυβερνητικό μηχανισμό στη Γερμανία, θα δούμε ότι, και εκεί, στο πηδάλιο δεν βρίσκονται τα σωστά άτομα. Χρειαζόμαστε λοιπόν ελευθερία του Τύπου – και όχι μόνον στην Ιταλία!

Mario Mauro (PPE). – (IT) Κύριε Πρόεδρε, οι τηλεοπτικές εικόνες αυτής της άδειας αίθουσας θα αποτελέσουν τον καλύτερο κριτή της υποκρισίας και της απάτης που χαρακτηρίζουν αυτήν τη συζήτηση. Η αλήθεια είναι ότι και το 2004 είχε διεξαχθεί σε τούτο το Σώμα συζήτηση σχετικά με την ελευθερία της ενημέρωσης στην Ιταλία. Εγκρίναμε μάλιστα ένα ψήφισμα στο οποίο αυτοί που το υποστήριξαν δήλωναν ανήσυχoi για την κατάσταση στη χώρα μου. Υπήρχε μια κεντροδεξιά κυβέρνηση, και υπήρχε πρωθυπουργός: ο Silvio Berlusconi. Μετά την επικράτηση της αριστεράς το 2006, το πρόβλημα εξαφανίστηκε ως εκ θαύματος. Έπαψαν οι δραματικές συζητήσεις στους κόλπους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, έπαψαν οι διεθνείς προειδοποιήσεις, καθώς και οι συλλογές υπογραφών τις οποίες τόσο πολύ αγαπούν οι «σοσιαλιστές της σαμπάνιας».

Αίφνης, ωστόσο, μετά από μία ακόμη εκλογική νίκη του κ. Berlusconi, ο κίνδυνος για την ελεύθερη διακίνηση των ιδεών επανεμφανίστηκε με μαγικό τρόπο. Με άλλα λόγια, όταν κυβερνά η κεντροδεξιά ο Τύπος κινδυνεύει, ενώ όταν κυβερνά η κεντροαριστερά δεν υπάρχουν προβλήματα. Το δυστύχημα, όμως, είναι ότι το ποσοστό των αστικών και ποινικών προσφυγών που στρέφονται κατά δημοσιογράφων στη χώρα μου και προέρχονται από υποστηρικτές της αριστεράς, όπως ο Massimo D'Alema και ο Romano Prodi, βρίσκεται σε ιστορικά υψηλό επίπεδο. Το 68% των προσφυγών αυτού του είδους προέρχεται από πρόσωπα της αριστεράς.

Αναρωτιέμαι λοιπόν πώς είναι δυνατόν η ελευθερία του Τύπου να απειλείται από ένα απλό διάβημα του κ. Berlusconi για δικαιοσύνη. Αυτό ίσως να μπορεί να το εξηγήσει καλύτερα από εμένα μια συνέντευξη του κ. John-Bendit, τα λόγια του οποίου παραθέτω αυτολεξεί: «Είναι παράλογο να παρομοιάζουμε με δικτάτορα τον κ. Berlusconi: δεν υπάρχουν φυλακές για αντιφρονούντες, έχει τη στήριξη της πλειοψηφίας, και η κεντροαριστερά έχει απλώς ηττηθεί».

Αποτελεί πραγματικά σοβαρό πλήγμα κατά της αξιοπρέπειας της αγαπημένης μας Ιταλίας να προσπαθούν να την διασύρουν στο πλαίσιο μιας εξωπραγματικής και γελοίας συζήτησης μια χούφτα επαγγελματίες σπερμολόγοι. Επιπλέον, αυτός ο διασυρμός θα κοστίσει ακριβά, διότι θα χάσουν για μία ακόμη φορά τη στήριξη των Ιταλών, οι οποίοι θα προσφέρουν ένα ακόμα μεγαλύτερο ποσοστό ψήφων υπέρ του κ. Berlusconi, αν μη τι άλλο επειδή πιστεύουν ότι είναι αποφασισμένοι να αγωνιστεί για την ευημερία της Ιταλίας. Εσείς, από την άλλη μεριά, κυρίες και κύριοι, φαίνεστε διατεθειμένοι –αποφασισμένοι, θα έλεγα– να καταστρέψετε την εικόνα της χώρας μας. Όμως η ζημιά που προκαλείτε στην Ευρώπη είναι ίσως μεγαλύτερη από τη ζημιά που προκαλείται στην Ιταλία: καθότι αυτό που προσφέρετε στο κοινό είναι μια διακωμώδηση της Ευρώπης, στο πλαίσιο της οποίας φενακίζετε ότι έχετε τη δυνατότητα να απονέμετε δημοκρατικά εχέγγυα με σκοπό όχι την προάσπιση των δικαιωμάτων των πολιτών, αλλά την αντιστροφή της πραγματικότητας με σταλινικές μεθόδους οι οποίες αποτελούν παραδόξως σήμερα χαρακτηριστικό μιας πολιτικής ομάδας η οποία αυτοαποκαλείται φιλελεύθερη.

Αρνηθείτε αν μπορείτε –κυρίες και κύριοι του κόμματος του Antonio Di Pietro– ότι είστε στην πραγματικότητα κομμουνιστές. Η ιστορία σας σας ακολουθεί, και είναι η ιστορία εκείνων που ποτέ δεν σταμάτησαν να χρησιμοποιούν το ψεύδος για να χαρακτηρίζουν επικίνδυνους τους πολιτικούς τους αντιπάλους. Ωστόσο, την πραγματική απειλή για τη δημοκρατία την δημιουργούν εκείνοι που προσπαθούν να μας στερήσουν το μέλλον μας αρνούμενοι να δεχτούν την ετυμηγορία των ελεύθερων εκλογών και προβάλλοντας ανύπαρκτους κινδύνους για να τρομάξουν τον κόσμο.

Δεν σκοπεύουμε να απεμπολήσουμε αυτό το μέλλον· ως εκ τούτου, θα αγωνιστούμε κατά τη διάρκεια αυτής της κοινοβουλευτικής περιόδου για να μην επιτρέψουμε το ευρωπαϊκό εγχείρημα, στο οποίο πιστεύουμε με πάθος, να στρεβλωθεί από τη σύγχυση μεταξύ της ελευθερίας της έκφρασης και της παραπλάνησης, και μεταξύ της δικαιοσύνης και της χειραγώγησης των εξουσιών. Βάλτε το καλά στο μυαλό σας, οι δήθεν φιλελεύθεροι: δεν πρόκειται να αποδυναμώσετε την αποφασιστικότητά μας να συμβάλλουμε στο κοινό καλό...

(Ο Πρόεδρος διακόπτει τον ομιλητή)

Martin Schulz (S&D). – (DE) Κύριε Πρόεδρε, θέλω να ρωτήσω κάτι τον κ. Mauro. Κατά την προετοιμασία της σημερινής συζήτησης, μίλησα μαζί του επανειλημμένως. Βρέθηκε μάλιστα στο γραφείο μου εχθές, και συνεργαστήκαμε με πάρα πολύ εποικοδομητικό τρόπο.

Γι' αυτό αισθάνομαι ότι έχω τη δυνατότητα να του θέσω τις ακόλουθες ερωτήσεις χωρίς καμία συναισθηματική φόρτιση. Μπορείτε να καταλάβετε ότι ο λόγος ύπαρξης αυτής της σύνθετης συζήτησης στην Ιταλία ενδέχεται να είναι το γεγονός ότι, εξ' όσων γνωρίζω, η Ιταλία είναι το μόνο δημοκρατικό κράτος στο οποίο ο ιδιοκτήτης του μεγαλύτερου συγκροτήματος μέσωσ ενημέρωσης είναι επίσης και πρόεδρος της κυβέρνησης; Είναι τόσο απίθανο αυτός ο συνδυασμός συμφερόντων να είναι ο πραγματικός λόγος για τον οποίο διεξάγουμε τη σημερινή συζήτηση;

(Χειροκροτήματα)

Mario Mauro (PPE). – (IT) Κύριε Πρόεδρε, είμαι ιδιαίτερα ευγνώμων στον κ. Schulz. Θέλω δε να υπογραμμίσω ότι υπάρχει μια συζήτηση την οποία όχι μόνον δεν θα αποφύγουμε αλλά στην οποία θα συμμετάσχουμε με μεγάλη ευχαρίστηση, έτσι ώστε να μπορέσουμε να συζητήσουμε τον ρόλο του κ. Murdoch, λόγω χάρη, και αυτή είναι η συζήτηση για τη συγκέντρωση των μέσων ενημέρωσης στην Ευρώπη. Πάνω από όλα, βεβαίως, θέλουμε να διασφαλιστεί ότι δεν θα γίνει εκμετάλλευση αυτής της συζήτησης για να στοχοποιηθεί συγκεκριμένη χώρα.

Οφείλω, προφανώς, να τονίσω ότι απάντησα πρόθυμα στον κ. Schulz καθότι θεωρώ ότι είναι το σημαντικότερο πολιτικό δημιούργημα του Silvio Berlusconi.

Claude Moraes (S&D). – (EN) Κύριε Πρόεδρε, όπως εξήγησε προ ολίγου ο Martin Schulz, κατά την άποψη της Ομάδας των Σοσιαλδημοκρατών, η σημερινή συζήτηση δεν αφορά αποκλειστικά και μόνο την Ιταλία. Ούτε εγώ, άλλωστε, μιλάω ιταλικά. Η Ομάδα μας θεωρεί ότι η πολυφωνία των μέσων ενημέρωσης δεν είναι αποκλειστικά ιταλικό ζήτημα. Αφορά όλα τα κράτη μέλη, και όλα τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης πρέπει να εγγυώνται αυτές τις αρχές της πολυφωνίας των μέσων ενημέρωσης.

Το παρόν Σώμα ζητά εδώ και πολύ καιρό από την Επιτροπή να παρέμβει για τη διασφάλιση της πολυφωνίας των μέσων ενημέρωσης. Η Επιτροπή έχει δεσμευτεί να εφαρμόσει μια διαδικασία που θα αποτελείται από τρία στάδια και θα αφορά τον καθορισμό των δεκτών της πολυφωνίας, η οποία περιλαμβάνει ένα έγγραφο εργασίας, μια ανεξάρτητη μελέτη και μια ανακοίνωση.

Η Επίτροπος Reding δεν ανέφερε ότι τα δύο από αυτά τα στάδια έχουν ήδη ολοκληρωθεί. Οι βουλευτές της Ομάδας μας αναμένουν με ανυπομονησία το τρίτο στάδιο, μια ανακοίνωση για την πολυφωνία, καθώς και μια δέσμη νομοθετικών μέτρων που να είναι σε θέση να διασφαλίσουν αυτή την αρχή σε όλη την Ένωση – σε ολόκληρη την Ένωση και όχι μόνον στην Ιταλία. Άλλωστε, η προσέγγισή μας στηρίζεται στο γεγονός ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν είναι απλά μια οικονομική και νομισματική ένωση, ή μια χαλαρή συμμαχία κρατών μελών, αλλά και ένα σύνολο αξιών. Είναι άκρως σημαντικό σε αυτήν τη συζήτηση να διατυπωθεί και πάλι ξεκάθαρα αυτή η προσέγγιση.

Ένα από αυτά τα δικαιώματα – η ελευθερία της ενημέρωσης, την οποία ο Χάρτης της ΕΕ ορίζει ως το δικαίωμα λήψης και μετάδοσης πληροφοριών χωρίς την παρέμβαση των κρατικών αρχών – είναι ζωτικής σημασίας. Για την Ιταλία, και τη συγκεκριμένη θέση την οποία διατύπωσε ο David Sassoli εξ ονόματος της Ομάδας μου, σε αυτόν τον τομέα υφίσταται πραγματικό ζήτημα· όμως το ευρύτερο ζήτημα που αφορά την Ευρωπαϊκή Ένωση εν γένει αποτελεί πρόκληση για την πολιτική μας ομάδα: για όλους τους βουλευτές, περιλαμβανομένων των βουλευτών που προέρχονται από την Ιταλία. Η κατάσταση που έχει δημιουργηθεί στην Ιταλία δεν έχει προηγούμενο, όμως θα μπορούσε να γίνει επικίνδυνη για το σύνολο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και αυτή είναι η προσέγγιση της πολιτικής μας ομάδας.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι, θέλω καταρχάς να απευθυνθώ στην κυρία Επίτροπο, η οποία ισχυρίστηκε ότι δεν είναι αρμοδιότητα αυτού του Κοινοβουλίου να επιλύει συγκεκριμένα ζητήματα. Οφείλω, ωστόσο, να επισημάνω ότι είναι αρμοδιότητα αυτού του Κοινοβουλίου να διασφαλίζει τον σεβασμό της Συνθήκης και των συνταγμάτων των κρατών μελών. Πριν από λίγους μήνες, ο υπουργός Δικαιοσύνης της Ιταλίας δήλωσε ότι είχε λάβει μέτρα για το άμεσο κλείσιμο ορισμένων τμημάτων της υπηρεσίας YouTube και του Διαδικτύου. Επισημαίνω ότι μόνο στην Κίνα να συμβαίνουν τέτοια πράγματα. Το άρθρο 21 του ιταλικού συντάγματος ορίζει ότι ο Τύπος δεν επιτρέπεται να υπόκειται σε καθεστώς έγκρισης ή λογοκρισίας.

Όπως δήλωσαν ήδη προηγούμενοι ομιλητές, η Ιταλία είναι η μόνη χώρα στην οποία ο αρχηγός της κυβερνήσεως κατέχει συγχρόνως το μονοπώλιο των δημοσίων, και πλέον και των ιδιωτικών, τηλεοπτικών σταθμών και στην οποία, δυστυχώς, θεσπίζεται ένας νόμος ο οποίος, πρακτικώς, θα εμποδίζει τους δημοσιογράφους να δημοσιεύουν ακόμη και δικαστικές εκθέσεις. Αυτό συμβαίνει επειδή, αν δημοσιεύονταν οι εκθέσεις αυτές, οι Ιταλοί ίσως ενημερώνονταν για τον ρόλο του κ. Berlusconi στις δολοφονίες του 1992, δολοφονίες από τη Μαφία στις οποίες έχασαν τη ζωή τους ο Giovanni Falcone και ο Paolo Borsellino.

(Ο Πρόεδρος ζητεί από τους βουλευτές να κάνουν ησυχία)

Κύριε Πρόεδρε, σας παρακαλώ να επιβάλετε την τάξη στην αίθουσα, μιας και δεν βρισκόμαστε στην αγορά.

Indrek Tarand (Verts/ALE). – (EN) Κύριε Πρόεδρε, κατά τη γνώμη μου, η ελευθερία του Τύπου σε μια χώρα μπορεί να αξιολογηθεί ορθά μόνον εάν αξιολογηθούν όλες οι πτυχές του ζητήματος. Η αξιολόγηση αυτή πρέπει να περιλαμβάνει την ενδελεχή ανάλυση των αγορών, περιλαμβανομένων των διαφημιστικών αγορών, καθώς και των συνηθειών του πληθυσμού, όπως ο μέσος χρόνος θέασης τηλεόρασης, η διανομή του έντυπου Τύπου και τα επίπεδα αλφαριθμητισμού κ.ο.κ. Έτσι θα διαπιστώναμε ορισμένες εντυπωσιακές διαφορές ως προς τους συγκεκριμένους παράγοντες στην Ιταλία σε σύγκριση με πολλά άλλα κράτη μέλη. Όσο δεν συζητούνται δημοσίως αυτές οι σημαντικές

διαφορές, για παράδειγμα η συγκέντρωση της ιδιοκτησίας μέσω ενημέρωσης και η άσκηση επιρροής στα δημόσια μέσα ενημέρωσης από πολιτικά κόμματα, το ιταλικό πρότυπο θα πείθει με πλάγιο τρόπο πολλούς ανθρώπους.

Θα παρομοίαζα τη συγκεκριμένη κατάσταση με έναν ιό – που δεν είναι αρκετά επικίνδυνος ώστε να σκοτώσει τον φορέα, αλλά μπορεί σίγουρα να τον αποδυναμώσει και να μεταδοθεί επίσης και σε τρίτους. Οι παρόντες βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου πρέπει να ενημερωθούν ότι στην Εσθονία ένα κόμμα της κεντροαριστεράς έχει απερίσκεπτα ακολουθήσει το τρέχον ιταλικό πρότυπο, συγκεντρώνοντας όλους τους δημόσιους και ιδιωτικούς πόρους υπό τον έλεγχο του κόμματος και διαδίδοντας μονομερώς μηνύματα σε ολόκληρη την πρωτεύουσα Ταλίν. Δεν θα είχα καμία αντίρρηση να πραγματοποιηθεί στο Σώμα συζήτηση και γι' αυτό το θέμα.

Γι' αυτό, αντίθετα με την Ομάδα του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος, φρονώ ότι είναι καιρός να συζητήσουμε το θέμα της ελευθερίας του Τύπου και να εγκρίνουμε σχετικό ψήφισμα. Το ψήφισμα που θα προκύψει δεν πρέπει να αντιμετωπιστεί ως ένα είδος τακτοποίησης λογαριασμών μεταξύ πολιτικών κομμάτων σε επιμέρους κράτη μέλη, αλλά, απεναντίας, να χρησιμεύσει ως ευκαιρία για την προαγωγή των αξιών στις οποίες στηρίζεται η Ένωσή μας.

Potito Salatto (PPE). – (IT) Κύριε Πρόεδρε, ύψωσα την κάρτα μου τρεις φορές μέχρι στιγμής, και δεν μου δώσατε τον λόγο, ενώ δώσατε τον λόγο στον κ. Schulz.

Θα απευθύνω λοιπόν τώρα το ερώτημά μου στον ομιλητή και σε όσους έλαβαν τον λόγο, ανεξάρτητα από την πολιτική τους ομάδα: έχουν μήπως ρωτήσει αν οι κεντροαριστερές κυβερνήσεις θέσπισαν ποτέ νόμο ο οποίος θα μπορούσε να είχε αποτρέψει τη συγκέντρωση των μέσων μαζικής ενημέρωσης στα χέρια του πρωθυπουργού Berlusconi;

Indrek Tarand (Verts/ALE). – (EN) Το ερώτημα αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον. Απαιτεί ιστορική έρευνα: έχουν κάνει τίποτε γι' αυτό το ζήτημα οι κεντροαριστερές κυβερνήσεις; Στην ομιλία μου, επεσήμανα ότι το κόμμα της κεντροαριστεράς κάνει αυτό ακριβώς που κάνει και ο κ. Berlusconi στην Ιταλία, συνεπώς η συζήτηση αφορά την Ευρώπη, την ελευθερία του λόγου και τους κινδύνους για την ελευθερία του λόγου και από τις δύο πλευρές – αριστερά και δεξιά. Αυτή είναι η γνώμη μου.

Πρόεδρος. – Θέλω να ενημερώσω τον κ. Salatto ότι, δυστυχώς, δεν μπορώ να δώσω τον λόγο σε όλους όσους επιθυμούν να υποβάλουν ερωτήσεις με τη μέθοδο της γαλάζιας κάρτας. Κατ' αυτόν τον τρόπο η συζήτηση θα ξέφυγε από τα διαθέσιμα χρονικά περιθώρια. Λυπούμαι πραγματικά.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι, στη σημερινή συζήτηση άκουσα να καταλογίζεται στον ιταλό πρωθυπουργό σχεδόν κάθε δυνατή μομφή εκτός από το γεγονός ότι, χάρη στις επιχειρηματικές του δραστηριότητες, προσφέρει δουλειά σε δεκάδες χιλιάδες άτομα. Συγχωρήστε με αν αυτή η πτυχή μοιάζει ίσως ασήμαντη στην τρέχουσα συγκυρία.

Όσοι υποστηρίζουν ότι δεν υφίσταται ελευθερία ή πολυφωνία στον τομέα της ενημέρωσης στην Ιταλία ψεύδονται, και το γνωρίζουν. Σας καλώ, κυρίες και κύριοι –όχι μόνο τους Ιταλούς συναδέλφους, αλλά και όλους τους υπολοίπους– να μελετήσετε τα άρθρα που έχουν δημοσιευθεί, σε οποιονδήποτε μήνα του 2009, στις τρεις μεγαλύτερες εφημερίδες εθνικής κυκλοφορίας: *Il Corriere*, *La Stampa* και *La Repubblica*. Θα μπορέσετε έτσι να διαπιστώσετε ότι, αναλόγως του μήνα, 60-70% αυτών των άρθρων στρέφονται κατά της κυβερνητικής πλειοψηφίας και των μελών του υπουργικού συμβουλίου.

Το ποσοστό των άρθρων που εκφράζονται αρνητικά για την κυβέρνηση και, εν προκειμένω, για τον υπουργό κ. Maroni, τον μήνα μετά την έγκριση της δέσμης μέτρων για την ασφάλεια, άγγιξε το 80%. Όσον αφορά την τηλεόραση, σας καλώ να παρακολουθήσετε τα προγράμματα που παρουσιάζουν οι Giovanni Floris, Michele Santoro και Fabio Fazio: μόνον τότε θα είστε σε θέση να ψηφίσετε επί του προτεινόμενου ψηφίσματος.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Κύριε Πρόεδρε, διαπιστώνω ότι, ευτυχώς, δεν είμαι ο μόνος που αμφισβητεί έντονα αυτή τη μάλλον παράλογη πρωτοβουλία, προφανής σκοπός της οποίας είναι να στιγματιστεί η Ιταλία ως χώρα στην οποία απειλείται ουσιαστικά η ελευθερία της ενημέρωσης. Προφανώς, οι σοσιαλιστές ενοχλούνται πολύ από το γεγονός ότι υπάρχει τουλάχιστον ένα ευρωπαϊκό κράτος μέλος στο οποίο η πολιτικώς ορθή αριστερά δεν ελέγχει ακόμη όλες τις εφημερίδες και όλα τα μέσα ενημέρωσης. Η Ιταλία του Berlusconi –και επιλέγω προσεκτικά τα λόγια μου, μιας και δεν έχω καμία σχέση με τον άνθρωπο– είναι πρότυπο ελευθερίας, ελευθερίας της έκφρασης και πολυφωνίας του Τύπου σε σύγκριση με πολλές άλλες ευρωπαϊκές χώρες.

Ο συνάδελφός μας, κ. Verhofstadt, ο οποίος εξάπλεσε προ ολίγου από αυτήν την αίθουσα μια ανηλεή επίθεση κατά του κ. Berlusconi, είναι διάσημος, ή μάλλον διαβόητος, στη χώρα του –και δική μου χώρα– για τις απειλές και τις προσωπικές του παρεμβάσεις όταν οι δημοσιογράφοι επέκριναν την κυβέρνησή του· και αυτό αφορά πολύ πρόσφατα γεγονότα. Είναι ίσως το τελευταίο πρόσωπο που θα έπρεπε να μιλά για το συγκεκριμένο θέμα. Από την Επιτροπή θα περίμενα μια πρωτοβουλία για την αποκατάσταση της ελευθερίας της έκφρασης και της ενημέρωσης

σε όλα τα κράτη μέλη της ΕΕ στα οποία οι ελευθερίες αυτές απειλούνται με πολύ ουσιαστικό τρόπο από νομοθεσία που σκοτώνει την ελευθερία, συχνά υπό το πρόσχημα της δήθεν καταπολέμησης του ρατσισμού. Εξίσου χρήσιμη θα μπορούσε να είναι μια πρωτοβουλία της Επιτροπής όταν, λόγω χάρη –όπως επίσης συνέβη προσφάτως– ένας πολιτικός από τις Κάτω Χώρες δεν μπορεί καν να λάβει άδεια εισόδου σε ένα άλλο κράτος μέλος, το Ηνωμένο Βασίλειο. Θα μπορούσα να αναφέρω άλλωστε το πολύ πρόσφατο παράδειγμα της χώρας μου, όπου το κόμμα στο οποίο ανήκω, το *Vlaams Belang*, που είναι το δεύτερο μεγαλύτερο κόμμα της Φλάνδρας, υφίσταται διακρίσεις από τον δημόσιο ραδιοτηλεοπτικό φορέα που λειτουργεί χάρη στα χρήματα των φορολογουμένων· διακρίσεις τις οποίες, μόλις προσφάτως, το ανώτατο δικαστικό όργανο του Βελγίου, το Συμβούλιο του Κράτους σκιαγράφησε ως ανεπαρκή εκπροσώπηση του εκλογικού σώματος. Είναι αλήθεια ότι υπάρχουν πολλά προβλήματα όσον αφορά την ελευθερία της ενημέρωσης στην Ευρώπη, σε καμία περίπτωση όμως δεν αφορούν όλα την Ιταλία του Berlusconi· ισχύει το ακριβώς αντίθετο.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι, μετά την πειστική ομιλία του κ. Mauro, ξαφνικά ακόμη και ο κ. Schulz παραδέχτηκε ότι είναι σκόπιμο να συζητήσουμε τώρα για την Ευρώπη συνολικά.

Δυστυχώς, όμως, ο τίτλος της σημερινής συζήτησης αφορά την Ιταλία. Καταλαβαίνω πολύ καλά γιατί πολλοί εξ υμών δεν ενδιαφέρεστε καθόλου να συζητήσετε για την Ευρώπη συνολικά. Αν, λόγω χάρη, έριχνα μια ματιά στα συμφέροντα των Σοσιαλδημοκρατών της Γερμανίας στον χώρο των μέσων ενημέρωσης, θα παρατηρούσα ότι αυτοί κατέχουν το 90% της εφημερίδας *Frankfurter Rundschau* και ότι το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα της Γερμανίας (SPD) κατέχει το 57% της εφημερίδας *Neue Westfälische* ενώ συγχρόνως έχει συμφέροντα στο συγκρότημα μέσων ενημέρωσης WAZ. Η μεγαλύτερη πηγή εισοδήματος για το SPD είναι σήμερα τα συμφέροντά του στον χώρο των μέσων ενημέρωσης. Καταλαβαίνω λοιπόν πολύ καλά γιατί πολλοί εξ υμών δεν είστε διατεθειμένοι να συζητήσετε για το θέμα της ιδιοκτησίας σε άλλες περιπτώσεις, αλλά προτιμάτε αντ' αυτού να μιλάτε μόνο για την Ιταλία.

Αυτή η συζήτηση οδηγείται σε φιάσκο λόγω της κατάστασης στην Ιταλία και των θετικών σχολίων που ακούμε να διατυπώνονται. Δεν είμαι Ιταλός, όπως μπορείτε να διαπιστώσετε όταν με ακούτε να μιλάω, όμως το πλέον πειστικό επιχείρημα που μου έρχεται στον νου είναι το ερώτημα τι συνέβη μεταξύ των ετών 2006 και 2008, όταν η Ιταλία είχε αριστερόστροφη κυβέρνηση και, βεβαίως, εκείνη την περίοδο –όπως επεσήμανε ο κ. Mauro– όλα ήταν ρόδινα. Η τότε κυβέρνηση δεν κατέθεσε καμία νομοθετική πρόταση για να τερματιστεί επιτέλους η συγκέντρωση των μέσων ενημέρωσης, αν και είχε την εξουσία να το πράξει.

Σήμερα που στην Ιταλία επικρατεί για μια ακόμη φορά μια ξεκάθαρη πλειοψηφία των συντηρητικών κομμάτων, ξαφνικά επανεμφανίζονται τα προβλήματα. Πρέπει να είμαστε ειλικρινείς σε αυτή τη συζήτηση. Εφόσον οι σοσιαλιστές, οι αριστερίζοντες σε τούτο το Σώμα, δεν έχουν πλέον κανένα επιχείρημα για να μας στριμώξουν στη γωνία, πολύ ευχαρίστως θα συνεχίσω αυτήν τη συζήτηση!

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Κύριε Πρόεδρε, κυρία Reding, η σημερινή συζήτηση δεν μπορεί παρά να έχει έναν και μόνο στόχο: να στείλει ένα ισχυρό πολιτικό μήνυμα υπέρ της ελευθερίας της έκφρασης και του ελέγχου της ποιότητάς της, που είναι η πολυφωνία της ενημέρωσης. Είναι επίσης σημαντικό να σταλεί το μήνυμα αυτό σε ολόκληρη την Ευρώπη, και ως εκ τούτου σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Συμφωνώ με όσους ομιλητές υπογράμμισαν το γεγονός ότι η ελευθερία της έκφρασης και η πολυφωνία της ενημέρωσης αποτελούν ουσιαστικά θεμέλια του ευρωπαϊκού εγχειρήματος και ότι ποτέ δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έχουν κατακτηθεί ή κατοχυρωθεί μονίμως. Αντιθέτως: τελούν πάντοτε υπό διαρκή απειλή, και οι κίνδυνοι δεν προέρχονται μόνον από τον χώρο της πολιτικής, με άλλα λόγια από τον αυταρχισμό ή τον λαϊκισμό, ή από την υποχώρηση ή τη στέρηση της ελευθερίας και της πολυφωνίας στο πεδίο της πολιτικής, αλλά επίσης από τον χώρο της αγοράς, από συγκεντρώσεις, στρεβλώσεις και καταχρήσεις στον χώρο της αγοράς.

Φρονώ, συνεπώς, ότι αυτή η συζήτηση δεν αφορά αποκλειστικά μία συγκεκριμένη χώρα, αλλά ότι έχει ευρωπαϊκές διαστάσεις, καθότι η διαδικασία μετασχηματισμού της δημοκρατίας εξελίσσεται σήμερα σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Ενώ η δημοκρατία έγινε αντιπροσωπευτική όταν θεσπίστηκε η καθολική ψηφοφορία, επιφέροντας την ισότητα όλων των πολιτών –ένα άτομο, μία ψήφος– στην αγορά των επικοινωνιών δεν είμαστε όλοι ίσοι, καθότι δεν έχουμε όλοι ίση πρόσβαση σε εκπομπές ραδιοφωνικών συζητήσεων, σε τηλεοπτικούς διαλόγους, σε άρθρα εφημερίδων και περιοδικών ή σε κύρια άρθρα γνώμης στα μέσα ενημέρωσης. Δεν μπορούμε, συνεπώς, να μετάσχουμε όλοι ισότιμα στη διαμόρφωση του κοινωνικού πλαισίου το οποίο, παρ' όλα αυτά, δημοκρατικά, ανήκει σε όλους ανεξαιρέτως τους Ευρωπαίους.

Γι' αυτό είναι σημαντική αυτή η συζήτηση, για να σας υπενθυμίσουμε ότι εφέτος, το 2009, η Επιτροπή ανέλαβε τη δέσμευση να παρουσιάσει στο Κοινοβούλιο μια ανακοίνωση με σκοπό την αξιολόγηση των δυνητικών απειλών σε πανευρωπαϊκό επίπεδο για την ελευθερία της έκφρασης και την πολυφωνία της ενημέρωσης, και να σας επισημάνουμε

ότι είναι σημαντικό να καταρτιστεί μια οδηγία που να εγγυάται την πολυφωνία της ενημέρωσης σε σχέση με τις νέες τεχνολογίες και, ειδικότερα, όσον αφορά την τηλεόραση.

Είναι πολύ σημαντικό η συζήτηση αυτή να διεξαχθεί στην Ευρώπη, καθότι είναι σαφές ότι πολλές χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης αδυνατούν να ανταποκριθούν από μόνες τους σε αυτήν τη συζήτηση με όλες τις αναγκαίες εγγυήσεις για την ορθή διεξαγωγή της.

Αν συνεργαστούμε μέσω του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, και σε ευρωπαϊκή κλίμακα, θα στείλουμε ένα ισχυρό μήνυμα προσηλωσης στη διάρκεια και την επιβίωση της ελευθερίας της έκφρασης στο πλαίσιο της πολυφωνίας της ενημέρωσης κατά τον 21ο αιώνα.

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΤΗΣ κ. ANGELILLI

Αντιπροέδρου

Gianni Vattimo (ALDE). – (IT) Κυρία Πρόεδρε, θα προσπαθήσω να είμαι σύντομος. Η Ιταλία είναι πράγματι υπέρμαχος της ελευθερίας, ή μάλλον της ελευθεριότητας –ούτως ειπείν– όπως μπορεί κανείς να διαπιστώσει διαβάζοντας τις εφημερίδες της, τις οποίες ο κ. Berlusconi επιθυμεί να φимώσει μηνυοντάς τες επειδή αποκαλύπτουν, μεταξύ άλλων, τις προσωπικές του σχέσεις, μέσω των οποίων επιλέγει άλλωστε τους πολιτικούς του υποψηφίους. Οι γυναίκες που τον επισκέπτονται αμείβονται είτε με χρήματα είτε με υποσχέσεις υποψηφιοτήτων για πολιτικά αξιώματα. Η κατάσταση έχει ως εξής: ο κ. Berlusconi ελέγχει τα ιταλικά μέσα ενημέρωσης.

Είναι αλήθεια ότι δεν υπάρχουν νόμοι κατά της ελευθερίας του Τύπου –μέχρι στιγμής. Ο κ. Berlusconi ετοιμάζεται να τους θεσπίσει. Μόλις προσφάτως, καταργήσαμε τον νόμο Alfano, ο οποίος είχε επινοηθεί από τον κ. Berlusconi για την προστασία του από τα δικαστήρια και από όλες τις δίκες που εκκρεμούν εναντίον του. Αυτή είναι λοιπόν η κατάσταση στην παρούσα φάση. Είναι ορθό να ζητούμε από την Ευρώπη να αντιμετωπίσει αυτό το πρόβλημα; Ασφαλώς και ναι, διότι εμείς στην Ιταλία δεν το αντιμετωπίζουμε. Καλούμε την Ευρώπη να παρέμβει για ανθρωπιστικούς λόγους με σκοπό την επίλυση του προβλήματος της ελευθερίας του Τύπου στην Ιταλία. Αυτό ζητούμε από εσάς, και θεωρούμε ότι αυτό είναι σημαντικό και για την ίδια την Ευρώπη, αν δεν θέλουμε να προσβληθεί και αυτήν από τον ιό εν ριπή οφθαλμού.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Κυρία Πρόεδρε, η σημερινή ημέρα δεν υπήρξε ιδιαίτερα συγκλονιστική για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο· αναλώθηκε σε μια άσκοπη συζήτηση, τη στιγμή που όλοι γνωρίζουμε ότι δεν υπάρχει χώρα της Ευρώπης στην οποία να υφίσταται μεγαλύτερη ελευθερία της έκφρασης και της ενημέρωσης από τη δική μας.

Ωστόσο, όταν η αριστερά κυβερνούσε την Ιταλία και ένα κόμμα όπως το δικό μου, παρότι εκπροσωπούσαν στο ιταλικό Κοινοβούλιο, στη Γερουσία και στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, απασχολούσε το 0,1% του χρόνου των τηλεοπτικών ειδησεογραφικών προγραμμάτων, εσείς, κύριε Sassoli –εργαζόσαστε σε αυτά τα τηλεοπτικά ειδησεογραφικά προγράμματα– δεν διαρρηγνύατε τα μιάτιά σας, ούτε διαδηλώνατε στους δρόμους, και ασφαλώς δεν είσατε διατεθειμένοι να απεμπολήσετε τον παχύλο μισθό σας στη RAI.

Εσείς είστε οι υπέρμαχοι της ελευθερίας του Τύπου και οι πολέμοι της λογοκρισίας! Ακούσαμε τους Βέλγους: απολαμβάνει όμως το κόμμα *Vlaams Belang*, στο Βέλγιο, αυτήν την ελευθερία του Τύπου, αυτήν την πολυφωνία στην ενημέρωση, ή μήπως λογοκρίνεται όπως και εμείς στο παρελθόν; Στην Ιταλία, λογόκριναν ακόμη και τον θαυμάσιο κ. Rannella και κανείς δεν μίλησε –περιλαμβανομένων υμών της αριστεράς. Χρειάστηκε να καταφύγει σε απεργία πείνας: τι ωραίοι μαχητές της ελευθερίας! Η Σοβιετική Ένωση των δημοσιογράφων. Τι είδους ελευθερία παρέχει η Ιταλική Ομοσπονδία Τύπου στη μειονότητα; Την έχει καταδικάσει σε σιωπή, δεν της διαθέτει καμία στήλη στον Τύπο και καθόλου χρόνο στα ραδιοτηλεοπτικά μέσα. Τι θαυμάσιοι μαχητές της ελευθερίας!

Με συγχωρείτε, αλλά όσοι από εσάς έχετε το θάρρος, πηγαίνετε να διαμαρτυρηθείτε αλυσοδεμένοι όλοι μαζί στο Πεκίνο, την Κούβα και την Τεχεράνη, όπου άνθρωποι πεθαίνουν για χάρη της ελευθερίας του Τύπου! Ντροπή σας, δειλοί! Πηγαίνετε στην Τεχεράνη, πηγαίνετε στην Τεχεράνη, δειλοί, δειλοί, δειλοί, δειλοί! Ζήτη η ελευθερία, ζήτη η ελεύθερη και δημοκρατική μας χώρα...

(Ο Πρόεδρος διακόπτει τον ομιλητή)

Carlo Casini (PPE). – (IT) Κυρία Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι, θα ήθελα να εξηγήσω το προφανές αίσθημα αμφιθυμίας που με διακατέχει μετά από αυτήν την πρώτη φάση της συζήτησης, διότι συμμερίζομαι πλήρως τα έντονα λόγια του προέδρου της πολιτικής μου ομάδας, κ. Daui, αλλά συμφωνώ επίσης με τα λόγια του κ. Sassoli ο οποίος, λογικά, θα έπρεπε να είναι πολιτικός μου αντίπαλος.

Επιτρέψτε μου να εξηγήσω καλύτερα τη θέση μου: είμαι μήπως σχιζοφρενής που με διακατέχει τέτοια αμφιθυμία, ή μήπως προσπαθώ άσκοπα να συμβιβάσω το γεγονός ότι, ενώ στην Ιταλία είμαι μέλος της αντιπολίτευσης, σε τούτο το Σώμα η θέση μου είναι δίπλα στο κόμμα «Ο Λαός της Ελευθερίας», στους κόλπους του Λαϊκού Κόμματος; Νομίζω ότι μπορώ να απαντήσω σε αυτό το ερώτημα υπογραμμίζοντας την εμφανή αντίθεση μεταξύ του εύρους και της σημασίας της ελευθερίας της ενημέρωσης, που είναι πολύ σημαντικό θέμα... Αν ζούσε σήμερα ο Μοντεσκιέ, θα μιλούσε όχι μόνον για νομοθετική, εκτελεστική και δικαστική εξουσία, αλλά και για άλλες εξουσίες, ενώ θα είχε ίσως τοποθετήσει στην πρώτη θέση την τέταρτη εξουσία, τον Τύπο, καθότι αντιπροσωπεύει ένα πρόβλημα ελευθερίας, αγώνα κατά της πνευματικής δουλείας, καθώς και πρόβλημα δημοκρατίας.

Από την άλλη πλευρά, η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι μετά από πολλούς μήνες εκβαρβαρισμού του συνόλου του ιταλικού Τύπου –ας το παραδεχτούμε– και στη δεξιά και στην αριστερά, η ποιότητα του ιταλικού Τύπου έχει ευτελιστεί εδώ και μήνες, καθόσον η ίδια η πολιτική βρίσκεται σε σημείο έσχατης κατάπτωσης– ήταν η δικαστική προσφυγή του κ. Berlusconi. Σας παρακαλώ να με ακούσετε μέχρι τέλους: Ήμουν δικαστής επί τετραετία στο Πέμπτο Ποινικό Τμήμα του Ακυρωτικού Δικαστηρίου, όπου δικάζαμε το αδίκημα του λιβέλο. Γι' αυτό γνωρίζω ότι ο κ. Mauro έχει δίκιο: Παρακολούθησα πολλές από αυτές τις δίκες για λιβέλο, και κανείς δεν διαμαρτυρήθηκε. Οι πολίτες έχουν το δικαίωμα να υπερασπίζονται τους εαυτούς τους και σε τέτοιες περιπτώσεις.

Ευελπιστώ, συνεπώς, ότι, αν επιδιώξουμε πραγματικά να συμφιλώσουμε τις εκ πρώτης όψεως αντιτιθέμενες απόψεις που υποστηρίζουμε εδώ, θα μπορέσουμε σίγουρα να καταλήξουμε σε έναν νέο και καλύτερο τρόπο χειρισμού του προβλήματος για το σύνολο της Ευρώπης και όχι μόνον όσον αφορά την Ιταλία.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Κυρία Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι, όσοι προσπαθούν να κατηγορήσουν ως εχθρό της Ιταλίας, ανατρεπτικό και κομμουνιστή οποιονδήποτε ζητεί ένα σύστημα κανόνων για τα μέσα επικοινωνίας και την ελευθερία της ενημέρωσης, το οποίο να σέβεται την πολυφωνία, και το οποίο να χαρακτηρίζεται από τη σαφή διάκριση μεταξύ όσων αναλαμβάνουν σημαντικές θεσμικές ευθύνες και του πλούτου που αποκτούν από επιχειρηματικές δραστηριότητες στον εκδοτικό και ενημερωτικό τομέα, διαπράττουν ένα σοβαρό σφάλμα, το οποίο δεν πρέπει να συγχωρείται, να δικαιολογείται ή να επιτρέπεται εδώ στην Ευρώπη.

Στις παρεμβάσεις μας δεν αναφέραμε ούτε μία φορά το όνομα του ιταλού πρωθυπουργού. Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε τον αριθμό των εφημερίδων που κατέχει: 150 στην Ιταλία, και περίπου 40 τηλεοπτικούς σταθμούς. Δεν είναι, όμως, αυτό το πρόβλημα. Το πρόβλημα είναι ότι η πολυφωνία των πληροφοριών –και στον χώρο της ενημέρωσης– αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο κάθε ελεύθερης δημοκρατίας και πρέπει να χρησιμοποιείται ως άμυνα κατά οιασδήποτε μονοπωλιακής ή ολιγοπωλιακής φιλοσοφίας και κατά των συγκρούσεων συμφερόντων.

Η κυριαρχία κάθε κράτους, η επαναβεβαίωση του γεγονότος ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν αποτελεί υπερκράτος, Επίτροπε Reding, δεν πρέπει να μας κάνει να λησμονούμε ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση διαθέτει επίσης έναν Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων από τον οποίο απορρέει ένα νομοθετικό σύστημα το οποίο τα κράτη μέλη δεν επιτρέπεται να αγνοούν. Γνωρίζετε ότι, για τα ίδια αυτά ζητήματα, πολλές φορές το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων –στην περίπτωση της Ιταλίας, όχι για θέματα που αφορούν το σύστημα, κύριε Speroni– έχει εκδώσει αποφάσεις οι οποίες δεν έχουν ακόμη εφαρμοστεί.

Η παγκοσμιοποίηση των αγορών και η διαρκώς αυξανόμενη χρήση των ραδιοσυχνοτήτων απαιτούν σήμερα μια πιο στοχευμένη ευρωπαϊκή νομοθεσία για τη ρύθμιση του ευαίσθητου αυτού ζητήματος, το οποίο επηρεάζει σημαντικά την κοινή γνώμη και, ως εκ τούτου, και την αρχή της λαϊκής κυριαρχίας –στην οποία στηρίζεται η Ευρωπαϊκή Ένωση και όχι μόνον η Ιταλική Δημοκρατία– καθώς και τους τρόπους άσκησης αυτής της αρχής.

Κανείς δεν πρέπει να έχει σήμερα τη δυνατότητα να επικαλείται τα απαραβίαστα δικαιώματα της λαϊκής πλειοψηφίας για να δικαιολογήσει απειλές κατά της ελευθερίας του Τύπου στο πλαίσιο μιας, έως προσφάτως, άνισης σχέσης μεταξύ κατηγορούμενου και κατηγορούμενου –είτε αυτό συμβαίνει στην Ιταλία είτε στην Πορτογαλία, όπως μας υπενθύμισαν νωρίτερα– επειδή κάτι τέτοιο υποσκάπτει τα θεμέλια των κανόνων συνύπαρξης στους οποίους στηρίζεται η Ένωση. Γι' αυτό είναι επείγοντας αναγκαία μια οδηγία κατά της συγκέντρωσης στον τομέα της ενημέρωσης η οποία θα ρυθμίζει τις δραστηριότητες όσων εμπλέκονται στην πολιτική και, συγχρόνως, ελέγχουν πολύ σημαντικά μέσα ενημέρωσης.

Sylvie Goulard (ALDE). – (FR) Κυρία Πρόεδρε, επιτρέψτε μου να επισημάνω με λίγα λόγια ότι το θέμα αυτής της συζήτησης –και οι ομιλίες της κ. Reding και του κ. Dauf το κατέδειξαν με σαφήνεια– είναι ποια αντίληψη έχουμε για την Ευρώπη. Δεν βάλλουμε κατά ενός συγκεκριμένου κράτους μέλους· το ζήτημα που μας απασχολεί είναι το κατά πόσον εφαρμόζουμε τις Συνθήκες, κατά πόσον εφαρμόζουμε την Ευρωπαϊκή Σύμβαση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων που υπογράφηκε στη Ρώμη το 1950, και κατά πόσον εφαρμόζουμε το άρθρο 6 της Συνθήκης.

Κύριε Dauf, όταν επικαλείστε τα λόγια του κ. Napolitano, καλό είναι να το κάνετε χωρίς παραλείψεις. Ο Πρόεδρος της Ιταλικής Δημοκρατίας επεσήμανε ότι υπάρχουν νομικά μέσα αντιμετώπισης του ζητήματος και ανέφερε, στην

ομιλία του, το άρθρο 7 των Συνθηκών. Το άρθρο αυτό μας επιτρέπει σήμερα, νομίμως, και χωρίς συναισθηματικές φορτίσεις, να αντιμετωπίσουμε το ζήτημα του κινδύνου της παραβίασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε ένα κράτος μέλος – στην Ιταλία σήμερα, σε κάποια άλλη χώρα αύριο.

Μια τελευταία πολύ σημαντική επισήμανση είναι ότι, σε όλες τις χώρες του κόσμου, οι δικτάτορες και όσοι επιδιώκουν να πλήξουν τα ανθρώπινα δικαιώματα κρύβονται πίσω από την εθνική κυριαρχία. Κατ' εμέ, η Ευρώπη είναι η ήπιερος της οικουμενικότητας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αν δεν είμαστε σε θέση να παραδεχτούμε ότι, εφόσον μετέχουμε στο ίδιο Κοινοβούλιο, έχουμε το δικαίωμα, το καθήκον να εξετάζουμε τι συμβαίνει σε ένα από τα κράτη μέλη μας, πώς μπορούμε να πούμε σε δικτατορίες μακρινών χωρών ότι προασπίζουμε μια οικουμενική ιδέα, πράγμα που είναι πολύ σημαντικό ιδίως όσον αφορά την προάσπιση των δικαιωμάτων των γυναικών;

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Κυρία Πρόεδρε, είναι λίγο παράδοξο το γεγονός ότι, όταν μιλάμε σε τούτο το Σώμα για την ελευθερία της έκφρασης στην Ιταλία, διαρκώς υπερβαίνουμε τον χρόνο ομιλίας μας, λογοκρίνοντας έτσι εμμέσως τον επόμενο ομιλητή. Θα προσπαθήσω λοιπόν να τηρήσω αυστηρά τον χρόνο ομιλίας που μου έχει διατεθεί.

Πρέπει να επισημάνω ότι θα θεωρούσα πολύ πιο σκόπιμο να διεξαχθεί αυτή η συζήτηση στο Ιταλικό Κοινοβούλιο παρά στο Κοινοβούλιο των Βρυξελλών, εκτός εάν –όπως ανέφερε ήδη προηγούμενος ομιλητής– πρόθεσή μας ήταν να συζητήσουμε την ελευθερία του Τύπου εν γένει, με άλλα λόγια στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής ηπείρου. Αφήνοντας κατά μέρος τις προσωπικές γνώμες, ωστόσο, νομίζω ότι αξίζει να αναφερθούν ορισμένα στοιχεία τα οποία επικαλέστηκε νωρίτερα ο κ. Smeroni και τα οποία πρέπει να αναλογιστούμε.

Μπορώ να επιβεβαιώσω και εγώ ότι, από τις 455 καταδικαστικές αποφάσεις που εξέδωσε το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων για παραβάσεις του άρθρου 10 σχετικά με την ελευθερία της έκφρασης, 29 αφορούν τη Γαλλία, 28 το Ηνωμένο Βασίλειο, 15 την Ελλάδα, 10 τη Ρουμανία, 8 την Πολωνία και μόνον 7 την Ιταλία. Σας παρακαλώ λοιπόν να αναλογιστείτε αυτά τα στοιχεία.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Δεν θα μπορούσα να κατηγορήσω κανέναν από όσους παρακολουθούν αυτήν τη συζήτηση αν κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι βρισκόμαστε στο κοινοβούλιο της Ιταλίας, και όχι στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Ωστόσο, δεν βρισκόμαστε στο Ιταλικό Κοινοβούλιο και, ως εκ τούτου, το βήμα αυτό δεν ενδεικνύεται για τη διενέργεια συζητήσεων που αφορούν κατ' ουσίαν θέματα της εθνικής πολιτικής. Όλοι γνωρίζουμε τη ζωηρή ιδιοσυγκρασία του πρωθυπουργού της Ιταλίας. Δεν είναι, όμως, αυτό το ζήτημα που πρέπει να μας απασχολεί στην προκειμένη περίπτωση. Το ζήτημα είναι κατά πόσον, ως ευρωπαϊκό θεσμικό όργανο, είμαστε αρμόδιοι να λαμβάνουμε αποφάσεις για τέτοια θέματα. Η απάντηση είναι ξεκάθαρη. Μας την έδωσε σήμερα η Επίτροπος Reding, όταν επεσήμανε ότι τα θέματα αυτά δεν εμπίπτουν στο πεδίο αρμοδιοτήτων της Ένωσης και ότι δεν μπορούμε να αναλάβουμε έναν ρόλο ο οποίος δεν μας έχει ανατεθεί από κανέναν.

Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι το θέμα δεν υπάγεται στις αρμοδιότητές μας, η συζήτησή του και οι όποιες αποφάσεις πρέπει να περιοριστούν σε εθνικό επίπεδο. Αν αναλάβουμε αρμοδιότητες που δεν μας ανήκουν, και αν παρέμβουμε σε θέματα που δεν εμπίπτουν στο πεδίο αρμοδιοτήτων μας, αντί να ενισχύσουμε θα αποδυναμώσουμε τη νομιμοποίησή μας. Θα αποδυναμώσουμε το όργανο το οποίο εκπροσωπούμε και θα διευρύνουμε, αντί να μειώσουμε, την απόσταση μεταξύ του Σώματος και των πολιτών μας. Αν θέλουμε να κερδίσουμε τον σεβασμό των πολιτών μας, πρέπει πρώτα από όλα να σεβαστούμε τα όρια των αρμοδιοτήτων μας.

Maria Badia i Cutchet (S&D). – (ES) Κυρία Πρόεδρε, η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει καθήκον να διασφαλίζει την πολυφωνία των μέσων ενημέρωσης. Η συζήτηση σχετικά με την ελευθερία του Τύπου αφορά την πολυφωνία ως προς το ιδιοκτησιακό καθεστώς των μέσων ενημέρωσης, τη διάρθρωσή τους και τις διαδικασίες διορισμού των διευθυντών τους, τις σχέσεις μεταξύ πολιτικής, επιχειρήσεων και των ιδίων των μέσων, καθώς και την πρόσβαση των πολιτών σε διαφορετικές επιλογές. Νομίζω ότι θα συμφωνήσετε μαζί μου ως προς το ότι η κατάσταση των μέσων ενημέρωσης στην Ιταλία, η οποία αποτελεί το θέμα της σημερινής μας συζήτησης, δεν ανταποκρίνεται στους βασικούς κανόνες που απαιτούνται για τη διασφάλιση της ελευθερίας του Τύπου στη χώρα αυτή.

Κατά συνέπεια, καλούμε την Επιτροπή να ανταποκριθεί στα αιτήματα που έχει υποβάλει το Κοινοβούλιο τα τελευταία χρόνια και να προτείνει τον καθορισμό συγκεκριμένων κριτηρίων για την αξιολόγηση πιθανών παραβιάσεων αυτών των δικαιωμάτων και ελευθεριών σε καθένα από τα κράτη μέλη.

Στόχος μας, και επ' αυτού δεν πρέπει να υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία, είναι να προστατεύσουμε το δικαίωμα των πολιτών να ενημερώνονται για ποικίλα θέματα, όπως ακριβώς οι δημοσιογράφοι έχουν δικαίωμα να ενημερώνουν ελεύθερα το κοινό καθότι, όπως μας είπαν το περασμένο Σάββατο οι διαδηλωτές, η ενημέρωσή μας προσφέρει περισσότερη ελευθερία.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Κυρία Πρόεδρε, αναμφίβολα δεν αποτελεί σύμπτωση το γεγονός ότι την περασμένη εβδομάδα οι βρετανοί Συντηρητικοί εξασφάλισαν τη στήριξη του Rupert Murdoch ενώ εχθές ψήφισαν υπέρ της διαγραφής της συζήτησης για την ελευθερία του Τύπου από την ημερήσια διάταξη. Ενώ τα νέα πρώην κομμουνιστικά κράτη μέλη έχουν σημειώσει ουσιαστική πρόοδο προς την κατεύθυνση της μεγαλύτερης ελευθερίας του Τύπου, η κυριαρχία του Silvio Berlusconi στον χώρο των μέσων ενημέρωσης θα έκανε τον Erich Honecker να σκάσει από τη ζήλεια του.

Εντούτοις, οι απειλές, οι εκφοβισμοί και οι ύβρεις που εξαπολύει ο Berlusconi όχι μόνο εναντίον του Τύπου αλλά και εναντίον του Προέδρου της Δημοκρατίας και των δικαστών υπερβαίνουν κατά πολύ τα όρια ενός καθαρά εθνικού ζητήματος: το ζήτημα είναι πολύ σοβαρό για την Ευρώπη στο σύνολό της. Η Επίτροπος Reding, όλως παραδόξως, δήλωσε ότι δεν πρέπει να χρησιμοποιούμε τα θεσμικά όργανα της ΕΕ για την επίλυση εθνικών προβλημάτων. Για ποιον λόγο, τότε, διαδίδουμε ευρωπαϊκές Συνθήκες και νόμους, περιλαμβανομένων όσων αφορούν τα θεμελιώδη δικαιώματα και το κράτος δικαίου;

Στην πραγματικότητα, η ΕΕ διαθέτει σαφή νομική αρμοδιότητα να παρεμβαίνει υπέρ της προάσπισης της ελευθερίας της έκφρασης και των θεμελιωδών δικαιωμάτων εν γένει. Η αναγκαία νομική βάση υπάρχει, και πρέπει να συμπληρωθεί με νομοθεσία για την ποικιλία και την πολυφωνία των μέσων ενημέρωσης. Η αδράνεια της κ. Επιτρόπου είναι βαθύτατα απογοητευτική.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Κυρία Πρόεδρε, κυρία Επίτροπε, κυρίες και κύριοι, στην Ιταλία το άρθρο 21 του Συντάγματος και το άρθρο 3 του Νόμου αριθ. 102 του 2004 καθορίζουν τον ρόλο της ελευθερίας του Τύπου καθώς και τα όριά της: ο Τύπος πρέπει να είναι αντικειμενικός, αναλυτικός, δίκαιος και αμερόληπτος, διασφαλίζοντας σε κάθε περίπτωση την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, σύμφωνα με τις αρχές που ορίζει η Ευρωπαϊκή Ένωση. Στην εποχή του Διαδικτύου και των ψηφιακών μέσων, στην οποία εκδίδονται διαρκώς νέες εφημερίδες, ο δημόσιος ραδιοτηλεοπτικός φορέας παρουσιάζει προγράμματα τα οποία είναι σαφώς εχθρικά προς τον αρχηγό της κυβέρνησης, ενώ ο Τύπος και τα μέσα ενημέρωσης έχουν τρομάξει από την κατάθεση αγωγών για αποζημίωση του Silvio Berlusconi σε βάρος δύο εφημερίδων.

Στην πραγματικότητα, 1 100 ραδιοφωνικοί σταθμοί, 162 εφημερίδες και αρκετές εκατοντάδες ιδιωτικοί τηλεοπτικοί σταθμοί δεν θα ακούσαν για να εγγυηθούν την πολυφωνία των μέσων ενημέρωσης, την οποία υποτίθεται ότι απειλεί η πρωτοβουλία του Silvio Berlusconi. Μένει κανείς με την υποψία ότι, αφ' ης στιγμής μια συγκεκριμένη εξουσία επί των μέσων ενημέρωσης αρχίζει να λογοκρίνει, φιλοδοξεί να καταστεί φορέας άμεσης άσκησης της πολιτικής εξουσίας. Εν τω μεταξύ, το ίδιο σύστημα εφαρμόζεται και σε άλλες περιοχές του κόσμου, καθώς ευρείας κυκλοφορίας εφημερίδες όπως οι *El País*, *The Sun* και *Tarin* φαίνεται να μεταβάλλουν με γοργούς ρυθμούς τον πολιτικό τους προσανατολισμό.

Εντούτοις, η ιταλική αριστερά, αντί να υιοθετήσει μια δική της ανεξάρτητη πολιτική στρατηγική, στηρίζεται σε στοιχεία της εθνικής δημοσιογραφικής ομοσπονδίας για να εξαπολύσει την πλέον ανέντιμη και απερισκεπτη αντιδημοκρατική επίθεση κατά της νόμιμης κυβέρνησης – μέσω μιας σειράς ενορχηστρωμένων ενεργειών που εκτυλίσσονται την περίοδο που διανύουμε. Παρ' όλα αυτά, οι πολίτες συνεχίζουν να υποστηρίζουν ένθερμα τον πρωθυπουργό, τον οποίο εξέλεξε ελεύθερα ο ιταλικός πληθυσμός, και πιστεύουν ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο θα επιβεβαιώσει –όπως και το 2004– ότι η ελευθερία του Τύπου αποτελεί μια αναγνωρισμένη και καλά εδραιωμένη αξία.

Rita Borsellino (S&D). – (IT) Κυρία Πρόεδρε, κυρία Επίτροπε, κυρίες και κύριοι, ούτε εγώ ούτε η πολιτική μου ομάδα –η οποία υποστήριξε και επεδίωξε αυτήν τη συζήτηση– έχουμε την πρόθεση να μεταφέρουμε διαμάχες της εσωτερικής πολιτικής σκηνής της Ιταλίας στον χώρο της Ευρώπης. Το θέμα της ελευθερίας της ενημέρωσης μας αφορά όλους: αφορά την Ευρωπαϊκή Ένωση, η οποία μπορεί και πρέπει να ρυθμίσει το θέμα σε κοιντικό επίπεδο, έτσι ώστε να αποτραπεί η πολιτική και οικονομική χειραγώγηση και να διασφαλιστεί η γνήσια πολυφωνία της ενημέρωσης.

Το ιταλικό παράδοξο, όπου ο πρωθυπουργός είναι επίσης ιδιοκτήτης ορισμένων από τα σημαντικότερα ιδιωτικά δίκτυα, έγκειται ακριβώς στην ύπαρξη ενός επικίνδυνου δεσμού μεταξύ μέσων ενημέρωσης και πολιτικής και οικονομικής εξουσίας. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο ζητούμε ένα ευρωπαϊκό νομοθετικό μέτρο, ένα μέτρο το οποίο –χωρίς να στρέφεται καθόλου κατά της Ιταλίας– θα συμβάλει στην εξασφάλιση της πολυφωνίας της ενημέρωσης, αποτρέποντας συγκεντρώσεις και συγκρούσεις συμφερόντων. Συνεπώς, καλούμε σήμερα την Επιτροπή να παρέμβει το ταχύτερο δυνατόν –όπως έχει ζητήσει και στο παρελθόν το παρόν Κοινοβούλιο– προκειμένου να εξοπλίσει την Ευρωπαϊκή Ένωση με κοινούς κανόνες για τη διασφάλιση της ελευθερίας της ενημέρωσης προς όφελος όλων των ευρωπαίων πολιτών.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (EN) Κυρία Πρόεδρε, οφείλω να ομολογήσω ότι με εξέπληξε κάπως η δήλωση της Επιτρόπου Reding διότι, να μεν ισχύει ότι τα κράτη μέλη είναι πρωτίστως υπεύθυνα για τη διασφάλιση του σεβασμού

της δημοκρατίας και των θεμελιωδών δικαιωμάτων· εντούτοις σφάλλετε όταν ισχυρίζεστε ότι η ΕΕ δεν είναι αρμόδια να παρέμβει σε αυτόν τον τομέα.

Καταρχάς, υπάρχει το άρθρο 6 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, το οποίο ορίζει ότι: «Η Ένωση βασίζεται στις αρχές της ελευθερίας, της δημοκρατίας, του σεβασμού των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών και του κράτους δικαίου, αρχές οι οποίες είναι κοινές στα κράτη μέλη». Και ως απόδειξη ότι αυτό δεν αποτελεί κενό γράμμα, η Ευρωπαϊκή Ένωση εξοπλίστηκε με το άρθρο 7 – το νομικό μέσο εξασφάλισης της εφαρμογής του άρθρου 6.

Δεύτερον, κυρία Reding, όταν διαπραγματευόμαστε με υποψήφιες χώρες, επιμένουμε προκειμένου να εφαρμόζονται τα υψηλότερα δυνατά πρότυπα ελευθερίας του Τύπου, διαφορετικά δεν επιτρέπεται η προσχώρησή τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Αυτή η απαίτηση έχει οριστεί βάσει των κριτηρίων της Κοπεγχάγης – γιατί λοιπόν για τις υποψήφιες χώρες εφαρμόζουμε διαφορετικά κριτήρια από αυτά που ισχύουν για τα τρέχοντα κράτη μέλη, Επίτροπε Reding; Υπάρχουν και άλλες χώρες στις οποίες διαπιστώνονται παραβιάσεις της ελευθερίας του Τύπου ή της ελευθερίας του λόγου, όπως η Τσεχική Δημοκρατία, η οποία προσφάτως θέσπισε νόμο με τον οποίο περιορίζεται η ελευθερία του Τύπου, ή η Ιρλανδία, η οποία θέσπισε έναν δρακόντιο νόμο κατά της βλασφημίας. Επίτροπε Reding, θα ολοκληρώσω την παρέμβασή μου επισημαίνοντας ότι, αν θεωρούμε σοβαρά ότι αποτελούμε κοινότητα αξιών, τότε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή οφείλει να αναλάβει δράση.

János Áder (PPE). – (HU) Κυρία Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι, ακούσαμε τον κ. Verhofstadt να μας λέει πριν από μία ώρα ότι πρέπει να συνεργαστούμε για να προστατεύσουμε τις αξίες της ελευθερίας, και οφείλω να πω ότι συμφωνώ μαζί του. Η ελευθερία του λόγου είναι ένα σημαντικό θεμελιώδες δικαίωμα. Αυτή είναι η άποψη που έχει υποστηριχθεί στη συζήτηση μέχρι στιγμής. Συμφωνώ επίσης με την άποψη και πιστεύω ακράδαντα ότι δεν υπάρχει ούτε ένας ιταλός πολιτικός στο Σώμα ο οποίος να επιθυμεί τον περιορισμό της ελευθερίας του λόγου.

Καθώς παρακολουθούσα τη συζήτηση, δύο ερωτήματα μου ήρθαν στον νου. Γιατί οι σοσιαλιστές και οι φιλελεύθεροι βουλευτές του ΕΚ θεωρούν σημαντικό να προστατεύονται ορισμένα πολιτικά δικαιώματα μόνο όσον αφορά συγκεκριμένα δικαιώματα και μόνο σε ορισμένες περιπτώσεις; Είναι σημαντικό θεμελιώδες δικαίωμα η ελευθερία του συνέρχεσθαι; Είναι εξίσου σημαντικό θεμελιώδες δικαίωμα με την ελευθερία του λόγου; Οπωσδήποτε είναι. Εντούτοις, πριν από τρία χρόνια, δεν διαμαρτυρηθήκατε καθόλου όταν η σοσιαλιστική κυβέρνηση της Ουγγαρίας διέλυσε ένα πλήθος το οποίο είχε συγκεντρωθεί για να εορτάσει την επανάσταση του 1956.

Είναι σημαντικό θεμελιώδες δικαίωμα το δικαίωμα να χρησιμοποιεί κανείς τη μητρική του γλώσσα; Είναι εξίσου σημαντικό θεμελιώδες δικαίωμα με την ελευθερία του λόγου; Οπωσδήποτε είναι σημαντικό. Εντούτοις, και πάλι, δεν διαμαρτύρεστε καθόλου όταν οι αρχές της Σλοβακίας, ενός κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκδηλώνουν την πρόθεση να περιορίσουν το δικαίωμα των μειονοτήτων να χρησιμοποιούν τη μητρική τους γλώσσα.

Είναι σημαντικό θεμελιώδες δικαίωμα η προστασία του ιδιωτικού απορρήτου; Οπωσδήποτε και είναι ένα σημαντικό θεμελιώδες δικαίωμα. Πιστεύω ότι όλοι –είτε πρόκειται για τον ιταλό πρωθυπουργό είτε για οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο– έχουν και πρέπει να έχουν το δικαίωμα νομικής προσφυγής κατά των ψευδών κατηγοριών και των συκοφαντιών.

Η ελευθερία του Τύπου είναι πράγματι σημαντικό δικαίωμα, γιατί όμως σιωπήσατε τα τελευταία 20 χρόνια όταν ήταν προφανές ότι στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες τα μέσα ενημέρωσης ήταν συγκεντρωμένα, σε πολύ μεγάλο βαθμό, στα χέρια των πρώην κομμουνιστικών κομμάτων; Το μόνο πράγμα που σας ζητώ είναι να μην εφαρμόζετε δύο μέτρα και δύο σταθμά.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Κυρία Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι, γνωρίζω ότι, στις 30 Σεπτεμβρίου, η Επιτροπή παρουσίασε μια μελέτη σχετικά με τους δείκτες πολυφωνίας των μέσων ενημέρωσης στα κράτη μέλη. Ωστόσο, το 2008, το Σώμα είχε εγκρίνει μια έκθεση της Marianne Mikko στην οποία η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και τα κράτη μέλη καλούνταν, και αναφέρω αυτολεξεί, «να διασφαλίσουν την πολυφωνία στα μέσα ενημέρωσης, να εξασφαλίσουν ότι όλοι οι πολίτες της ΕΕ μπορούν να έχουν πρόσβαση σε ελεύθερα και διαφοροποιημένα μέσα ενημέρωσης».

Ακόμη νωρίτερα, το 2004, το Κοινοβούλιο είχε εγκρίνει μια έκθεση της κ. Boogerd-Quaak για τον κίνδυνο καταστρατήγησης, στο εσωτερικό της ΕΕ, της ελευθερίας της έκφρασης και της ενημέρωσης. Σε αυτή την έκθεση, η Επιτροπή καλούνταν να εκπονήσει ανακοίνωση για τη διασφάλιση της πολυφωνίας των μέσων ενημέρωσης σε όλα τα κράτη μέλη. Μέχρι στιγμής, η Επιτροπή δεν έχει ανταποκριθεί με σαφή τρόπο στα αιτήματα του Κοινοβουλίου.

Όπως θα παρατηρήσατε, κυρία Επίτροπε, δεν έκανα λόγο ούτε για τη χώρα μου ούτε για τον πρωθυπουργό της. Ωστόσο, ως πολίτης της Ευρώπης, σας ερωτώ από τούτο το βήμα τι σκοπεύει να πράξει σε ευρωπαϊκό επίπεδο η Επιτροπή για να διασφαλίσει την πολυφωνία των μέσων ενημέρωσης σε όλα τα κράτη μέλη.

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Κυρία Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι, η πρόταση ψηφίσματος κατά της υποτιθέμενης παραβίασης της ελευθερίας του Τύπου στην Ιταλία αντικατοπτρίζει, νομίζω, την επιλογή μιας πολιτικώς στρεβλής και επικίνδυνης πορείας. Επιπλέον, ορισμένα σκληρά λόγια, τα οποία εμφορούνται από θυμό και ίσως και από μίσος, νομίζω ότι ξεπερνούν σαφώς ορισμένα όρια. Είναι, ωστόσο, πολύ παράξενο που αυτή η υποβάθμιση (ή υποτιθέμενη υποβάθμιση) της δημοκρατίας στην Ιταλία εμφανίζεται μόνον τώρα, και με εντυπωσιακό μάλιστα τρόπο, δεδομένου ότι κεντροδεξιές και κεντροαριστερές κυβερνήσεις – μέλος των οποίων έχω υπάρξει και εγώ – εναλλάσσονται στην κυβέρνηση της χώρας μου.

Εάν υφίσταται όντως στην Ιταλία αυτό το τείχος ανελευθερίας και αντιδημοκρατικότητας, γιατί, μετά από τόσα χρόνια διακυβέρνησης της κεντροαριστεράς, δεν κατέστη ποτέ δυνατό να γκρεμιστεί; Είναι θέμα αμέλειας, διστακτικότητας, συμφέροντος, ή μήπως – όπως μου φαίνεται λογικότερο – ισχύει η απλή παρατήρηση ότι τα δημοκρατικά πρότυπα που εφαρμόζονται στην Ιταλία εναρμονίζονται με τα ισχύοντα στη Δύση και στην Ευρώπη;

Αν επιθυμούμε πραγματικά, ως έκτακτο μέτρο – όπως αυτό, και ζητώ συνγνώμη από την κ. Serracchiani, που χρησιμοποιείται στην παρούσα περίπτωση, δηλαδή το ότι συζητούμε για μια χώρα και όχι για την Ευρώπη – να διαπιστώσουμε την αλήθεια σχετικά με την υγεία της δημοκρατίας στο εσωτερικό της χώρας μας, τότε πρέπει να ρωτήσουμε τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, Giorgio Napolitano, με σεβασμό ως θεσμικό όργανο, αν αισθάνεται ότι είναι Πρόεδρος μιας χώρας στην οποία η πολυφωνία της ενημέρωσης κλονίζεται, η ελευθερία καταρρέει και δημοκρατία υποχωρεί. Δεν νομίζω όμως ότι, αν είχαν έτσι τα πράγματα, ο Πρόεδρος Napolitano θα παρέλειπε να καταγγείλει μια τέτοια κατάσταση, καθώς είναι πιστός στα καθήκοντά του ως εγγυητής του Συντάγματος μας.

Δεδομένου όμως ότι το θέμα όντως – κυρίες και κύριοι της αριστεράς, και λυπούμαι που το λέω – άπτεται των ιταλικών πολιτικών πραγμάτων με πολύ επαρχιακό τρόπο, προσλαμβάνοντας με τεχνητό τρόπο ευρωπαϊκές, και τώρα εσωτερικές, διαστάσεις, πρέπει να επισημανθεί ότι, όσο η ιταλική αριστερά, η οποία ήταν κάποτε πολύ πιο ισχυρή και ουσιαστική, επιτρέπει στον εαυτό της να σύρεται πολιτικά από σατιριστές και δημαγωγούς, θα απομακρύνεται ολοένα και περισσότερο από την εξουσία. Δεν νομίζω ότι ο Woody Allen υπαγορεύει στον Πρόεδρο Obama τη γραμμή που πρέπει να ακολουθεί.

Annu Podhemska (S&D). – Κυρία Πρόεδρε, κυρία Επίτροπε, ως πρώην δημοσιογράφος και εγώ δεν φανταζόμουν ποτέ ότι σήμερα, μισό αιώνα από τότε που ξεκίνησε η πορεία της ευρωπαϊκής οικοδόμησης και λίγο πριν τεθεί σε εφαρμογή η Συνθήκη της Λισαβόνας, θα συζητούσαμε για ορισμένες βασικές αρχές και αξίες πάνω στις οποίες οικοδομήθηκε και εδράζεται η Ευρωπαϊκή Ένωση.

Αρχές όπως είναι η ανεξαρτησία του τύπου, ο πλουραλισμός των μέσων μαζικής ενημέρωσης, η ελευθερία έκφρασης όλων και ειδικά των δημοσιογράφων, η ισότητα όλων έναντι των νόμων ή ακόμα, εάν θέλετε, η βασική αρχή της διάκρισης των εξουσιών. Υπάρχει διάκριση των εξουσιών, αγαπητοί συνάδελφοι, όταν ο πρωθυπουργός μιας χώρας, η ανώτατη δηλαδή εκτελεστική εξουσία κατέχει και ελέγχει το μεγαλύτερο μέρος των μέσων μαζικής επικοινωνίας στη χώρα του και καταφεύγει σε διώξεις εναντίον όσων υπολείπονται;

Αυτά που συμβαίνουν σήμερα στην Ιταλία, αγαπητοί συνάδελφοι, δεν είναι ιταλική υπόθεση, είναι ευρωπαϊκή υπόθεση, διότι διακυβεύεται η ίδια η αξιοπιστία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όταν ελέγχει και κρίνει την παραβίαση θεμελιωδών αρχών και δικαιωμάτων σε τρίτες χώρες και ανέχεται οι ίδιες αυτές αξίες και αρχές να παραβιάζονται στο δικό της έδαφος.

Alfredo Pallone (PPE). – (IT) Κυρία Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι, πολλοί από εσάς έχετε ίσως διαβάσει το βιβλίο «Η Δίκη» του Κάφκα: είναι ένα έργο φαντασίας, όμως αντικατοπτρίζει αυτό που συμβαίνει σήμερα στη χώρα μου, μια χώρα με σπουδαίες δημοκρατικές παραδόσεις, με μια κυβέρνηση που έχει εκλεγεί από τον κυρίαρχο λαό, όπου όμως βρίσκεται σε εξέλιξη μια προσπάθεια υπονόμευσης της δημοκρατικής ψήφου μέσω μιας χωρίς ιστορικό προηγούμενο επίθεσης των μέσων ενημέρωσης και των δικαστηρίων.

Συζητούμε για ελευθερία της ενημέρωσης όταν το 72% του Τύπου στρέφεται κατά της κυβέρνησης του πρωθυπουργού Berlusconi. Το 70% των δικαστικών προσφυγών κατά εφημερίδων προέρχονται από τους ηγέτες της αριστεράς, ενώ τα ποσά που ζητούνται ως αποζημίωση αναφέρεται ότι αγγίζουν τα 312 εκατ. ευρώ από το σύνολο των 486 εκατ. ευρώ που έχουν διεκδικηθεί από το 1994 και ύστερα. Αυτό ισοδυναμεί με 32 εκατ. ευρώ ετησίως. Αυτό συνιστά πρόσθετη μέθοδο χρηματοδότησης των κομμάτων μέσω των δικαστηρίων.

Σε εσάς, κυρίες και κύριοι, που εκπροσωπείτε τις δημοκρατίες της Ευρώπης, δηλώνουμε και διατρανώνουμε ότι, στην Ιταλία, η εξουσία των δικαστηρίων και των μέσων ενημέρωσης συνθλίβει τη βούληση του κυρίαρχου λαού στο όνομα κομματικών, ταξικών πολιτικών συμφερόντων. Κατά συνέπεια, η δημοκρατία στην Ιταλία κινδυνεύει εάν ανατραπεί η κυβέρνηση. Το βασικό πρόσωπο που ανατρέπει αυτή την έννοια, από σημειολογική άποψη, ονομάζεται Antonio Di Pietro. Εν κατακλείδι, θέλω να ευχαριστήσω την Επίτροπο Reding για την εξαιρετική αμεροληψία και δημοκρατικότητά της: έχει εκπονήσει μια ευφυή και ακριβή έκθεση.

Cătălin Sorin Ivan (S&D). – (RO) Η ελευθερία του Τύπου δεν απολαμβάνει ποτέ επαρκούς προστασίας έναντι των καταχρήσεων. Κάθε φορά που ο Πρόεδρος ή ο πρωθυπουργός ενός κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης επιτίθεται σε δημοσιογράφους, ακόμη και αν το πράττει απλώς επειδή διαφωνεί μαζί τους, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και όλοι εμείς πρέπει να αντιδρούμε.

Στην Ιταλία ο πρωθυπουργός επιχειρεί να εκφοβίσει τον αντιπολιτευόμενο Τύπο με κάθε διαθέσιμο μέσο. Στη Ρουμανία, ένας πρόεδρος επιχειρεί να υποσκάψει την αξιοπιστία του Τύπου και των δημοσιογράφων που τον επικρίνουν. Και στις δύο περιπτώσεις, έχουμε να κάνουμε με κατάχρηση εξουσίας ορισμένων πολιτικών οι οποίοι θεωρούν ότι είναι υπέρ των νόμων. Στη Ρουμανία, σύμφωνα με τις τελευταίες πληροφορίες που είδαν το φως της δημοσιότητας, έχουμε έναν πρόεδρο ο οποίος, εκτός του ότι προσβάλλει, εξαπατά και συκοφαντεί δημοσιογράφους, καταχράται επίσης με άλλους τρόπους την εξουσία του, την οποία φαίνεται να χρησιμοποιεί, παραμονές των προεδρικών εκλογών, για κάθε σκοπό, περιλαμβανομένης της καταστρατήγησης των νόμων, προκειμένου να ενισχύσει τη θέση του, ως τρέχων αρχηγός του κράτους, και να εξασφαλίσει την επανεκλογή του.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο καλώ την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, όπως έπραξα και στις 23 Σεπτεμβρίου, να καταδικάσει δημοσίως αυτήν τη συμπεριφορά τόσο του Προέδρου της Ρουμανίας όσο και του πρωθυπουργού της Ιταλίας.

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Κυρία Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι, θέλω να σας διαβεβαιώσω ότι, στην Ιταλία, η ελευθερία του Τύπου είναι υπαρκτή και είναι σήμερα ισχυρότερη από ποτέ. Αυτά είναι τα λόγια ενός σπουδαίου δημοσιογράφου, του Gianpaolo Pansa, ο οποίος, επί πολλά χρόνια, επί δεκαετίες, υπήρξε ένα από τα πλέον έγκριτα ονόματα αρθρογράφων της εφημερίδας *La Repubblica*, η οποία ανήκει στον όμιλο *Espresso-Repubblica*, από τον οποίο υποχρεώθηκε εν τέλει σε παραίτηση επειδή η διεύθυνση του ομίλου τον κατηγορήσε για αναδεωρισμό, που στην Ιταλία, όπως γνωρίζετε, είναι ένα από τα βαρύτερα εγκλήματα, όταν το διαπράττουν μέλη της κυρίαρχης διανοήσεως, της κυρίαρχης νοστορπίας στην Ιταλία, η οποία είναι εξ ολοκλήρου αριστερή: αρκεί να δείτε τις προκαταρκτικές εκλογές του Δημοκρατικού Κόμματος, όπου όλοι, από τους τραπεζίτες έως τους σημαντικότερους ηθοποιούς, σκηνοθέτες και δημοσιογράφους της χώρας μας, στέκονται στη γραμμή.

Ωστόσο, ελευθερία της ενημέρωσης δεν σημαίνει ελευθερία διατύπωσης προσβολών ή συκοφαντιών· με τη διαφορά ότι το δικαίωμα σε μια δίκαιη δίκη αναγνωρίζεται μόνον στην αριστερά: όταν μηνύει ο κ. Prodi, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα· όταν μηνύει ο κ. D'Alema, κανένα πρόβλημα· όταν μηνύει ο κ. Di Pietro, επίσης δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Ο κ. Di Pietro κατέχει τα πρωτεία –παρεμπιπτόντως, το δικαστικό σώμα μηνύει τον Τύπο περισσότερο από ό,τι οι πολιτικοί– δεδομένου ότι, σύμφωνα με στοιχεία που δημοσιεύθηκαν στη *La Repubblica*, έχει υποβάλει 357 καταγγελίες, ενώ έχει ήδη λάβει 700 000 ευρώ ως αποζημίωση. Ακούσαμε τα στοιχεία που μας ανέφεραν οι συνάδελφοί μας βουλευτές. Εν κατακλείδι, αν υφίσταται πρόβλημα εξισορρόπησης –και εκτιμώ ότι τέτοιο πρόβλημα υφίσταται στην Ιταλία– το μόνο πολιτικό κόμμα που δικαιούται να το επικαλείται είναι η κεντροδεξιά.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Κυρία Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι, το 2008, η κυβέρνηση Berlusconi διέθεσε συνολικά 206 εκατ. ευρώ ως άμεσες ενισχύσεις στον Τύπο και σε ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς. Συμπτωματικώς, τα περισσότερα από αυτά τα εκατομμύρια δόθηκαν στις τέσσερις μεγαλύτερες αριστερές εφημερίδες.

Η κυβέρνηση Berlusconi αποτελεί έναν από τους κυριότερους υποστηρικτές της ελευθερίας του Τύπου στην Ιταλία. Η αριστερά, στην Ιταλία και ανά την Ευρώπη, έχει ξεκινήσει μια εκστρατεία στο πλαίσιο της οποίας ισχυρίζεται ότι απειλείται η ελευθερία του Τύπου, μια εκστρατεία η οποία στηρίζεται σε σκανδαλώδη επινοήματα και ξεδιάντροπα ψεύδη. Αναπόφευκτα δε –επίσης συμπτωματικώς– ξεκίνησε αυτήν την εκστρατεία μόνον αφού ο πρωθυπουργός Berlusconi είχε με νόμιμο τρόπο διεκδικήσει αποζημίωση από δύο εφημερίδες της αριστεράς οι οποίες τον είχαν δυσφημήσει, καταλογίζοντάς του επαισχυντή συμπεριφορά, κατηγορίες οι οποίες στηρίζονταν εξ ολοκλήρου σε επινοήσεις που δεν συνάδουν με τις στοιχειώδεις αρχές αξιοπρέπειας της δημοσιογραφίας.

Πρώτος ο πρωθυπουργός Berlusconi παραδέχεται τη μεγάλη σπουδαιότητα της ελευθερίας του Τύπου, όμως η ελευθερία του οιουδήποτε να προσβάλλει, να εξαπατά, να συκοφαντεί και να σπιλώνει υπολήψεις είναι μια εντελώς διαφορετική υπόθεση. Στην προκειμένη περίπτωση, κάθε πολίτης –συμπεριλαμβανομένου, συνεπώς, του πρωθυπουργού κ. Berlusconi– έχει δικαίωμα να υπερασπίζεται τον εαυτό του χρησιμοποιώντας τα δημοκρατικά μέσα που έχει στη διάθεσή του, ζητώντας από τα αστικά δικαστήρια να εξετάσουν τις επιθέσεις που έγιναν εις βάρος του γραπτώς, κάτι που, θα προσέθετα, έχουν πράξει και άλλοι ηγέτες της αριστεράς.

Victor Boștinăru (S&D). – (IT) Κυρία Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι, η σημερινή συζήτηση δεν διεξάγεται μόνον μεταξύ Ιταλών: η συζήτηση αυτή αφορά, πρωτίστως, την Ευρώπη.

(RO) Ο κ. Berlusconi δεν είναι σε καμία περίπτωση το μόνο παράδειγμα προσώπου που παραβιάζει τις βασικές διατάξεις που διέπουν τη λειτουργία των μέσων μαζικής ενημέρωσης. Ο Traian Băsescu συχνά συμπεριφέρεται με επιθετικό, αντιδημοκρατικό τρόπο και προσπαθεί να εκφοβίσει τα μέσα ενημέρωσης χρησιμοποιώντας εκφράσεις που δεν μπορούν να επαναλάβω από το βήμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Ο ευρωπαϊκός χάρτης για την ελευθερία του Τύπου θα καταλήξει να γίνει ένα ακόμη διακοσμητικό έγγραφο αν οι αρχηγοί κρατών ή κυβερνήσεων της Ευρώπης είναι διατεθειμένοι να συνεχίσουν να συμπεριφέρονται κατ' αυτόν τον τρόπο. Η Ευρωπαϊκή Ένωση, και εμείς που την εκπροσωπούμε, θα γινόμαστε καταγέλαστοι κάθε φορά που θα αναλύουμε και θα επικρίνουμε την κατάσταση ως προς την ελευθερία της ενημέρωσης σε διάφορες χώρες της Ασίας και της Αφρικής, όταν οι ίδιες αυτές ελευθερίες δεν προστατεύονται και δεν γίνονται σεβαστές στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Προτείνω λοιπόν να καταπολεμηθεί αυτή η μονοπωλιακή κατάσταση με τα μέσα που μας παρέχουν οι αρμοδιότητες και το κύρος της Επιτροπής, σε συνδυασμό με την εφαρμογή του χάρτη για την ελευθερία του Τύπου, ενισχυμένου με το κύρος της υιοθέτησής του από την Ευρώπη.

Cecilia Wikström (ALDE). – (SV) Κυρία Πρόεδρε, πριν από πολλά χρόνια, ο γνωστός σουηδός συγγραφέας August Strindberg είχε πει: «Εσύ έχεις εξουσία, εγώ έχω τον λόγο· έχω τον λόγο υπό την εξουσία μου». Κάτι τέτοιο δεν ισχύει, ωστόσο, σήμερα για τους συγγραφείς και τους δημοσιογράφους στην Ιταλία, οι οποίοι στερούνται συστηματικά το δικαίωμα να εκφράζονται ελεύθερα.

Την τελευταία τριετία, 200 δημοσιογράφοι δέχθηκαν απειλές λόγω των όσων είχαν γράψει. Όμως, τα όσα συμβαίνουν στην Ιταλία μάς αφορούν όλους. Η ελευθερία του λόγου, της γραφής και της δημοσίευσης είναι θεμελιώδες δικαίωμα και των 500 εκατομμυρίων ευρωπαίων πολιτών.

Τα όσα συμβαίνουν στην Ιταλία καταδεικνύουν ότι η ελευθερία του λόγου είναι ενίοτε πιο επικίνδυνη από τα όπλα για ένα καθεστώς το οποίο ασκεί εξουσία επί της ελευθερίας του λόγου. Σήμερα, το Κοινοβούλιο έχει μια μοναδική ευκαιρία να αποκαλύψει και να αναδείξει τα θετικότερα στοιχεία μας. Από τούτο το βήμα επισημαίνουμε ότι διακυβεύονται θεμελιώδεις ελευθερίες. Τα προβλήματα της Ιταλίας είναι και δικά μας προβλήματα.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Κυρία Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι, η σημερινή συζήτηση είναι πραγματικά απίστευτη, διότι στην Ιταλία η ελευθερία της ενημέρωσης είναι εγγυημένη και αποτελεί αναγνωρισμένο συνταγματικό δικαίωμα. Προηγούμενοι ομιλητές παρέθεσαν στοιχεία σχετικά με τον αριθμό και την πολιτική μεροληψία των εφημερίδων που εκδίδονται στην Ιταλία.

Χάριν των συναδέλφων που δεν προέρχονται από την Ιταλία, λαμβάνω το θάρρος να παρουσιάσω μια σύντομη επισκόπηση του Τύπου. Αυτές είναι ορισμένες από τις ανεξάρτητες εφημερίδες που αγόρασα εχθές στο αεροδρόμιο: αυτή είναι η *Il Manifesto*, μια κομμουνιστική εφημερίδα, αυτή είναι η *L'Unità*, μια εφημερίδα την οποία ίδρυσε ο Antonio Gramsci, του Δημοκρατικού Κόμματος-Δημοκρατικού Κόμματος της Αριστεράς, και αυτή εδώ είναι η *L'Europa*, η εφημερίδα του κόμματος Margherita, το οποίο έχει ενωθεί με το Δημοκρατικό Κόμμα. Επιπλέον, στο Δημοκρατικό Κόμμα ανήκει επίσης η συνιστώσα D'Alema-Letta, η οποία έχει τη δική της εφημερίδα, *Il Riformista*. Έπειτα υπάρχει και το Κόμμα της Επανίδρυσης, με τη δική του επίσης εφημερίδα, τη *Liberazione*. Πέρυσι η Επανίδρυση διαιρέθηκε, και το αποσχισθέν κόμμα ίδρυσε την εφημερίδα *L'Altro*.

Τέλος, υπάρχει και το πολιτικό αντικείμενο της σημερινής συζήτησης: η εφημερίδα *Il Fatto quotidiano*. Γνωρίζετε σε ποιον αναφέρεται αυτή η εφημερίδα; Αναφέρεται στο κόμμα του κ. Di Pietro, το οποίο αποτελεί την κινητήρια δύναμη πίσω από τη σημερινή συζήτηση. Πρόκειται για ένα κόμμα το οποίο ισχυρίζεται σε αυτήν την αίθουσα ότι δεν υφίσταται ελευθερία ενημέρωσης, ενώ είχε τη δυνατότητα να ιδρύσει μια εφημερίδα μόλις πριν από δέκα ημέρες στην Ιταλία.

Εν κατακλείδι, κυρία Πρόεδρε, είναι σαν να ερχόμουν εδώ για να σας πω ότι στην Ιταλία επικρατεί λιμός και πείνα, ενώ το περασμένο Σαββατοκύριακο είχα επισκεφθεί το φεστιβάλ λουκάνικου της χώρας μου, όπου έτρωγα ψητό κρέας και έπινα κρασί. Αυτή είναι η παράδοξη εικόνα μιας αριστεράς η οποία έχει στην ιδιοκτησία της τόσες πολλές εφημερίδες, όμως δεν διαθέτει αναγνώστες και ψήφους. Αν θέλει όμως να τους ξανακερδίσει, οφείλει να προβάλλει σοβαρότερα επιχειρήματα.

Mary Honeyball (S&D). – (EN) Κυρία Πρόεδρε, θέλω και εγώ να εκφράσω τη συμφωνία μου με τις εκκλήσεις για μια ευρωπαϊκή οδηγία σχετικά με την ελευθερία της ενημέρωσης, την ελευθερία του Τύπου και την πολυφωνία στα μέσα ενημέρωσης. Αν και η σημερινή συζήτηση αφορά την ελευθερία της ενημέρωσης στην Ιταλία, όπως επισημάνθηκε από προηγούμενους ομιλητές, υπάρχουν σοβαρά ζητήματα και σε άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Μία από αυτές είναι το Ηνωμένο Βασίλειο. Το όνομα του Rupert Murdoch έχει ήδη αναφερθεί, και ένας από τους λόγους για τους οποίους πιστεύω ότι χρειαζόμαστε αυτήν την οδηγία είναι ασφαλώς ο ρόλος του Rupert Murdoch. Ο Rupert Murdoch δεν είναι αρχηγός κράτους, όμως είναι μεγαλοϊδιοκτήτης μέσωσ ενημέρωσης σε διεθνές επίπεδο με πολύ συγκεκριμένες προσωπικές απόψεις. Δεν είναι δημοκράτης, και πρέπει να θεσπίσουμε νομοθεσία για ανθρώπους όπως ο Rupert Murdoch καθώς και ο Silvio Berlusconi.

David Casa (PPE). – (MT) Προέρχομαι από τη Μάλτα και, ως εκ τούτου, όπως καταλαβαίνετε, η Ιταλία είναι μια γειτονική χώρα την οποία παρακολουθούμε εδώ και πολλά χρόνια. Σε θέματα που άπτονται της ελευθερίας της έκφρασης, η χώρα μου προσβλέπει επίσης ως πρότυπο στην Ιταλία, μιας και αποτελεί ένα ξεκάθαρο παράδειγμα δημοκρατικής λειτουργίας. Συνεπώς, η ανάμιξη σε αυτό το εσωτερικό θέμα, όπως επιθυμούν οι Ιταλοί σοσιαλιστές, αποτελεί, κατά τη γνώμη μου, μια επιάσχυνη μορφή άσκησης πολιτικής για τη χώρα τους. Ποτέ δεν μπορούσα να φανταστώ ότι οι Ιταλοί θα κατέληγαν να επιτίθενται στη χώρα τους από το βήμα αυτού του Κοινοβουλίου με τόσο άδικο τρόπο. Νομίζω ότι καταλαβαίνω καλύτερα γιατί οι Ιταλοί δεν εμπιστεύονται στην Αριστερά τη διακυβέρνηση της χώρας τους για περισσότερους από λίγους μήνες, δεδομένου ότι, αν αναλύσει κανείς την πολιτική αυτού του κόμματος, καθίσταται σαφές ότι ταιριάζει μόνον σε όσους επιθυμούν να επιτεθούν στην ίδια την έννοια της δημοκρατίας, και γι' αυτό πιστεύω ότι έπρεπε να είχαν δεχτεί τη συμβουλή του Ιταλού Προέδρου, τον οποίο χαιρετίζω από τούτο το βήμα, για τη δήλωσή του ότι η συζήτηση αυτή δεν έχει θέση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, αλλά πρέπει να διεξαχθεί στους κόλπους του Ιταλικού Κοινοβουλίου.

Stanimir Ilchev (ALDE). – (BG) Σας ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε. Θα μιλήσω στη γλώσσα της Βουλγαρίας, μιας από τις χώρες που επικρίθηκαν σήμερα στο Σώμα. Αν ήμουν σήμερα δημοσιογράφος στη Βουλγαρία, όπως είχα υπάρξει στο παρελθόν, πιθανότατα θα επέλεγα μία από δύο διαμετρικές αντίθετες δηλώσεις ως επικεφαλίδα για το πρωτοσέλιδο μιας εφημερίδας. Η μία είναι ότι δεν πρέπει να μετατρέψουμε αυτό το Σώμα σε φερέφωνο, πόσο μάλλον σε ανώτατο ακυρωτικό δικαστήριο. Η άλλη, την οποία διατύπωσε ένας από τους ομιλητές της Σοσιαλιστικής Ομάδας, μας συμβουλεύει να μην αντιμετωπίζουμε τούτο το Σώμα σαν να είναι μουσείο με παλαιά αντικείμενα τα οποία πρέπει να παραμείνουν ακίνητα.

Φρονώ ότι η αλήθεια βρίσκεται κάπου στο μέσον και αντικατοπτρίζεται στην πρόταση του κ. Verhofstadt για την κατάρτιση μιας οδηγίας που να διαμορφώνει ένα πιο σύγχρονο και δημοκρατικό σύστημα ρύθμισης όλων των ζητημάτων που συζητήθηκαν σήμερα ως προς το θέμα της ελευθερίας και της πολυφωνίας των μέσων ενημέρωσης. Ωστόσο, εκτός από τη ρύθμιση των θεμάτων της πολυφωνίας και της ελευθερίας, καθώς και της προστασίας των δημοσιογράφων, η οδηγία αυτή πρέπει να περιλαμβάνει και να δίνει ιδιαίτερη έμφαση, στην πράξη, στην αποκέντρωση των μέσων ενημέρωσης, μεταξύ άλλων και στο εσωτερικό των εθνικών δικτύων μέσων ενημέρωσης.

Viviane Reding, μέλος της Επιτροπής. – (EN) Κυρία Πρόεδρε, νομίζω ότι η σημερινή συζήτηση ήταν πολύ σημαντική καθότι κατέστησε πολύ σαφές ότι επικρατεί ιδιαίτερη ομοφωνία στους κόλπους αυτού του Σώματος, ιδιαίτερη ομοφωνία ως προς το ότι στο θέμα της ελευθερίας του Τύπου δεν επιτρέπονται «ναί μεν αλλά», αποτελεί τη βάση της Ευρωπαϊκής μας Ένωσης. Οφείλουμε να την προασίσουμε, αποτελεί θεμελιώδη αξία, ενώ πρέπει να διαμαρτυρούμαστε δημοσίως όταν δεν γίνεται σεβαστή, και να αναλαμβάνουμε δράση όταν εμφανίζονται προβλήματα που πρέπει να λυθούν.

(Η Πρόεδρος ζητεί από τους βουλευτές να κάνουν ησυχία)

Επικρατεί επίσης συμφωνία στους κόλπους του Σώματος ως προς το ότι η ελευθερία των μέσων ενημέρωσης είναι ένα πρόβλημα το οποίο πρέπει να εξεταστεί σε όλα τα κράτη μέλη. Πολλοί από εσάς απουσιάζατε προηγουμένως από το Σώμα, γι' αυτό θα υπενθυμίσω απλώς το γεγονός της κατάρτισης ευρωπαϊκού χάρτη για την ελευθερία του Τύπου από τους ευρωπαίους δημοσιογράφους. Ο χάρτης αυτός καταρτίστηκε για να βοηθήσει πρωτίστως τους δημοσιογράφους στα νέα κράτη μέλη, καθώς είχαν ζητήσει αυτή τη βοήθεια από τη δημοσιογραφική κοινότητα.

Ήθελα να το υπενθυμίσω επειδή ελέγθη στο Σώμα ότι σε πολλά από τα κράτη μέλη μας υφίστανται προβλήματα στον χώρο της δημόσιας τηλεόρασης. Θυμάμαι ότι είχα επισκεφθεί ένα από αυτά τα κράτη μέλη – την Ουγγαρία, συγκεκριμένα – για να ενισχύσω τον αγώνα για τη σωτηρία της δημόσιας τηλεόρασης, και νομίζω ότι αυτό πρέπει να γίνει σε όλα τα κράτη μέλη όπου υπάρχουν αντίστοιχα προβλήματα.

Γι' αυτό άλλωστε ψηφίσαμε, στο πλαίσιο της νέας οδηγίας για την «τηλεόραση χωρίς σύνορα», υπέρ της θέσπισης ανεξαρτήτων αρχών για τα μέσα ενημέρωσης σε όλα τα κράτη μέλη μας. Μπορώ να διαβεβαιώσω το Σώμα ότι σπουδήποτε εμφανίζεται πρόβλημα κατά την ίδρυση αυτών των ανεξαρτήτων αρχών, η Επιτροπή θα παρεμβαίνει.

Οι διαφωνίες που εκδηλώθηκαν στο Σώμα αφορούν το πώς πρέπει να συνδυαστούν οι αρμοδιότητες της ΕΕ με τις πολιτικές για τα μέσα ενημέρωσης. Έχω την εντύπωση ότι πολλοί βουλευτές δεν άκουσαν την εισαγωγική μου δήλωση, στην οποία παρέθεσα ένα πολύ σαφές απόσπασμα του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων. Ανέφερα επίσης το άρθρο 51, παράγραφος 1, του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, στο οποίο αναφέρεται εξίσου σαφώς πότε εφαρμόζεται ο χάρτης, καθώς και ποιοι είναι οι κανόνες εφαρμογής του. Νομίζω λοιπόν ότι μπορούν όλοι να διαβάσουν και να θυμηθούν αυτά τα σχόλια.

Δυστυχώς, όμως, αυτή τη στιγμή κανείς δεν με ακούει, αν και το σημείο αυτό είναι πολύ σημαντικό.

(Η Πρόεδρος ζητεί εκ νέου να γίνει ησυχία στο Σώμα)

Στην εισαγωγική μου ομιλία, υπογράμμισα επίσης τις πολύ σαφείς ενέργειες, τις συγκεκριμένες περιπτώσεις στις οποίες μπορεί να παρέμβει και έχει παρέμβει η ΕΕ, ενώ υπογράμμισα τα προβλήματα που πρέπει να επιλυθούν σε εθνικό επίπεδο. Το συνταγματικό δικαστήριο στην Ιταλία, το οποίο παρενέβη εχθές στην υπόθεση, κατέδειξε με σαφήνεια τι ακριβώς σημαίνει αυτό.

Στο Σώμα αυτό διατυπώθηκαν αρκετά πολύ σαφή αιτήματα στα οποία θέλω να απαντήσω, αν μου το επιτρέπουν και με ακούν οι βουλευτές.

(Η Πρόεδρος ζητεί και πάλι να γίνει ησυχία στο Σώμα)

Το Σώμα ζήτησε να γίνει πράξη η προσέγγιση της πολυφωνίας την οποία είχαμε υποσχεθεί. Οι προσπάθειες σχετικά με την πολυφωνία των μέσων ενημέρωσης έχουν ήδη σημειώσει ουσιαστική πρόοδο και έχουμε δημοσιεύσει το δεύτερο βήμα, που περιλαμβάνει τους δείκτες κινδύνου ως προς την πολυφωνία των μέσων. Ίσως αυτοί να μην έχουν γίνει γνωστοί σε πολλούς από τους βουλευτές. Βρίσκονται στο Διαδίκτυο· μπορεί οποιοσδήποτε να τους μελετήσει και αποτελούν ένα πολύ σημαντικό στοιχείο που μας επιτρέπει να επιτελέσουμε την αντικειμενική εργασία για την πολυφωνία των μέσων ενημέρωσης την οποία έχει ζητήσει το Κοινοβούλιο.

Οφείλω δε να εκφράσω την έντονη απογοήτευσή μου καθότι διοργανώσαμε ένα δημόσιο εργαστήριο για το θέμα αυτό, στο οποίο όμως δεν εμφανίστηκε και δεν συμμετείχε ούτε ένας βουλευτής. Εν πάση περιπτώσει, οι δείκτες κινδύνου έχουν πλέον δημοσιευθεί και μπορεί να τους συμβουλευθεί όποιος το επιθυμεί. Θα αποτελέσουν τη βάση των μελλοντικών μας ενεργειών.

Δεύτερη ερώτηση: γιατί η Επιτροπή δεν ενεργοποιεί το άρθρο 7 της Συνθήκης ΕΕ στην περίπτωση της Ιταλίας; Καταρχάς, το άρθρο 7 αποτελεί μια πολύ εξαιρετική διάταξη. Μέχρι στιγμής, δεν έχει ποτέ ενεργοποιηθεί από τα θεσμικά όργανα της ΕΕ. Η ρήτρα αυτή μπορεί να εφαρμοστεί μόνον σε περίπτωση πλήρους κατάρρευσης των εθνικών δικαιοδοτικών τάξεων και των συστημάτων θεμελιωδών δικαιωμάτων σε συγκεκριμένο κράτος μέλος. Δεν νομίζω ότι έχουμε φτάσει σε τέτοιο σημείο σε κανένα από τα κράτη μέλη μας. Εντούτοις –και αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον– στο εν λόγω άρθρο προβλέπεται η δυνατότητα ενεργοποίησης του άρθρου 7 της Συνθήκης ΕΕ από το ίδιο το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Καλώ λοιπόν το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, αν πράγματι εκτιμά ότι υπάρχουν επαρκείς αποδείξεις, να ενεργοποιήσει το άρθρο 7 της Συνθήκης ΕΕ.

Τρίτη ερώτηση: πολλοί βουλευτές από όλα τα πολιτικά κόμματα –και νομίζω ότι επ' αυτού επικρατεί σχετική ομοφωνία στο Σώμα– ζήτησαν την κατάρτιση κοινοτικής οδηγίας για την πολυφωνία και τη συγκέντρωση των μέσων ενημέρωσης.

(Η Πρόεδρος ζητεί και πάλι να γίνει ησυχία στο Σώμα)

Αυτό είναι ένα καίριο ζήτημα το οποίο πρέπει να συζητηθεί διεξοδικά. Ίσως να θυμάστε ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή άρχισε την προετοιμασία για την εκπόνηση μιας τέτοιας οδηγίας τη δεκαετία του 1990, και θα θυμάστε ίσως επίσης ότι όλα τα κράτη μέλη, χωρίς καμία εξαίρεση, τάχθηκαν κατά μιας τέτοιας οδηγίας εκείνη την περίοδο επειδή θεωρήθηκε ότι υπερέβαινε τις αρμοδιότητες της ΕΕ.

Τώρα, δεν αποκλείεται η κατάσταση να έχει μεταβληθεί και η μεγάλη πλειονότητα των κρατών μελών να θεωρεί ότι το θέμα μπορεί να συμπεριληφθεί στις αρμοδιότητες της ΕΕ. Ασφαλώς, θα ήταν δυνατόν να καταλήξουμε σε μια τόσο γενναϊόδωρη ερμηνεία της Συνθήκης, ώστε να επιτραπεί στην ΕΕ να χειριστεί το ζήτημα. Προτού, όμως, αρχίσει καν να σκέφτεται κάτι τέτοιο, η Επιτροπή θα χρειαστεί την ισχυρή στήριξη ολόκληρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Και θα ήθελα το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να αποσαφηνίσει πλήρως ποια προβλήματα της εσωτερικής αγοράς επιθυμεί να αντιμετωπιστούν με μια τέτοια οδηγία.

Γνωρίζετε ότι, προσωπικά, δεν είμαι το είδος Επιτρόπου που φοβάται να θεσπίσει ρυθμίσεις. Τα τελευταία πέντε χρόνια, έχω θεσπίσει ρυθμίσεις όπου αυτό ήταν αναγκαίο. Για να κάνουμε όμως κάτι τέτοιο χρειαζόμαστε σαφή στοιχεία όσον αφορά τα ζητήματα που πρέπει να επιλυθούν. Θα μπορούσε η νομοθεσία να επιλύσει τα προβλήματα που έχετε όλοι υπόψη σας σήμερα; Θα μπορούσαμε να την αιτιολογήσουμε βάσει των υφιστάμενων αρμοδιοτήτων της ΕΕ; Υφίσταται πραγματική διασυννοριακή διάσταση; Υφίσταται σαφής πτυχή που να άπτεται της εσωτερικής αγοράς, μιας και δεν πρέπει να λησμονείτε ότι η νομοθεσία που έχουμε προτείνει ήδη στηρίζεται στο σύνολο της στη νομική βάση της εσωτερικής αγοράς.

Όλα αυτά πρέπει να διευκρινιστούν προτού μπορέσουμε να ξεκινήσουμε μια νομοθετική διαδικασία. Καλώ λοιπόν το Κοινοβούλιο να συζητήσει σοβαρά το θέμα, και να απαντήσει σε αυτό το ερώτημα στο πλαίσιο μιας έκθεσης ίδιας πρωτοβουλίας που θα εγκριθεί από την πλειοψηφία των βουλευτών. Τότε η Επιτροπή θα έχει αναλάβει δράση.

Εν τω μεταξύ, η Επιτροπή έχει ανταποκριθεί στα καθήκοντά της καθορίζοντας τους δείκτες κινδύνου οι οποίοι θα μας βοηθήσουν να αναλύσουμε το όλο πρόβλημα σε όλα τα κράτη μέλη σε αντικειμενική βάση. Νομίζω, άλλωστε,

ότι αυτό επιθυμεί και το ίδιο το Κοινοβούλιο. Το ίδιο επιθυμεί και το άλλο θεσμικό όργανο, καθόσον δεν επιθυμούμε την πολιτική εκμετάλλευση των βασικών ελευθεριών μας. Θέλουμε οι ελευθερίες αυτές να αποτελούν δικαίωμα-θέλωμε να αποτελούν θεμελιώδη αξία και να αντιμετωπίζονται ως τέτοια.

(Χειροκροτήματα)

Πρόεδρος. – Κυρία Επίτροπε, σας ζητώ συγγνώμη εξ ονόματος του Σώματος για τον θόρυβο κατά τη διάρκεια της ομιλίας σας, στην οποία απαντήσατε στα σχόλια των βουλευτών.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Κυρία Πρόεδρε, προτού διατυπώσω τα προσωπικά μου σχόλια, θέλω να θίξω ένα ζήτημα επί της διαδικασίας. Φρονώ ότι δεν επιτρέπεται να ζητείται από κανένα μέλος της Επιτροπής, του Συμβουλίου, ή και του ίδιου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, να απευθύνει λόγο στο Σώμα υπό τις συνθήκες που αντιμετώπισε μόλις προ ολίγου η κ. Reding. Αυτό που συνέβη είναι πραγματικά απαράδεκτο!

(Χειροκροτήματα)

Καλώ λοιπόν το Προεδρείο να εξετάσει πώς μπορούμε να θέσουμε τέρμα σε αυτήν την αισχρή κατάσταση που επιτρέπει, στα τελικά στάδια των συζητήσεων και κατά τη διάρκεια παρεμβάσεων, να διεξάγονται συζητήσεις εντός της αίθουσας, όπως αυτή μεταξύ του Αντιπροέδρου Vidal-Quadras και του πρώην συναδέλφου του εκεί πάνω, οι οποίοι δεν ενδιαφέρονται για τίποτε άλλο εκτός από τις διμερείς τους σχέσεις. Νομίζω ότι αυτό είναι απαράδεκτο. Καλώ και πάλι το Προεδρείο να εξετάσει αυτό το θέμα.

Επιτρέψτε μου τώρα να σχολιάσω κάτι που ανέφερε ο κ. Weber. Ο κ. Weber μου απηύθυνε προσωπικά τον λόγο στη συζήτηση για την ελευθερία του Τύπου στην Ιταλία και αναφέρθηκε στα συμφέροντα του γερμανικού Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος (SPD) στον χώρο των μέσων ενημέρωσης.

(Έντονες διαμαρτυρίες)

Ως βουλευτής αυτού του Σώματος, αλλά και ως μέλος του εκτελεστικού γραφείου του κόμματός μου, θέλω να δηλώσω ότι κατανοώ κάπως τη θέση του κ. Weber. Όταν κάποιος έχει χάσει όσες ψήφους έχασε η Χριστιανοκοινωνική Ένωση (CSU) στη Βαυαρία και με αντίπαλο το κόμμα μου, φυσικό είναι να θέλει να προσελκύσει όσο το δυνατόν μεγαλύτερη προσοχή.

(Έντονες διαμαρτυρίες)

Θέλω απλώς να επισημάνω ότι τα συμφέροντα του SPD στον χώρο των μέσων ενημέρωσης στην παρούσα τους μορφή είναι αποτέλεσμα αποκατάστασης των γερμανικών μέσων ενημέρωσης μετά την απαλλοτρίωσή τους από τους Ναζιστές και από τους Κομμουνιστές στη ΛΔΓ. Εμείς οι γερμανοί Σοσιαλδημοκράτες είμαστε υπερήφανοι για τα συμφέροντά μας στον χώρο των μέσων ενημέρωσης!

Joseph Daul (PPE). – (FR) Κυρία Πρόεδρε, θέλω να θίξω ένα ακόμη ζήτημα, το οποίο αφορά το σύνολο του Κοινοβουλίου: την Τρίτη, 18 Σεπτεμβρίου, καθώς αποχωρούσε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις 23.00, η κ. Niebler δέχθηκε βίαιη επίθεση· την έσπρωξαν και την έριξαν στο πάτωμα. Της έκλεψαν το τηλέφωνο, τα χρήματα, τις πιστωτικές της κάρτες και όλα τα επίσημα έγγραφά της. Το σημαντικότερο είναι ότι ένας βέλγος ιδιοκτήτης εστιατορίου προσέτρεξε να την βοηθήσει και κάλεσε ασθενοφόρο και την αστυνομία. Το ασθενοφόρο κατέφτασε για να περιθάλψει την κ. Niebler μισή ώρα αργότερα. Έστω. Μισή ώρα μετά την άφιξη του ασθενοφόρου, η αστυνομία δεν είχε ακόμη εμφανιστεί. Ακόμη την περιμένουμε. Καλώ συνεπώς τον Πρόεδρο να παρέμβει σε αυτό το ζήτημα εδώ, στο Κοινοβούλιο, διότι αυτή είναι η τρίτη επίθεση στην οποία η αστυνομία δεν έχει δώσει τη δέουσα συνέχεια. Σε αυτή την πόλη δεν προστατεύεται επαρκώς η προσωπική μας ασφάλεια...

(Χειροκροτήματα)

... ούτε υπάρχει επαρκής ανταπόκριση από τις αρχές. Ζητώ την πολύ έντονη παρέμβαση του Προέδρου του Κοινοβουλίου προκειμένου να εξασφαλιστεί η δέουσα ανταπόκριση σχετικά με αυτήν την επίθεση.

(Χειροκροτήματα)

Πρόεδρος. – Κύριε Daul, δυστυχώς, όπως επισημάνατε, έχουν σημειωθεί επανειλημμένως επεισόδια αυτού του είδους, και ως εκ τούτου είναι προφανές ότι τα θεωρώ ανεπίτρεπτα.

Η συζήτηση έληξε.

Η ψηφοφορία θα διεξαχθεί κατά τη διάρκεια της δεύτερης περιόδου συνόδου του Οκτωβρίου.

Γραπτές δηλώσεις (άρθρο 149 του Κανονισμού)

Véronique Mathieu (PPE), γραπτώς. – (FR) Είναι εξαιρετικά δύσκολο για έναν βουλευτή του ΕΚ να βλέπει μια δημοκρατική χώρα όπως η Ιταλία να γίνεται στόχος συζητήσεων όπως η σημερινή συζήτηση. Η ελευθερία του Τύπου αποτελεί θεμελιώδη ελευθερία η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 21 του ιταλικού Συντάγματος. Στην Ιταλία, υπάρχουν ιδιωτικές και δημόσιες εφημερίδες που εκφράζουν όλες τις πολιτικές τάσεις.

Από σεβασμό προς τους χιλιάδες ανθρώπους που υποφέρουν υπό συνθήκες καταπίεσης και έλλειψης ελευθερίας έκφρασης σε πολλές χώρες του κόσμου, είναι πραγματικά κατάπτυστο να περιγράφεται το καθεστώς της Ιταλίας ως καθεστώς που σκοτώνει την ελευθερία. Επιπλέον, ένα από τα θεμελιωδέστερα χαρακτηριστικά κάθε συνταγματικού κράτους είναι ότι προσφέρουν πρόσβαση στη δικαιοσύνη σε όλους τους πολίτες που θεωρούν ότι έχουν αδικηθεί. Συνεπώς, το γεγονός ότι ένας πρωθυπουργός ο οποίος έχει κατασυκοφαντηθεί από εθνικής κυκλοφορίας εφημερίδες επέλεξε τη νομική οδό για να αντεπιτεθεί στους κατηγορούς του, και όχι πλάγιες οδούς που είναι χαρακτηριστικές αντιδημοκρατικών καθεστώτων, επιβεβαιώνει την καλή υγεία της ιταλικής δημοκρατίας.

Τέλος, είναι κρίσιμο να επισημανθεί ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν πρέπει να μετατραπεί σε χώρο στον οποίο διευθετούνται εθνικές αντιπαραθέσεις οι οποίες δεν έχουν καμία σχέση με τις αρμοδιότητες της Κοινότητας. Οι εθνικές αντιπαραθέσεις πρέπει να διευθετούνται σε εθνικό επίπεδο!

Iosif Matula (PPE), γραπτώς. – (RO) Η ελευθερία της έκφρασης έχει κατοχυρωθεί ως ένα από τα δημοκρατικά κριτήρια τα οποία έχουμε θέσει ως θεμέλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κάθε κράτος μέλος οφείλει να αναλαμβάνει τις ευθύνες του και να συμμορφώνεται με τα κριτήρια της Κοπεγχάγης, μεταξύ άλλων και στον πολιτικό τομέα. Εντούτοις, φρονώ ότι τα ευρωπαϊκά θεσμικά όργανα δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται, με κανέναν απολύτως τρόπο, ως βήμα επίλυσης εσωτερικών πολιτικών διαφωνιών. Σήμερα συζητούμε θέματα τα οποία σχετίζονται με την εσωτερική πολιτική ενός κράτους μέλους, στον βαθμό που διαθέτει δημοκρατικούς θεσμούς οι οποίοι λειτουργούν πλήρως. Σε προσωπικό επίπεδο, πάντως, υποστηρίζω ανεπιφύλακτα την απόλυτη ελευθερία του Τύπου. Συγχρόνως, η ελευθερία αυτή πρέπει να συνοδεύεται από τη μεγαλύτερη δυνατή υπευθυνότητα κάθε συντακτικής ομάδας, προκειμένου να παρέχονται ακριβείς πληροφορίες στους πολίτες. Στο Σώμα διατυπώθηκαν εκκλήσεις για αυστηρότερες ρυθμίσεις ως προς τη συγκέντρωση της ιδιοκτησίας των μέσων ενημέρωσης και την πολυφωνία σε κοινοτικό επίπεδο. Ωστόσο, δεν πρέπει να λησμονούμε ότι τα κράτη μέλη έχουν εκφράσει την αντίθεσή τους σε μια τέτοια οδηγία, επειδή υπερβαίνει το πεδίο αρμοδιοτήτων της ΕΕ. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή έχει, παρ' όλα αυτά, δημοσιεύσει έναν κατάλογο δεικτών για την πολυφωνία στα μέσα ενημέρωσης βάσει μιας ανεξάρτητης μελέτης. Φρονώ ότι είναι σημαντικό να δώσουμε μεγαλύτερη έμφαση σε αυτά τα κριτήρια και να τα χρησιμοποιήσουμε ως σημείο εκκίνησης για μια μελλοντική οδηγία σε αυτόν τον τομέα. Είναι επίσης σημαντικό να προσπαθήσουμε να βρούμε λύσεις αντί να εκτοξεύουμε κατηγορίες.

Tiziano Motti (PPE), γραπτώς. – (IT) Ο ισχυρισμός ότι δεν υφίσταται ελευθερία της ενημέρωσης στην Ιταλία αποτελεί οργανικό και καιροσκοπικό έγκλημα κατά μιας από τις μεγαλύτερες δυτικές δημοκρατίες. Η ελευθερία της ενημέρωσης δεν υφίσταται στις χώρες εκείνες στις οποίες δικτατορικά καθεστώτα δεν επιτρέπουν στους υπηκόους τους να διευρύνουν τις γνώσεις τους για τα γεγονότα της καθημερινότητας, επιλέγοντας την πηγή αυτή που πιστεύουν ότι είναι η πιο έγκυρη. Στη σημερινή εποχή το Διαδίκτυο προσφέρει το πλεονέκτημα, σε παραδοσιακά δημοκρατικές χώρες όπως η Ιταλία, της κατάρνησης όλων των πολιτικών, γεωγραφικών, οικονομικών και κοινωνικών φραγμών στην πληροφόρηση. Σε ορισμένες χώρες, ωστόσο, το Διαδίκτυο φιλτράρεται, και απαγορεύεται η πρόσβαση σε πολλούς ιστοτόπους που θεωρούνται αντικυβερνητικοί. Εκεί, ατομικά δικαιώματα όπως η ελευθερία της έκφρασης, του γάμου και της διαδήλωσης, δικαιώματα τη σπουδαιότητα των οποίων δεν συνειδητοποιούμε πλέον εδώ στη Δύση, καθώς τα έχουμε συνηθίσει, δεν πλησιάζουν καν την έννοια του αναπαλλοτρίωτου που εγγυάται το Σύνταγμα μας επειδή, πολύ απλά, αυτά δεν υφίστανται. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο πρέπει να είναι χώρος ανάπτυξης, διαλόγου και ανταλλαγής βέλτιστων πρακτικών μεταξύ των κρατών μελών. Δεν μπορεί να μετατρέπεται σε κορυφαίο θέατρο στο οποίο ανεβαίνει δωρεάν η πρεμιέρα κάθε τυχαίας επαρχιακής θεατρικής παραγωγής. Αν η συζήτηση για την ελευθερία του Τύπου, στην Ευρώπη εν γένει, πρέπει να γίνει εδώ στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ας γίνει όμως πρέπει να είναι εποικοδομητική και αντάξια του υψηλού κύρους του θεσμικού οργάνου στο οποίο είμαστε υπερήφανοι που μετέχουμε.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), γραπτώς. – (RO) «Η ελευθερία του Τύπου είναι θεμελιώδης αρχή κάθε δημοκρατικής κοινωνίας. Η προάσπιση και προστασία της, καθώς και ο σεβασμός της πολυφωνίας καθώς και της πολιτικής, κοινωνικής και πολιτιστικής αποστολής της, είναι καθήκον όλων των κυβερνήσεων». Αυτό είναι το άρθρο 1 του ευρωπαϊκού χάρτη για την ελευθερία του Τύπου. Ο κ. Berlusconi φαίνεται ότι δεν περιφρονεί απλώς μια από τις θεμελιώδεις αξίες μιας δημοκρατικής κοινωνίας, αλλά επίσης χρησιμοποιεί την επιρροή του για να χειραγωγεί την κοινή γνώμη. Στην Ιταλία, όπως και σε άλλες χώρες, μεγάλο ποσοστό των εφημερίδων βρίσκεται στα χέρια ατόμων τα οποία ελέγχονται από ορισμένους πολιτικούς που καθορίζουν την πολιτική κατεύθυνση των πρώτων, από την οποία αυτοί δεν μπορούν να παρεκκλίνουν. Σε άλλες χώρες, η κυβέρνηση χρησιμοποιεί τα χρήματα των φορολογουμένων για τη χρηματοδότηση εφημερίδων που χρησιμοποιούνται προς όφελός της. Στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η οποία υπεραμύνεται της δημοκρατίας και προάγει τις δημοκρατικές αξίες ανά τον κόσμο, δεν πρέπει να

επιτρέπουμε περιορισμούς της ελευθερίας του Τύπου. Γι' αυτό καλώ την Ευρωπαϊκή Επιτροπή να προτείνει στο εγγύς μέλλον μια οδηγία για την ελευθερία του Τύπου που να αποσκοπεί, ειδικότερα, στον περιορισμό των πολιτικών παρεμβάσεων στον χώρο των μέσων ενημέρωσης και στην πρόληψη της δημιουργίας μονοπωλίων σε αυτόν τον τομέα.

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΤΗΣ κ. WALLIS

Αντιπροέδρου

6. Έγκριση των συνοπτικών πρακτικών της προηγούμενης συνεδρίασης: βλ. Συνοπτικά Πρακτικά

7. Ώρα των ερωτήσεων

Πρόεδρος. – Η ημερήσια διάταξη προβλέπει την ψηφοφορία.

(Για τα αποτελέσματα και λοιπές λεπτομέρειες της ψηφοφορίας: βλ. τα Συνοπτικά Πρακτικά)

7.1. Κινητοποίηση του Ταμείου Αλληλεγγύης της ΕΕ: Ιταλία, σεισμός στην περιφέρεια του Αμπρούτσο (A7-0021/2009, Reimer Böge) (ψηφοφορία)

7.2. Πρόληψη και διακανονισμός συγκρούσεων δικαιοδοσίας σε ποινικές υποθέσεις (A7-0011/2009, Renate Weber) (ψηφοφορία)

– Πριν από την ψηφοφορία:

Renate Weber (ALDE). – (EN) Κυρία Πρόεδρε, στην τροπολογία 6 επί της αιτιολογικής σκέψης 18, προστίθενται τα ακόλουθα στο τέλος της περιόδου: «εκτός εάν θεωρείται απολύτως απαραίτητη για την πρόληψη και τη διευθέτηση συγκρούσεων δικαιοδοσίας κατά την εφαρμογή της παρούσας απόφασης-πλαίσιου».

(Η προφορική τροπολογία εγκρίνεται)

7.3. Ορισμοί μελών στην ειδική επιτροπή για την χρηματοπιστωτική, οικονομική και κοινωνική κρίση (ψηφοφορία)

7.4. Διάσκεψη κορυφής της G-20 στο Πίτσμπουργκ (24 - 25 Σεπτεμβρίου) (ψηφοφορία)

– Πριν από την ψηφοφορία επί της τροπολογίας αριθ. 13:

Sven Giegold (Verts/ALE). – (EN) Κυρία Πρόεδρε, επιθυμούμε να προσθέσουμε την ακόλουθη προφορική τροπολογία στην τροπολογία αριθ. 13: «Απευθύνει έκκληση για την ανάπτυξη συστήματος υποβολής εκθέσεων ανά χώρα το οποίο να προβλέπει την εμπεριστατωμένη επισκόπηση κάθε μητρικής εταιρείας ομίλων επενδυτών, μετόχων και φορολογικών αρχών, διευκολύνοντας έτσι την αποτελεσματικότερη και διαφανέστερη διεθνή ανάλυση των αποφάσεων με βάση τη φορολογία».

(Η προφορική τροπολογία εγκρίνεται· ακολουθώς, η τροπολογία αριθ. 13 απορρίπτεται)

7.5. Συνέπειες της οικονομικής και χρηματοπιστωτικής κρίσης για τις αναπτυσσόμενες χώρες και την αναπτυξιακή συνεργασία (ψηφοφορία)(vote)

Πρόεδρος. – Η ψηφοφορία έληξε.

8. Αιτιολογήσεις ψήφου

– Προφορικές αιτιολογήσεις ψήφου:

- Έκθεση Renate Weber (A7-0011/2009)

Jan Březina (PPE). – (CS) Κυρία Πρόεδρε, η Τσεχική Δημοκρατία ήταν μια από τις χώρες που μετείχαν στην πρωτοβουλία για την υποβολή του σχεδίου απόφασης πλαισίου του Συμβουλίου για την πρόληψη και τον διακανονισμό συγκρούσεων δικαιοδοσίας σε ποινικές υποθέσεις, γεγονός που καταδεικνύει ότι η Τσεχική Δημοκρατία αποδίδει μεγάλη σημασία στη δικαστική συνεργασία. Λόγω της ευαισθησίας του θέματος, ωστόσο, είναι αναγκαίο να διασφαλιστεί η εφαρμογή αυτής της συνεργασίας εντός των ορίων δικαιοδοσίας που αναθέτει στην Ευρωπαϊκή Ένωση η ιδρυτική Συνθήκη. Αυτό ακριβώς ισχύει στην προκειμένη περίπτωση. Από την άλλη πλευρά, το αδύνατο σημείο της πρωτοβουλίας είναι η σχετικά έντονη γενικότητά της, λόγω χάρη όσον αφορά την έλλειψη προθεσμιών για την αποστολή των απαντήσεων από τις αρμόδιες αρχές και την απουσία κριτηρίων καθορισμού της καταλληλότερης δικαστικής αρχής για τον χειρισμό της ποινικής διαδικασίας. Μια επιπλέον αδυναμία είναι η ανεπαρκής ενοποίηση με τη Eurojust, θέμα για το οποίο έπρεπε να είχε ληφθεί μεγαλύτερη μέριμνα. Καθώς αποτελεί το αρμόδιο όργανο για την ευρωπαϊκή συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις, υφίστανται, δυνητικώς, πολύ μεγαλύτερες δυνατότητες άσκησης ρόλου από τη Eurojust, εκτός του ρόλου που της αναθέτει το σχέδιο οδηγίας πλαισίου, το οποίο δεν περιλαμβάνει καν την υποχρέωση ενημέρωσης της Eurojust κατά τη διευθέτηση ζητημάτων ποινικής δίωξης διασυνοριακών εγκλημάτων σε ένα κράτος μέλος.

Philip Claey's (NI). – (NL) Κυρία Πρόεδρε, καταψήφισα αυτή την έκθεση, όχι επειδή τάσσομαι κατά της ανταλλαγής πληροφοριών μεταξύ των εθνικών αρχών σε ποινικές δίκες. Είναι καλή ιδέα να διερευνάται κατά πόσον βρίσκονται ήδη σε εξέλιξη διώξεις για τα ίδια περιστατικά σε άλλα κράτη μέλη.

Εκείνο που με βρίσκει απολύτως αντίθετο, ωστόσο, είναι ο φεντεραλιστικός χαρακτήρας ορισμένων τροπολογιών. Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι η τροπολογία αριθ. 3, η οποία στερεί ρητώς από τα κράτη μέλη τη διακριτική ευχέρεια να αποφασίζουν ποιες αρχές είναι αρμόδιες να παρεμβαίνουν σε κάθε περίπτωση. Σε καμία περίπτωση δεν τάσσομαι κατά της Eurojust, όμως αυτή δεν πρέπει να μετατραπεί σε «υπερόργανο».

- Κοινή πρόταση ψηφίσματος: Διάσκεψη κορυφής της G-20 στο Πίτσμπουργκ (24-25 Σεπτεμβρίου) (RC-B7-0082/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Κυρία Πρόεδρε, υπερψήφισα το κείμενο του ψηφίσματος. Με ικανοποίηση διαπιστώνω ότι τόσο η Ευρώπη όσο και οι ισχυρότερες χώρες δεν υποτιμούν τη σοβαρότητα της κατάστασης στην οποία βρισκόμαστε όλοι, ενώ δεν επιδιώκουν την εφαρμογή προκρούστειων προσεγγίσεων. Η κρίση έχει προκληθεί από μια σειρά σύνθετων και αλληλένδετων παραγόντων, και δεν υπάρχει εύκολη διέξοδος.

Η παγκόσμια οικονομική κρίση μας προσέφερε άλλωστε μια καλή ευκαιρία επανεξέτασης των προτεραιοτήτων και των ενεργειών μας, ιδίως ως προς τη μακροπρόθεσμη διαχείριση της βιώσιμης οικονομικής ανάκαμψης. Έχουν αναληφθεί δεσμεύσεις έναντι των πολιτών μας, οι οποίοι και προσδοκούν ότι θα καταστεί δυνατή η επανεκκίνηση των οικονομιών μας με ταχύ βηματισμό, προκειμένου να διασφαλιστεί η αποτελεσματική λειτουργία των αγορών κεφαλαίου και δανεισμού, να καταπολεμηθεί η ανεργία και να δημιουργηθούν θέσεις εργασίας, και να προστατευθούν οι λαοί μας, ιδίως τα φτωχότερα και πιο ευάλωτα στρώματα. Αυτό δεν θα είναι εύκολο, όμως πιστεύω ότι κινούμαστε προς τη σωστή κατεύθυνση.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Κυρία Πρόεδρε, προτείνουμε ουσιαστικά την όξυνση της κρίσης. Αιτία της χρηματοπιστωτικής κρίσης ήταν η υπερβολική κρατική παρέμβαση: αρχικώς λόγω του ότι τα επιτόκια διατηρούνταν σκοπιμώς σε υπερβολικά χαμηλά επίπεδα για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα, κάτι που αποτελούσε περισσότερο πολιτική απόφαση παρά αποτέλεσμα της λειτουργίας της αγοράς –στην οποία μάλιστα ήταν συνένοχοι όλες οι κεντρικές τράπεζες– και στη συνέχεια λόγω του ότι, έως και πέρυσι, οι νομοθετικές αρχές ενθάρρυναν τους δανειστές να διαθέτουν στην αγορά φθηνότερα δάνεια.

Συναντιούνται λοιπόν οι ηγέτες της G-20 και αναρωτιούνται «Ποια είναι η λύση; Περισσότερη κρατική παρέμβαση». Υποθέτω ότι, όπως είχε παρατηρήσει κάποτε ο Mark Twain, αν κανείς έχει στα χέρια του μόνον ένα σφυρί, τότε όλα του μοιάζουν με καρφιά. Η αλήθεια είναι όμως ότι όλες οι ενέργειές τους αποδείχθηκαν, στην καλύτερη περίπτωση, άχρηστες και, στη χειρότερη, επιδείνωσαν στην πράξη την κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε: οι διασώσεις, οι εθνικοποιήσεις, το δήθεν κυνήγι των φορολογικών παραδείσων (ονομασία την οποία χρησιμοποιούν για χώρες που εφαρμόζουν ανταγωνιστικότερους από τους δικούς τους φορολογικούς συντελεστές), καθώς και η μαζική επέκταση της κρατικής δικαιοδοσίας υπό το πρόσχημα των «έκτακτων περιστάσεων». Και τώρα θέλουμε να μεταρρυθμίσουμε όλο το χρηματοπιστωτικό σύστημα. Θα κλείσω την παρέμβασή μου με τα λόγια του αείμνηστου συμπατριώτη μου Justice Asprey: «Μεταρρύθμιση; Δεν είναι ήδη αρκετά άσχημα τα πράγματα;»

Lena Ek (ALDE). – (EN) Κυρία Πρόεδρε, θέλω να κάνω δύο σχόλια για την πρόσφατη ψηφοφορία επί της διάσκεψης κορυφής της G-20 στο Πίτσμπουργκ. Λυπούμαι –και νομίζω ότι είναι ατυχές– για το γεγονός ότι αναφέρονται τόσα λίγα πράγματα για τη διευθέτηση της κρίσης του κλίματος σε αυτό το ψήφισμα καθώς και στα αποτελέσματα

της διάσκεψης κορυφής της G-20. Γίνεται επίσης αναφορά στον φόρο Τόμπιν, ο οποίος εκτιμώ ότι μπορεί να αποτελέσει ταυτόχρονα έναν νέο τρόπο χρηματοδότησης της αναπτυξιακής βοήθειας αλλά και ένα μέσο παροχής βοήθειας σε αναπτυσσόμενες χώρες για την αντιμετώπιση των προβλημάτων που σχετίζονται με το κλίμα.

Ο λόγος για τον οποίον δεν ψήφισα «ναι» στις τροπολογίες είναι επειδή αυτές έχουν διατυπωθεί με έναν πολύ παρωχημένο τρόπο, σαν να κάναμε τη συζήτηση για τον φόρο Τόμπιν 20 χρόνια πριν. Ο σύγχρονος τρόπος συζήτησης του εάν αυτή η μέθοδος μπορεί να αποτελέσει νέα πηγή χρηματοδότησης των Ηνωμένων Εθνών έχει τελείως διαφορετική στόχευση, και ελπίζω ότι θα μπορέσω να επανέλθω στο θέμα αργότερα ενώπιον του Σώματος.

- Πρόταση ψηφίσματος: Οι επιπτώσεις της παγκόσμιας χρηματοπιστωτικής και οικονομικής κρίσης στις αναπτυσσόμενες χώρες και την αναπτυξιακή συνεργασία (B7-0078/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Κυρία Πρόεδρε, υποστηρίζω αυτό το ψήφισμα διότι πιστεύω ότι είναι καιρός να αναλάβουν όλοι οι διεθνείς παράγοντες τις ευθύνες τους και να τηρήσουν τις δεσμεύσεις τους έναντι των αναπτυσσόμενων χωρών. Είναι αλήθεια ότι η παγκόσμια, οικονομική και χρηματοπιστωτική κρίση έπληξε σοβαρά ακόμη και τις πλέον αναπτυγμένες οικονομίες, όμως δεν πρέπει να λησμονούμε ότι έπληξε ακόμη σοβαρότερα τις φτωχότερες χώρες. Πρέπει να έχουμε υπόψη ότι οι αναπτυσσόμενες χώρες δεν προκάλεσαν την κρίση, αλλά καταβάλλουν σήμερα βαρύ τίμημα.

Η υλοποίηση των στόχων της Χιλιετίας κινδυνεύει πολύ σοβαρά. Χαιρετίζω θερμά την αναγνώριση από την G-20 της ανάγκης ανάληψης συλλογικής ευθύνης, και αναμένω την πρακτική υλοποίηση αυτών των υποσχέσεων.

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Κυρία Πρόεδρε, υποστηρίζω αυτή την έκθεση διότι πιστεύω ότι απαιτείται ένα νέο παγκόσμιο πρότυπο – ένα νέο πρότυπο βάσει του οποίου θα στραφούμε, από διαδικασίες λήψης αποφάσεων με αποκλειστικό κριτήριο το χρήμα και το κέρδος, σε πολιτικές διαδικασίες με επίκεντρο τις ανάγκες του ανθρώπου και της κοινότητας, ενώ επίσης θα αντικαταστήσουμε τη λογική του ανταγωνισμού με τη λογική της δικαιοσύνης.

Θεωρώ ότι η έκθεση αυτή κυοφορεί τουλάχιστον μια τέτοια μεταστροφή. Δεν υποστηρίζω ότι προωθεί πλήρως το νέο πρότυπο, όμως περιλαμβάνει τουλάχιστον τα σπέρματα ενός νέου προτύπου, ειδικότερα στην παράγραφο 2, στην οποία αναφέρεται το εξής: «πιστεύει ότι υπάρχει κατεπείγουσα ανάγκη για ριζική μεταρρύθμιση πολιτικής ώστε να αντιμετωπισθούν οι συστημικές αιτίες της επισιτιστικής και χρηματοπιστωτικής κρίσης με τη θέση σε εφαρμογή νέων δημοκρατικών και διαφανών ρυθμίσεων για το διεθνές εμπόριο καθώς και για το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα».

Πιστεύω, και ελπίζω, ότι θα λάβουμε πολύ σοβαρά υπόψη αυτήν τη δήλωση. Η κρίση αυτή έχει θεμελιώδεις αιτίες, και οφείλουμε όντως να τις εξετάσουμε συστηματικά και ριζικά. Χρειαζόμαστε ένα ριζικά νέο πρότυπο.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Κυρία Πρόεδρε, υπερψήφισα το κείμενο αυτού του ψηφίσματος. Η παγκόσμια χρηματοπιστωτική και οικονομική κρίση έπληξε όντως όλες τις χώρες, όμως είχε ιδιαίτερα καταστροφικές συνέπειες στις φτωχότερες χώρες του κόσμου. Η κρίση επηρέασε αρνητικά όλες τις πηγές χρηματοδότησής τους, και τώρα αυτές δεν είναι σε θέση να διατηρήσουν την πρόοδο που είχαν σημειώσει έως τώρα χωρίς βοήθεια από το εξωτερικό.

Η κρίση θέτει σε κίνδυνο τους στόχους της Χιλιετίας που είχαν τεθεί για το έτος 2015. Συνεπώς, υποστηρίζω το σχέδιο παροχής, νωρίτερα από ό,τι είχε προγραμματιστεί, της αναπτυξιακής βοήθειας ύψους 8,8 δισ. ευρώ υπό μορφή στήριξης του προϋπολογισμού και μέτρων ταχείας εφαρμογής για τη χρηματοδότηση της γεωργίας, καθώς και την πρόταση διάθεσης 500 εκατ. ευρώ για δαπάνες κοινωνικής πρόνοιας. Δεν υποστηρίζω τα άρθρα αυτού του ψηφίσματος που αναφέρονται στον φόρο Τόμπιν.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Κυρία Πρόεδρε, υπερψήφισα το κείμενο του ψηφίσματος καθώς και τις τροπολογίες για τη θέσπιση του φόρου Τόμπιν.

Το έπραξα για λόγους προσωπικής συνέπειας, καθότι το 2002, όταν ήμουν μέλος του Βασκικού Κοινοβουλίου, είχαμε εγκρίνει ένα ψήφισμα στο οποίο δηλώναμε ότι θεωρούμε αναγκαία τη διαχείριση του φαινομένου των διεθνών ροών κεφαλαίου, με βάση τον κοινωνικό και οικονομικό τους αντίκτυπο ανά τον κόσμο, ότι πρέπει να θεσπίσουμε κριτήρια και μηχανισμούς παρακολούθησης και υποστήριξης της ανθρώπινης ανάπτυξης, υπέρβασης των ανισοτήτων μεταξύ των λαών και των κοινωνικών τομέων, και επίτευξης περιβαλλοντικής ισορροπίας, καθώς και ότι έχουμε υποχρέωση να θεσπίσουμε μηχανισμούς που να περιορίζουν τις κερδοσκοπικές κινήσεις.

Ομοίως, κρίναμε ότι έχουμε καθήκον να συμβάλουμε στην κατάρτιση προτάσεων για την αντιμετώπιση των ζητημάτων του δημοκρατικού ελέγχου και του κοινωνικού αντίκτυπου των διεθνών ροών κεφαλαίου. Επισημάναμε επίσης και υιοθετήσαμε την ανάγκη επείγουσας θέσπισης του λεγόμενου «φόρου Τόμπιν», που αποτελεί μέθοδο φορολόγησης των διεθνών χρηματοπιστωτικών συναλλαγών για τη χρηματοδότηση της αναπτυξιακής βοήθειας, καθώς και την ανάγκη δημιουργίας δημοκρατικών μηχανισμών ρύθμισης του διεθνούς συστήματος.

Έχουν περάσει αρκετά χρόνια από τότε που το Βασικό Κοινοβούλιο ενέκρινε αυτήν την απόφαση, και με χαροποιεί το γεγονός ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο υιοθετεί τώρα ένα ψήφισμα το οποίο ακολουθεί την ίδια γραμμή.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Κυρία Πρόεδρε, επιτρέψτε μου να σας συγχαρώ για τον ευέλικτο, επιδέξιο και συνετό τρόπο με τον οποίο ασκήσατε τα προεδρικά σας καθήκοντα.

Επί μία πεντηκονταετία, οι ευρωπαϊκές εμπορικές και γεωργικές πολιτικές προκαλούν στον Τρίτο Κόσμο ένα είδος φτώχειας που θα μπορούσε να έχει αποφευχθεί. Συγχρόνως, εμποδίζαμε την εισαγωγή προϊόντων από χώρες στις οποίες οι γεωργικές εξαγωγές είναι η κύρια πηγή εισοδήματος και, σαν να μην έφτανε αυτό, εξαγάγαμε τα δικά μας πλεονάσματα –με αναποτελεσματικές πρακτικές ντάμπινγκ– στις αγορές τους. Έπειτα προσπαθήσαμε να καθυσυχάσουμε τις συνειδήσεις μας μέσω μαζικών προγραμμάτων βοήθειας τα οποία δεν συνέβαλαν στη βελτίωση των συνθηκών στις χώρες αυτές, αλλά, απεναντίας, ανατρέποντας τη διάκριση μεταξύ εκπροσώπησης και φορολόγησης, συνέβαλαν στην καθυστέρηση της δημοκρατικής ανάπτυξης μεγάλου μέρους των χωρών του κόσμου.

Θα αναφέρω ένα μέτρο που μπορούμε να λάβουμε από αύριο κιόλας και το οποίο θα είχε άμεσες, θετικές και ριζικές συνέπειες στις χώρες για τις οποίες συζητούμε: μπορούμε να καταργήσουμε την κοινή γεωργική πολιτική. Το ωραιότερο είναι μάλιστα ότι δεν θα μας κόστιζε τίποτε. Απεναντίας, οι αγρότες μας θα βρίσκονταν σε πολύ καλύτερη κατάσταση, η ύπαιθρός μας θα φρονιζόταν πολύ περισσότερο, οι φόροι μας θα μειώνονταν, όπως και οι τιμές των τροφίμων, με αποτέλεσμα τη μείωση του πληθωρισμού και τη βελτίωση της κατάστασης της παγκόσμιας οικονομίας εν γένει.

Σε περίπτωση δε που νομίζετε ότι το έχω λησμονήσει, δεν έχω αλλάξει γνώμη και εξακολουθώ να πιστεύω ότι η Συνθήκη της Λισαβόνας πρέπει να τεθεί σε δημοψήφισμα: *Pactio Olisipiensis censenda est*.

Philip Claeyns (NI). – (NL) Κυρία Πρόεδρε, η υποκρισία και η ασυνέπεια αυτού του Σώματος συνεχίζει να με εκπλήσσει. Από τη μία πλευρά, στο ψήφισμα αυτό επισημαίνεται ορθώς ότι είναι κρίμα που οι καλύτεροι και πιο ταλαντούχοι πολίτες εγκαταλείπουν τις αναπτυσσόμενες χώρες, και ότι αυτή η διαρροή του έμψυχου δυναμικού βλάπτει τις οικονομίες τους. Από την άλλη πλευρά, όμως, ολόκληρο το πολιτικό φάσμα σε αυτό το Σώμα υποστηρίζει τη γαλάζια κάρτα της ΕΕ και τα ευρωπαϊκά κέντρα υποδοχής μεταναστών για τη νόμιμη μετανάστευση στην Αφρική: με άλλα λόγια, το φαινόμενο ακριβώς που προκαλεί και διαιωνίζει αυτή τη διαρροή του έμψυχου δυναμικού. Αν μη τι άλλο, έχουμε διαπιστώσει εκ πείρας ότι οι «κυκλικοί μετανάστες» παραμένουν στην Ευρώπη. Υπάρχουν ωστόσο αναρίθμητοι άλλοι λόγοι για τους οποίους καταψήφισα το κείμενο αυτού του ψηφίσματος, όπως το γεγονός ότι απευθύνει έκκληση για ολοένα και περισσότερη κοινοτική αναπτυξιακή βοήθεια. Αν είναι αναγκαίο να διαδραματίσει οποιονδήποτε ρόλο η Ευρώπη στον τομέα της αναπτυξιακής συνεργασίας, ο ρόλος της πρέπει να περιορίζεται στον συντονισμό μεταξύ των κρατών μελών και να μην μετατρέπεται η ίδια σε δωρητή.

Edward Scicluna (S&D). – (MT) Μεγάλο μέρος του έργου που επιτελούν το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και άλλες κυβερνήσεις σε αυτόν τον τομέα είναι «πυροσβεστικού» χαρακτήρα. Ενόψει της αλλαγής του κλίματος καταλαμβάνονται ορισμένες προσπάθειες πρόληψης. Ωστόσο, πρέπει να καταβάλουμε επίσης προσπάθειες για την αντιμετώπιση της υπανάπτυξης σε επίπεδο πρόληψης. Πολλά από τα μεταναστευτικά προβλήματα που αντιμετωπίζουμε δεν οφείλονται σε πολιτικά αλλά σε οικονομικά αίτια, ιδίως στη Μεσόγειο, και ως εκ τούτου πρέπει να προσφέρουμε βοήθεια με σκοπό να προληφθεί η διόγκωση του προβλήματος.

- Γραπτές αιτιολογήσεις ψήφου:

- Έκθεση Reimer Böge (A7-0021/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), γραπτώς. – (RO) Ψήφισα υπέρ του αιτήματος της Ιταλίας για χορήγηση βοήθειας σε σχέση με την πρόσβαση στο Ταμείο Αλληλεγγύης της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την ανοικοδόμηση της περιοχής του Abruzzo, η οποία υπέστη εκτεταμένες καταστροφές από τον σεισμό του Απριλίου του 2009, για ανθρωπιστικούς λόγους αλληλεγγύης προς μια χώρα που αντιμετωπίζει πρόβλημα. Έχοντας υπόψη τον λόγο ύπαρξης αυτού του μέσου σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης, που είναι η αντιμετώπιση φυσικών καταστροφών και η επίδειξη αλληλεγγύης προς τις περιφέρειες που έχουν πληγεί από καταστροφές, θέλω να επιστήσω την προσοχή στην ανάγκη εφαρμογής ταχύτερων διαδικασιών για τη διάθεση των αναγκαίων πόρων στα πληγέντα κράτη.

Louis Bontes, Barry Madlener και Laurence J.A.J. Stassen (NI), γραπτώς. – (NL) Το ολλανδικό Κόμμα Ελευθερίας (PVV) τάσσεται υπέρ της παροχής επείγουσας βοήθειας, όμως η παροχή τέτοιου είδους βοήθειας είναι αρμοδιότητα των επιμέρους κρατών μελών, και όχι της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

David Casa (PPE), γραπτώς. – (EN) Τον Απρίλιο του 2009, στην Ιταλία εκδηλώθηκε σεισμός ο οποίος προκάλεσε σημαντικές καταστροφές. Για τον λόγο αυτόν η Επιτροπή πρότεινε την ενεργοποίηση του Ευρωπαϊκού Ταμείου

Αλληλεγγύης υπέρ της Ιταλίας. Τα γεγονότα στην Ιταλία ήταν πράγματι τραγικά. Ως εκ τούτου, συμφωνώ ότι είναι δικαιολογημένη η ενεργοποίηση του ΕΤΑ, την οποία και υπερψήφισα.

Edite Estrela (S&D), γραπτώς. – (PT) Υπερψήφισα την έκθεση Böge για την ενεργοποίηση του Ταμείου Αλληλεγγύης της Ευρωπαϊκής Ένωσης υπέρ της Ιταλίας καθώς φρονώ ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση οφείλει να ανταποκριθεί, το ταχύτερο δυνατόν, στο αίτημα της εν λόγω χώρας για χορήγηση βοήθειας, προκειμένου να αντιμετωπιστούν οι τραγικές συνέπειες του σεισμού που έπληξε την ιταλική περιφέρεια του Abruzzo τον Απρίλιο του 2009, προκαλώντας τον θάνατο 300 ατόμων καθώς και εξαιρετικά εκτεταμένες και σοβαρές υλικές ζημιές.

Diogo Feio (PPE), γραπτώς. – (PT) Όπως είχα την ευκαιρία να δηλώσω και νωρίτερα, θεωρώ ότι η αλληλεγγύη μεταξύ των κρατών μελών και, ειδικότερα, η παροχή ευρωπαϊκής στήριξης σε χώρες που έχουν πληγεί από καταστροφές, συνιστά σαφή αναγνώριση του γεγονότος ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν είναι πλέον μια απλή ζώνη ελευθέρων συναλλαγών. Μέσω της υιοθέτησης μηχανισμών έκτακτης βοήθειας, όπως το Ταμείο Αλληλεγγύης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η ΕΕ αποδεικνύει ότι είναι σε θέση να διατηρεί την ενότητά της ενώπιον δυσχερών καταστάσεων, υπό συνθήκες ιδιαίτερα απαιτητικές από άποψη ανθρώπινου και υλικού δυναμικού. Χαιρετίζω, λοιπόν, και εκφράζω για μια ακόμη φορά την υποστήριξή μου για την ενεργοποίηση του Ταμείου Αλληλεγγύης της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε αυτή την περίπτωση, με σκοπό την παροχή συνδρομής στα θύματα του σεισμού που έπληξε την ιταλική περιφέρεια του Abruzzo τον Απρίλιο του 2009.

Επαναλαμβάνω την ευχή μου να μην χρησιμοποιείται πάρα πολύ συχνά το Ταμείο Αλληλεγγύης της Ευρωπαϊκής Ένωσης –πράγμα που σημαίνει ότι η Ευρώπη δεν θα υφίσταται πολλές σοβαρές καταστάσεις έκτακτης ανάγκης– αλλά και την επιθυμία μου να βελτιώνονται σταδιακά και να αξιολογούνται συχνά η δομή και η διαθεσιμότητά του, έτσι ώστε να ανταποκρίνεται σε όλες τις δυναμικές πραγματικές ανάγκες πολύ ταχύτερα και λιγότερο γραφειοκρατικά.

João Ferreira (GUE/NGL), γραπτώς. – (PT) Με την έκθεση αυτή εγκρίνεται η χρήση του Ταμείου Αλληλεγγύης της Ευρωπαϊκής Ένωσης υπέρ της Ιταλίας, μετά τον σεισμό του Απριλίου, ο οποίος προκάλεσε τον θάνατο 300 ατόμων καθώς και πολύ εκτεταμένες και σοβαρές υλικές ζημιές. Εκτιμάται ότι οι συνολικές άμεσες ζημιές που προκάλεσε ο σεισμός υπερβαίνουν τα 10 εκατ. ευρώ, ενώ το γεγονός χαρακτηρίστηκε, σύμφωνα με τα κριτήρια παρέμβασης του Ταμείου, «σοβαρή φυσική καταστροφή» και, ως εκ τούτου, εμπίπτει στο κυρίως πεδίο εφαρμογής της οικείας νομικής βάσης.

Κατά συνέπεια, η Επιτροπή προτείνει την κινητοποίηση του Ταμείου Αλληλεγγύης της Ευρωπαϊκής Ένωσης έως το ποσό των 493 771 159 ευρώ. Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι η προτεινόμενη αναθεώρηση των διατάξεων λειτουργίας αυτού του Ταμείου, την οποία πρότεινε η Επιτροπή και απέρριψε το Κοινοβούλιο τον Μάιο του 2006, εκκρεμεί έως σήμερα στο Συμβούλιο.

Κατά την εκτίμησή μας, είναι σημαντικό, μεταξύ άλλων, να παραμείνουν επιλέξιμες οι καταστροφές σε περιφερειακό επίπεδο, καθώς και να διασφαλιστεί η δυνατότητα αναγνώρισης ειδικών τύπων φυσικών καταστροφών που πλήττουν τη Μεσόγειο και προσαρμογής του Ταμείου –ως προς τον χρόνο ανταπόκρισης και τις επιλέξιμες παρεμβάσεις– στις ειδικές ανάγκες που προκύπτουν από φυσικές καταστροφές όπως ξηρασίες και πυρκαγιές.

Marian-Jean Marinescu (PPE), γραπτώς. – (RO) Σήμερα υπερψήφισα την έκθεση Böge για την ενεργοποίηση του Ταμείου Αλληλεγγύης υπέρ της Ιταλίας. Χαιρετίζω τη συμπερίληψη της έκθεσης αυτής στην ημερήσια διάταξη, παρά τις όποιες δυσκολίες. Οι διοικητικές υπηρεσίες του Κοινοβουλίου πρέπει να είναι σε θέση να προβλέπουν στο μέλλον καταστάσεις όπως τη σημερινή. Δεν επιτρέπεται να γίνεται επίκληση τεχνικών λόγων για την αναβολή της ψήφισης εκθέσεων οι οποίες έχουν σοβαρό αντίκτυπο στη ζωή των ευρωπαίων πολιτών. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή πρέπει να αναθεωρήσει τις διαδικασίες ενεργοποίησης του Ταμείου Αλληλεγγύης, με σκοπό την επιτάχυνση της καταβολής των ενισχύσεων. Πρέπει να δημιουργηθεί ένα σύστημα προκαταβολών, βάσει μιας προκαταρκτικής αξιολόγησης των άμεσων ζημιών. Οι τελικές πληρωμές πρέπει ακολούθως να καταβάλλονται με βάση τους τελικούς υπολογισμούς των άμεσων ζημιών, καθώς και τα στοιχεία που αφορούν τα μέτρα πρόληψης που ελήφθησαν μετά την καταστροφή.

David Martin (S&D), γραπτώς. – (EN) Ψήφισα υπέρ της τροπολογίας αριθ. 7. Χαίρομαι διότι οι υπηρεσίες του Σώματος κατάφεραν να προετοιμάσουν εγκαίρως την ψηφοφορία, και ευελπιστώ ότι αναγκαίοι πόροι θα διατεθούν στην Ιταλία το ταχύτερο δυνατόν, έτσι ώστε να προσφερθεί ταχεία και αποτελεσματική βοήθεια.

Barbara Matera (PPE), γραπτώς. – (IT) Συγχαίρω το Κοινοβούλιο διότι εμπόδισε, μετά το χθεσινό μου αίτημα, την ψηφοφορία για την ενεργοποίηση του Ταμείου Αλληλεγγύης για τον σεισμό στο Abruzzo, ο οποίος συνέβη τον Απρίλιο, προκαλώντας πολύ σοβαρές ανθρώπινες και υλικές απώλειες. Δεν υπήρχε πραγματικός λόγος αναβολής, ακόμη και για δύο μόνον εβδομάδες, μιας ψηφοφορίας η οποία έχει τόσο σημαντικό αντίκτυπο στις ζωές ευρωπαίων πολιτών οι οποίοι αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα.

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή διενήργησε αστραπιαία την αναγκαία προκαταρκτική έρευνα, χορηγώντας στην Ιταλία το ακριβές ποσό που είχε ζητήσει, ήτοι 493 771 159 ευρώ. Αυτό πρέπει να είναι το υψηλότερο ποσό που έχει διατεθεί μέχρι στιγμής μέσω αυτού του ταμείου. Με τη σημερινή ψηφοφορία, το Κοινοβούλιο επιδεικνύει συνεπώς την πλήρη αλληλεγγύη και συμπάθειά του για τους πληγέντες πληθυσμούς. Συνήθως, απαιτούνται κατά μέσο όρο περί τους 18 μήνες για την ενεργοποίηση αυτού του ταμείου. Αυτή τη φορά, φτάσαμε πολύ γρήγορα στο στάδιο της διαβούλευσης στο Κοινοβούλιο, αν ληφθεί υπόψη ότι ο σεισμός είχε συμβεί μόλις πριν από πέντε μήνες. Εύχομαι λοιπόν ειλικρινώς ότι η Επιτροπή και το Συμβούλιο θα μειώσουν στο ελάχιστο δυνατό το χρονικό διάστημα που απαιτείται για το υπόλοιπο της διαδικασίας και ότι θα διασφαλίσουν την πρόσβαση της Ιταλίας στους αντίστοιχους πόρους έως τα τέλη του έτους.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), γραπτώς. – (EN) Οι συνέπειες του σεισμού στο Abruzzo ήταν ολέθριες και τραγικές, και η χρηματοδότηση την οποία εγκρίναμε σήμερα δεν μπορεί, ασφαλώς, να αντισταθμίσει τις φοβερές απώλειες ζώων ή τις υλικές καταστροφές που προκάλεσε αυτή η φυσική καταστροφή στις πληγείσες κοινότητες. Ωστόσο, η χρηματοδότηση μέσω του Ταμείου Αλληλεγγύης της ΕΕ θα προσφέρει ουσιαστική ανακούφιση στην περιοχή και θα συμβάλει στη μακροπρόθεσμη ανοικοδόμησή της, ενώ η ύπαρξη και η αποτελεσματική λειτουργία αυτού του ταμείου είναι απτή απόδειξη της αλληλεγγύης μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τα προγράμματα και οι μηχανισμοί λήψης πρακτικών μέτρων μάς ενισχύουν ως ένωση, και μας επιτρέπουν να αντιμετωπίζουμε αποτελεσματικότερα τις κρίσεις, είτε πρόκειται για οικονομικές υφέσεις είτε για φυσικές καταστροφές. Πρέπει να συνεχίσουμε να υποστηρίζουμε αυτά τα πρακτικά μέτρα παροχής βοήθειας προς τα κράτη μέλη όταν υφίσταται πραγματική ανάγκη. Η πολιτική μας επιτρέπει να επηρεάζουμε και να ελέγχουμε τα γεγονότα, όμως για γεγονότα –όπως οι φυσικές καταστροφές– τα οποία υπερβαίνουν τα όρια της πολιτικής, μπορούμε να αναπτύξουμε τέτοιου είδους σημαντικούς μηχανισμούς, οι οποίοι μας βοηθούν να αντεπεξέρχμαστε στις κρίσεις.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE), γραπτώς. – (PL) Ενόψει μιας τραγωδίας στην οποία άνθρωποι έχασαν αγαπημένα τους πρόσωπα και, σε πολλές περιπτώσεις, όλα τα υπάρχοντά τους, ενώ καταστράφηκε μια πανέμορφη πόλη με μακρά ιστορία, η υπερψήφιση μιας τέτοιας πρότασης συνιστά χειρονομία στοιχειώδους εντιμότητας. Το Ταμείο Αλληλεγγύης της ΕΕ είναι ένα παράδειγμα αποτελεσματικής, κοινής παρέμβασης της ΕΕ όταν ένα από τα μέλη της πλήττεται από μια τέτοια τραγωδία. Το Ταμείο Αλληλεγγύης της ΕΕ επιτρέπει την ταχεία παροχή έκτακτης βοήθειας και αποτελεί, αναμφίβολα, μια θετική ένδειξη για τους πολίτες της Ένωσης.

Derek Vaughan (S&D), γραπτώς. – (EN) Χαιρετίζω τη θετική έκβαση της ψηφοφορίας για τη διάθεση χρηματοδότησης στα θύματα του σεισμού στο Abruzzo. Η αντίδρασή μας σε φυσικές καταστροφές, όπως αυτή που έπληξε την Ιταλία, πρέπει να υπερβαίνει τα στενά όρια της πολιτικής. Η παροχή βοήθειας στα θύματα αυτής της καταστροφής προκειμένου να ξαναχτίσουν τις ζωές τους, τα σπίτια τους και το μέλλον τους είναι σίγουρα κάτι με το οποίο δεν μπορεί παρά να συμφωνεί οποιοσδήποτε βουλευτής αυτού του Σώματος που διαθέτει κάποιο ίχνος ανθρωπιάς.

Το Ταμείο Αλληλεγγύης της ΕΕ μας επιτρέπει να παρεμβαίνουμε ως κοινότητα για την ανακούφιση του ανθρώπινου πόνου και της δυστυχίας. Από την ίδρυσή του, το ταμείο αυτό έχει χρησιμοποιηθεί για την παροχή βοήθειας σε ανθρώπους σε περισσότερα από τα μισά κράτη μέλη της ΕΕ και για πάνω από 20 καταστροφές, από πλημμύρες έως δασικές πυρκαγιές, ξηρασίες και ηφαιστειακές εκρήξεις. Επισημαίνω δε ότι ο πληθυσμός της Ουαλίας συγκαταλέγεται μεταξύ των αποδεκτών τέτοιας χρηματοδότησης μετά τις καταστροφικές πλημμύρες του 2007.

Ωστόσο, πρέπει να εξεταστεί το ζήτημα της χρηματοδότησης του ταμείου, καθώς υπάρχουν σοβαροί λόγοι που συνηγορούν υπέρ της εξασφάλισης ιδίων πόρων, έτσι ώστε να μην επηρεάζονται αρνητικά από την ενεργοποίησή του άλλα προγράμματα.

Ευελπιστώ ότι, κατά κάποιον τρόπο, αυτά τα χρήματα θα μπορέσουν να συμβάλουν στην αποκατάσταση όχι μόνον των κτηρίων αλλά και των κοινοτήτων που καταστράφηκαν.

- Έκθεση Renate Weber (A7-0011/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), γραπτώς. – (RO) Η βελτίωση της δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις μεταξύ αρχών οι οποίες διαθέτουν παράλληλες αρμοδιότητες είναι ένα ιδιαίτερα σημαντικό μέτρο. Εάν οι ενέργειες που συνιστούν τη διάπραξη αδικήματος εμπíπτουν στη δικαιοδοσία δύο ή περισσότερων κρατών μελών, η ποινική δίκη πρέπει να διεξάγεται υπό την πλέον ενδεδειγμένη δικαιοδοσία, ενώ είναι επιβεβλημένη η δημιουργία ενός κοινού, ενιαίου πλαισίου επιλογής αυτής της δικαιοδοσίας κατά τρόπο αντικειμενικό και διαφανή. Η ανεπιτυχής εφαρμογή της αρχής «ου δις δικάζεις», η οποία περιλαμβάνεται στη Σύμβαση εφαρμογής της Συμφωνίας του Σένγκεν, παραβιάζει θεμελιώδη δικαιώματα και δεν συνάδει με τον στόχο της ΕΕ για τη δημιουργία ενός κοινού χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης. Η έκθεση, την οποία υπερψήφισα, στηρίζει τη διασφάλιση αυτής

της αρχής στο σύνολο του ευρωπαϊκού δικαστικού χώρου, και όχι μόνον στο πλαίσιο του εθνικού δικαστικού συστήματος. Γι' αυτό και χαιρετίζω την έγκριση αυτής της έκθεσης κατά τη διάρκεια της χθεσινής συνεδρίασης.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), γραπτώς. – (LT) Υπερψήφισα το κείμενο αυτής της έκθεσης, καθότι οι συγκρούσεις δικαιοδοσίας πρέπει να διευθετούνται όσο το δυνατόν αποτελεσματικότερα μέσω συναινετικών λύσεων. Πρέπει να μας ικανοποιεί το γεγονός ότι η αρχή «ου δις δικάζειν» διασφαλίζεται από τα δικαστήρια των κρατών μελών. Είναι ωστόσο λυπηρό το γεγονός ότι στην έκθεση δεν ορίζονται μέθοδοι διευθέτησης των συγκρούσεων δικαιοδοσίας, για τον καθορισμό του κράτους το οποίο πρέπει να ασκεί την εκάστοτε δικαιοδοσία. Δεν διευκρινίζεται άλλωστε επαρκώς ο ρόλος της Eurojust. Ωστόσο, η έκθεση αυτή χρησιμεύει ως κινητήρια δύναμη για τη λήψη περαιτέρω σημαντικών αποφάσεων στους τομείς της ελευθερίας των πολιτών, της δικαιοσύνης και των εσωτερικών υποθέσεων.

David Casa (PPE), γραπτώς. – (EN) Σε έναν ολοένα και πιο παγκοσμιοποιημένο κόσμο και ενόψει της ύπαρξης 27 κρατών μελών στην ΕΕ, το ενδεχόμενο εμφάνισης συγκρούσεων δικαιοδοσίας είναι μεγάλο και είναι πιθανό να δημιουργήσει προβλήματα. Ως εκ τούτου, υπερψήφισα το κείμενο.

Carlos Coelho (PPE), γραπτώς. – (PT) Εκτιμώ ότι επιβάλλεται να καταστεί αποτελεσματικότερη η εκδίκαση των ποινικών υποθέσεων, ενώ πρέπει να διασφαλίζεται η ορθή απονομή της δικαιοσύνης. Αυτή η απόφαση πλαίσιο θα συμβάλει στην πρόληψη και επίλυση των συγκρούσεων δικαιοδοσίας, θα διασφαλίσει την έναρξη των ποινικών δικών από τις πλέον ενδεδειγμένες δικαστικές αρχές, και θα καταστήσει την επιλογή δικαστικής δικαιοδοσίας διαφανέστερη και αντικειμενικότερη σε περιπτώσεις που τα περιστατικά της υπό εξέταση υπόθεσης καλύπτονται από τη δικαιοδοσία περισσότερων του ενός κρατών μελών.

Ευελπιστώ ότι, κατά τον τρόπο αυτόν, θα αποτραπούν οι παράλληλες και άσκοπες ποινικές διαδικασίες, χωρίς ωστόσο να αυξάνεται η γραφειοκρατία κατά τον χειρισμό υποθέσεων στις οποίες είναι άμεσα διαθέσιμες καταλληλότερες επιλογές. Για παράδειγμα, υπάρχουν περιπτώσεις όπου υφίστανται ήδη πιο ευέλικτοι μηχανισμοί ή συμφωνίες μεταξύ κρατών μελών, οι οποίες και πρέπει να επικρατούν. Εξάλλου, η ύπαρξη συνθηκών βάσει των οποίων τα ίδια άτομα μπορεί να υπόκεινται σε παράλληλες ποινικές διαδικασίες, που αφορούν τα ίδια περιστατικά και εξελίσσονται σε διαφορετικά κράτη μέλη, ενδέχεται να οδηγήσει σε παραβιάσεις της αρχής «ου δις δικάζειν», η οποία πρέπει να εφαρμόζεται αποτελεσματικά στο σύνολο του ευρωπαϊκού δικαστικού χώρου. Υποστηρίζω επίσης την ενισχυμένη συμμετοχή της Eurojust ήδη από το στάδιο έναρξης της διαδικασίας.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson και Marita Ulvskog (S&D), γραπτώς. – (SV) Εμείς, οι σοσιαλδημοκράτες, επιλέξαμε να απόσχουμε από την ψηφοφορία, καθότι θεωρούμε ότι τα ίδια τα κράτη μέλη πρέπει να είναι σε θέση να αποφασίζουν ποιες αρχές πρέπει να θεωρούνται αρμόδιες στις διαδικασίες διαβούλευσης. Θεωρούμε επίσης ότι ο ρόλος της Eurojust πρέπει να είναι συμπληρωματικός και δευτερεύων σε σχέση με τον ρόλο των κρατών μελών, και ότι η εντολή της εν λόγω υπηρεσίας δεν πρέπει επ' ουδενί να επεκταθεί μέσω αυτής της απόφασης.

Πολλές πτυχές της έκθεσης του Κοινοβουλίου βελτιώνουν, ωστόσο, την πρόταση απόφασης πλαισίου. Είναι σημαντικό, όχι μόνο για τις εθνικές αρχές, αλλά, κυρίως, για όσους είναι ύποπτοι ή κατηγορούνται για εγκλήματα, να υπάρχουν σαφείς προθεσμίες, δικονομικές εγγυήσεις και άλλοι μηχανισμοί προστασίας.

Diogo Feio (PPE), γραπτώς. – (PT) Η συντονισμένη δράση των κρατών μελών για την πρόληψη και επίλυση συγκρούσεων δικαιοδοσίας σε ποινικές υποθέσεις είναι αναγκαία προκειμένου να ενισχυθεί η αποτελεσματικότητα του δικαστικού συστήματος κατά τη διεξαγωγή αυτού του τύπου δικών. Κατά συνέπεια, είναι επιθυμητή η συγκέντρωση ποινικών υποθέσεων που αφορούν περισσότερες της μίας δικαιοδοσίες σε ένα μόνον κράτος μέλος, βάσει αντικειμενικών κριτηρίων και προς όφελος της αναγκαίας διαφάνειας, όχι μόνο για να αποφευχθεί η σπατάλη χρόνου και πόρων, αλλά και λόγω του κόστους που αυτό συνεπάγεται και επειδή είναι αναγκαίο να ενισχυθεί η συνέπεια και η αποτελεσματικότητα των διαδικασιών.

Η απευθείας επικοινωνία –που πρέπει επίσης να είναι όσο το δυνατόν συντομότερη– μεταξύ των αρμοδίων εθνικών αρχών καθίσταται ως εκ τούτου επιβεβλημένη προκειμένου να καθοριστεί η αρμόδια δικαιοδοσία και να επιτευχθεί η αντίστοιχη μεταφορά των διαδικασιών. Στο πλαίσιο αυτό, είναι σημαντικό να μην παραβλέψουμε τα δικαιώματα των κατηγορουμένων σε ποινικές υποθέσεις, καθόσον ένας από τους κύριους στόχους της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι να προσφέρει στους πολίτες της έναν χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης χωρίς εσωτερικά σύνορα.

João Ferreira (GUE/NGL), γραπτώς. – (PT) Καταψήφισα αυτήν την έκθεση λόγω του ότι επιδιώκει την ενίσχυση του ρόλου της Eurojust. Από νομική άποψη, το σχέδιο απόφασης πλαισίου του Συμβουλίου διασφαλίζει με καλύτερο τρόπο ότι οι αποφάσεις που θα λαμβάνονται θα είναι δίκαιες, πρωτίστως επειδή εγγυάται σαφώς την εφαρμογή της αρχής «ου δις δικάζειν», η οποία συνίσταται στο ότι ένα άτομο δεν μπορεί να καταδικαστεί δύο φορές για το ίδιο ποινικό αδίκημα. Παρότι η εισηγήτρια αναγνωρίζει αυτό το γεγονός, οι κατατεθεισές τροπολογίες ενισχύουν τον ρόλο της Eurojust σε τομείς που υπάγονται σε πεδία αποκλειστικής αρμοδιότητας των κρατών μελών.

Κατά τον τρόπο αυτόν, και μέσω της αναμενόμενης παρέμβασής της σε ποινικές υποθέσεις, η Eurojust αποκτά εξουσία ανώτερη των κρατών μελών, καθότι αφαιρείται από τα τελευταία η δυνατότητα επίτευξης συμφωνίας σχετικά με το ποιος είναι αρμόδιος για τη διαδικασία.

Δεν θεωρούμε δε ότι συνιστά αποδεκτή αιτιολόγηση ο ισχυρισμός ότι όλα αυτά αποτελούν «σπατάλη χρόνου και πόρων». Η μεταφορά της δικαιοδοσίας των κρατών μελών στον τομέα της δικαιοσύνης, καθώς και σε άλλους τομείς, στην ΕΕ αποδυναμώνει την κυριαρχία τους και δεν είναι εμφανές ότι εξυπηρετεί τα συμφέροντα των πολιτών ως προς την υπεράσπιση των δικαιωμάτων, των ελευθεριών και των μηχανισμών προστασίας τους. Κατά τη γνώμη μας, αυτό το κείμενο συνιστά ένα ακόμη παράδειγμα αυτής της πρακτικής.

Bruno Gollnisch (NI), γραπτώς. – (FR) Η αρχή «ου δις δικάζειν» –σύμφωνα με την οποία το ίδιο πρόσωπο δεν μπορεί να δικαστεί δύο φορές για το ίδιο αδίκημα– είναι θεμελιώδης αρχή του κράτους δικαίου σε μια δημοκρατία. Εγώ ο ίδιος είμαι θύμα παραβίασης αυτής της αρχής στη Γαλλία, καθώς διώκομαι ακόμη κατ' εντολή της κυβέρνησης για μια υπόθεση κατά την οποία έχω ήδη κριθεί απολύτως αθώος από το Ακυρωτικό Δικαστήριο.

Αυτό το οφείλω στην κατάχρηση εξουσίας από την πλευρά της κ. Wallis, της εισηγήτριας για το θέμα της ασυλίας μου, η οποία επέτρεψε να χρησιμοποιηθεί κάθε δυνατό τέχνασμα ώστε να στερηθώ την προστασία την οποία δικαιούμαι, αν τηρούνταν οι αρχές του δικαίου, της ηθικής και της νομολογίας σε τούτο το Κοινοβούλιο.

Ωστόσο, η έκθεση της κ. Weber δεν έχει στόχο να αποτρέψει τέτοιες περιπτώσεις παράβασης της αρχής «ου δις δικάζειν». Για τον σκοπό αυτόν, υπάρχει μια ευρωπαϊκή σύμβαση η οποία χρονολογείται από το 2000 και, όπως φαίνεται, κατά την κρίση των νομικών, λειτουργεί ικανοποιητικά και σύμφωνα με τις αρχές του κράτους δικαίου.

Όχι, η έκθεση Weber αποβλέπει κυρίως να προσφέρει στη Eurojust, η οποία πολλοί επιθυμούν να μετατραπεί σε ευρωπαϊκή εισαγγελική αρχή, αρμοδιότητες ελέγχου και λήψης αποφάσεων επί των εθνικών δικαιοδοσιών. Γι' αυτό άλλωστε καταψηφίσαμε το κείμενο.

Ian Hudghton (Verts/ALE), γραπτώς. – (EN) Υπερψήφισα την έκθεση Weber για την πρόληψη και τον διακανονισμό συγκρούσεων δικαιοδοσίας σε ποινικές υποθέσεις. Οι σοβαρές εγκληματικές δραστηριότητες αποκτούν ολοένα και εντονότερο διασυνοριακό χαρακτήρα και η ΕΕ καλείται να διαδραματίσει σημαντικό ρόλο για την καταπολέμησή τους. Οι σαφέστερες διαδικασίες ανταλλαγής πληροφοριών στις ποινικές υποθέσεις θα ενισχύσουν τη συνεργασία μεταξύ των κρατών μελών και θα βελτιώσουν τις δυνατότητες των επιμέρους κρατών ως προς την καταπολέμηση του εγκλήματος. Πρέπει πάντα να λαμβάνεται μέριμνα για την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων και, κατά τη γνώμη μου, η έκθεση Weber βελτιώνει την προτεινόμενη απόφαση πλαίσιο.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), γραπτώς. – (EN) Αποφάσισα να απόσχω από την τελική ψηφοφορία. Αν και, στην ψηφοφορία επί του συνόλου των τροπολογιών, υπήρχαν ορισμένες καλές τροπολογίες για τα ανθρώπινα δικαιώματα (π.χ. τροπολογίες 6 και 15), υπήρχαν επίσης τροπολογίες με τις οποίες οι αρμοδιότητες των κρατών μελών μεταφέρονται στη Eurojust (π.χ. τροπολογίες 3, 9, 16, 17 και 18). Φρονώ ότι οι αρμοδιότητες αυτές πρέπει να παραμείνουν υπό τον έλεγχο των κρατών μελών.

Πρόταση της Διάσκεψης των Προέδρων: Διορισμός μελών στην ειδική επιτροπή για τη χρηματοπιστωτική, οικονομική και κοινωνική κρίση

Diogo Feio (PPE), γραπτώς. – (PT) Η σύσταση της ειδικής επιτροπής για τη χρηματοπιστωτική, οικονομική και κοινωνική κρίση ενδέχεται να αποδειχθεί κρίσιμη για την προετοιμασία του μέλλοντος της ΕΕ. Η πείρα των μελών της είναι απαραίτητη για την εκτέλεση των καθηκόντων και την υλοποίηση των προτάσεων που θα παρουσιάσει η εν λόγω ειδική επιτροπή. Πιστεύω ότι ο κατάλογος των μελών της περιλαμβάνει βουλευτές αυτού του Σώματος οι οποίοι θεωρούνται αξιόπιστοι και πολύ έμπειροι στους διάφορους τομείς τους οποίους θίγει η τρέχουσα κρίση. Κατά συνέπεια, θα μπορέσουν επίσης να συνεισφέρουν στη συζήτηση και την παρουσίαση αντίστοιχων μέτρων για τη διόρθωση των αδυναμιών του χρηματοπιστωτικού συστήματος που οδήγησαν στη σημερινή κατάσταση, συμβάλλοντας σημαντικά στην προετοιμασία για την πιθανή θέσπιση κατάλληλα αιτιολογημένης και καλύτερης νομοθεσίας στο μέλλον.

Πιστεύω επίσης ότι αυτή η επιτροπή πρέπει να συνεχίσει τη λειτουργία της και μετά τους προβλεπόμενους 12 μήνες, και ότι η σύνθεσή της μπορεί να αναθεωρηθεί, προκειμένου να καταστεί δυνατή η παρακολούθηση και αξιολόγηση των μέτρων που θα ληφθούν στο πλαίσιο της τρέχουσας κρίσης.

- Κοινή πρόταση ψηφίσματος: Διάσκεψη κορυφής της G-20 στο Πίτσμπουργκ (24-25 Σεπτεμβρίου) (RCB7-0082/2009)

Regina Bastos (PPE), γραπτώς. – (PT) Θέλω να εκφράσω την ικανοποίησή μου για τις συμφωνίες που επιτεύχθηκαν στη διάσκεψη κορυφής της G-20 στο Πίτσμπουργκ. Είμαι βέβαιη ότι αποτελούν βήμα προς την ορθή κατεύθυνση.

Οι άμεσες προτεραιότητες πρέπει να είναι η διασφάλιση της υγιούς και βιώσιμης ανάπτυξης της πραγματικής οικονομίας, η εγγύηση της εύρυθμης λειτουργίας των πιστωτικών και κεφαλαιακών αγορών, η στήριξη και προώθηση της απασχόλησης και η προστασία των πολιτών από τις αρνητικές συνέπειες της κρίσης, μεριμνώντας ιδιαίτερα για τις φτωχότερες και πιο ευάλωτες κοινωνικές ομάδες.

Η κατακόρυφη άνοδος του δημοσίου χρέους και των δημοσιονομικών ελλειμμάτων είναι ανησυχητικές. Οι προσπάθειες εξασφάλισης βιώσιμων δημοσίων οικονομικών σε μακροπρόθεσμο ορίζοντα πρέπει να ενισχυθούν, έτσι ώστε να αποφευχθεί η υπερχρέωση των μελλοντικών γενεών. Παρ' όλα αυτά, απογοήτευση προξενεί η απουσία αξιολόγησης των κύριων αδυναμιών των ρυθμιστικών και εποπτικών συστημάτων που προκάλεσαν τη χρηματοπιστωτική κρίση. Προέχει να κατανοήσουμε τι συνέβη και σε ποιο επίπεδο, προκειμένου να αποφευχθεί η επανάληψη των σφαλμάτων του παρελθόντος.

Dominique Baudis (PPE), γραπτώς. – (FR) Ο κόσμος βρίσκεται αντιμέτωπος με μια αντίφαση που είναι δύσκολο να αντιμετωπιστεί. Από τη μια πλευρά, η οικονομική κρίση και οι κοινωνικές της συνέπειες απαιτούν επείγοντα μέτρα με σκοπό την αποκατάσταση μιας οικονομικής μεγέθυνσης που θα δημιουργεί θέσεις εργασίας. Αυτό ήταν το θέμα της διάσκεψης κορυφής της G-20 στο Πίτσμπουργκ. Από την άλλη πλευρά – και αυτή θα είναι η πρόκληση στην οποία θα κληθεί να ανταποκριθεί η διάσκεψη της Κοπεγχάγης – είναι εξίσου επείγον να καταπολεμηθεί η αλλαγή του κλίματος μέσω της μείωσης της ενεργειακής κατανάλωσης. Με άλλα λόγια, πρέπει να θέσουμε εκ νέου σε κίνηση τη μηχανή, και συγχρόνως να διασφαλίσουμε ότι η μηχανή αυτή θα ρυπαίνει λιγότερο. Επιπλέον, τα δύο αυτά ζητήματα δεν μπορούν να διευθετηθούν διαδοχικά· είναι και τα δύο εξίσου επείγοντα. Η αναθέρμανση της οικονομικής δραστηριότητας επείγει, όπως άλλωστε και ο περιορισμός των συνεπειών της οικονομικής δραστηριότητας. Στη χθεσινή σύνοδο της G-20, και στην αυριανή σύνοδο για την αλλαγή του κλίματος, η Ευρωπαϊκή Ένωση πρέπει να χαράξει τη δύσκολη μέση οδό μεταξύ δύο εξίσου ολέθριων κινδύνων. Τα ευρωπαϊκά θεσμικά όργανα πρέπει να οργανώσουν το ταχύτερο δυνατόν τη λειτουργία τους βάσει της Συνθήκης της Λισαβόνας, η οποία έχει πλέον εγκριθεί από τις 27 χώρες της Ένωσης. Με την επιλογή του να προσπαθεί «να κερδίσει χρόνο», καθυστερώντας αυτή την εξέλιξη, ο Πρόεδρος της Τσεχίας, κ. Klaus, φέρει τεράστια ευθύνη έναντι των 500 εκατομμυρίων πολιτών της Ένωσης.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), γραπτώς. – (LT) Η Ευρωπαϊκή Ένωση χρειάζεται αυστηρότερη εποπτεία των χρηματοπιστωτικών αγορών, για την οποία ένα θεσμικό όργανο πρέπει να είναι υπόλογο έναντι των πολιτών (G-20). Είναι σημαντικό να διασφαλιστεί η μακροπρόθεσμη δημοσιονομική σταθερότητα έτσι ώστε οι μελλοντικές γενιές να μην κληθούν να επωμισθούν υπερβολικά βάρη αλλά και να δημιουργηθούν περισσότερες θέσεις εργασίας και να προστατευθούν οι πολίτες από τις συνέπειες της κρίσης. Είναι ιδιαίτερα σημαντικό να δοθεί προτεραιότητα στη δημιουργία θέσεων εργασίας, στη διασφάλιση της μεγέθυνσης ενός εκτεταμένου και σταθερού τομέα πραγματικής οικονομίας, στην κατάλληλη προστασία των αγορών κεφαλαίων και των πιστωτικών δραστηριοτήτων, στη διατήρηση και τόνωση της απασχόλησης, καθώς και στην προστασία του πληθυσμού από τις αρνητικές συνέπειες της κρίσης, με ιδιαίτερη μέριμνα για τις φτωχότερες και εντονότερα πληγείσες κοινωνικές ομάδες. Σήμερα, πρέπει να ενισχύσουμε τον κοινωνικό διάλογο σε όλα τα επίπεδα, προσπαθώντας να αποφύγουμε μειώσεις μισθών και διασφαλίζοντας την αύξησή τους κατ' αναλογία προς την αύξηση της παραγωγικότητας. Τέλος, η δημιουργία νέων θέσεων εργασίας πρέπει να αποτελέσει τον σημαντικότερο από όλους τους στόχους.

Pascal Canfin (Verts/ALE), γραπτώς. – (EN) Η Ομάδα των Πρασίνων/ΕΕΑ υπερψήφισε το κείμενο του ψηφίσματος για τη διάσκεψη της G-20 για πολλούς λόγους, μεταξύ των οποίων και οι ακόλουθοι: – αναφερόμενο στην ανάγκη ανάπτυξης νέων δεικτών πέραν του ΑΕγχΠ, το ΕΚ στέλνει το σαφές μήνυμα ότι η «οικονομική ανάκαμψη» δεν πρέπει να στηρίζεται σε μια προσέγγιση διατήρησης των υφιστάμενων ισορροπιών, κάτι που συμφωνεί με το αίτημά μας για την προώθηση μιας «Πράσινης Νέας Συμφωνίας» – το ψήφισμα εμμένει στην ανάγκη αντιμετώπισης των παγκόσμιων ανισορροπιών, ιδίως των ανισορροπιών ως προς τις συναλλαγματικές ισοτιμίες και την αστάθεια των τιμών των αγαθών εντός ενός πολυμερούς πλαισίου· – το ψήφισμα στέλνει ένα θετικό μήνυμα υπέρ της θέσπισης φορολογίας επί των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών, κάτι που δεν είχε συμβεί ποτέ έως σήμερα· – όσον αφορά τη χρηματοπιστωτική κρίση, το ΕΚ προβαίνει σε μια έντονη δήλωση σχετικά με τον διεθνή συντονισμό, ο οποίος πρέπει να αποφεύγει το ρυθμιστικό αρμπιτράζ. Υπογραμμίζει επίσης ότι η αναβάθμιση των κανόνων προληπτικής εποπτείας στο πλαίσιο της G-20 συνίσταται σε μια προσέγγιση «ελάχιστης εναρμόνισης» η οποία δεν πρέπει να εμποδίζει την ΕΕ από το να εφαρμόζει αυστηρότερα πρότυπα· – όσον αφορά την εποπτεία του χρηματοπιστωτικού τομέα, το ΕΚ έχει κινηθεί αποφασιστικά προς μια ενισχυμένη και πιο συγκεντρωτική προσέγγιση ως προς την εποπτεία των χρηματοπιστωτικών αγορών, με απώτερο στόχο τη δημιουργία μιας ενιαίας εποπτικής αρχής.

Maria da Graça Carvalho (PPE), γραπτώς. – (PT) Η G-20 δεσμεύτηκε να καταλήξει σε συμφωνία στη σύνοδο κορυφής της Κοπεγχάγης, η δε Ευρωπαϊκή Ένωση επιβάλλεται να συνεχίσει να διαδραματίζει ηγετικό ρόλο στις διαπραγματεύσεις για την επίτευξη μιας ευρείας και δίκαιης συμφωνίας. Η επίτευξη συμφωνίας στην Κοπεγχάγη μπορεί να αναθέρμανε την οικονομική ανάπτυξη, να προωθήσει τις καθαρές τεχνολογίες, και να διασφαλίσει τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας στις βιομηχανικές και τις αναπτυσσόμενες χώρες.

Η ύπαρξη μιας συμφωνίας για τη χρηματοδότηση και την τεχνική υποστήριξη των καθαρών, ανανεώσιμων πηγών ενέργειας και της ενεργειακής απόδοσης στις αναπτυσσόμενες χώρες είναι απαραίτητη αν επιθυμούμε να επιτευχθεί μια ισχυρή συμφωνία στην Κοπεγχάγη. Για να μεγιστοποιηθούν οι πιθανότητες επίτευξης συμφωνίας στην Κοπεγχάγη, είναι σημαντικό να καθοριστεί ένα συγκεκριμένο πρότυπο. Η διεθνής συμφωνία πρέπει να προβλέπει συλλογικές μειώσεις των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου βάσει των συστάσεων της τέταρτης έκδοσης αξιολόγησης της Διακυβερνητικής Επιτροπής για την Αλλαγή του Κλίματος (25-40% έως το 2020, σε σχέση με τα επίπεδα 1990), και πρέπει να καθορίζει έναν στόχο μακροπρόθεσμης μείωσης, για την ΕΕ και τις άλλες βιομηχανικές χώρες, τουλάχιστον 80% έως το 2050, σε σχέση με τα επίπεδα του 1990.

David Casa (PPE), γραπτώς. – (EN) Η διάσκεψη κορυφής της G-20 που πραγματοποιήθηκε στο Πίτσμπουργκ στις 24 και 25 Σεπτεμβρίου υπήρξε επιτυχής σε διάφορους τομείς, όπως η συζήτηση της ανάγκης αντιμετώπισης των βασικών αιτίων των χρηματοπιστωτικών κρίσεων, έτσι ώστε να διασφαλιστεί ότι δεν θα επαναληφθούν παρόμοια φαινόμενα στο μέλλον. Συμφωνώ επ' αυτού, και ως εκ τούτου υπερψήφισα το κείμενο του ψηφίσματος.

Anna Maria Corazza Bildt, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark, Anna Ibrisagic και Alf Svensson (PPE), γραπτώς. – (SV) Σήμερα υπερψήφισαμε το κείμενο του ψηφίσματος για τη διάσκεψη κορυφής της G-20. Εντούτοις, επιλέξαμε να ψηφίσουμε κατά της θέσπισης ενός φόρου επί των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών, καθώς ένα τέτοιο μέτρο θα στρεφόταν κατά του σχηματισμού κεφαλαίου σε φτωχές χώρες και θα εμπόδιζε τη μεγέθυνση και ανάπτυξη που έσωσαν από τη φτώχεια πολλές χώρες και ανθρώπους τα τελευταία 30 χρόνια. Τασσόμαστε επίσης κατά της δημιουργίας ενός αντικυκλικού ταμείου απασχόλησης σε διεθνές επίπεδο, διότι υπάρχει κίνδυνος να διατηρηθεί παλαιές και παρωχημένες δομές, εμποδίζοντας έτσι τη μεγέθυνση και την ανάπτυξη νέων θέσεων εργασίας. Κάτι τέτοιο προϋποθέτει τη δημιουργία ενός διεθνούς συστήματος φορολογίας και διανομής πόρων χωρίς δημοκρατικό έλεγχο και με εμφανή τον κίνδυνο εμφάνισης ποικίλων φαινομένων διαφθοράς. Είναι σημαντικό να μπορούν να λαμβάνουν στήριξη και βοήθεια τα άτομα που πλήττονται από την κρίση, όμως αυτό μπορεί να επιτευχθεί με καλύτερο τρόπο σε εθνικό επίπεδο, και όχι μέσω ενός γραφειοκρατικού διεθνούς συστήματος.

Marielle De Sarnez (ALDE), γραπτώς. – (FR) Η αντιπροσωπεία των εκλεγμένων εκπροσώπων του *Mouvement Démocrate* (Ομάδα της Συμμαχίας Φιλελευθέρων και Δημοκρατών για την Ευρώπη – Γαλλία) χαιρετίζει την έγκριση του ψηφίσματος για τα συμπεράσματα της συνόδου της G-20. Μέσω αυτής της ψηφοφορίας, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο επιβεβαιώνει ότι: η ΕΕ πρέπει να αποκτήσει ένα σύστημα εποπτείας του χρηματοπιστωτικού τομέα και μια ενιαία χρηματοπιστωτική αρχή· πρέπει να κινηθούμε προς την κατεύθυνση της μακροπρόθεσμης δημοσιονομικής σταθερότητας έτσι ώστε να μην επιβαρυνθούν οι μελλοντικές γενιές· οι άμεσες προτεραιότητές μας πρέπει να είναι η δημιουργία θέσεων εργασίας και η προστασία των πολιτών από τις συνέπειες της κρίσης. Υπερψήφισαμε τις τροπολογίες αριθ. 5, 8, 11, 12 και 13, και εκφράζουμε τη λύπη μας για το γεγονός ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν επέδειξε μεγαλύτερη τόλμη στους τομείς της διαφάνειας των λογαριασμών, της καταπολέμησης των φορολογικών παραδείσων και της ανάληψης δεσμεύσεων για το περιβάλλον («Νέα Πράσινη Συμφωνία»). Επαναλαμβάνουμε επίσης ότι υποστηρίζουμε σταθερά τη θέσπιση ενός φόρου επί των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών κατά το πρότυπο του φόρου Τόμπιν. Σε αυτό το πλαίσιο, καλούμε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να ξεκινήσει διάλογο για τον καθορισμό ενός τέτοιου φόρου.

Frank Engel (PPE), γραπτώς. – (FR) Παρότι συμφωνούμε με τους βασικούς προσανατολισμούς του ψηφίσματος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για τη σύνοδο κορυφής της G-20 στο Πίτσμπουργκ –και γι' αυτό άλλωστε το υπερψήφισαμε– η αντιπροσωπεία του Λουξεμβούργου της Ομάδας του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος (Χριστιανοδημοκράτες) επιθυμεί να διατυπώσει ορισμένες επιφυλάξεις για στοιχεία αυτού του ψηφίσματος τα οποία θεωρούμε μη ικανοποιητικά.

Καταρχάς, στα συμπεράσματα του Πίτσμπουργκ αναφέρεται ότι οι δικαιούχοι των μέτρων διάσωσης πρέπει να συνεισφέρουν στο κόστος αυτών των μέτρων. Αυτό δεν είναι το ίδιο με τη θέσπιση φόρου επί των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών, όπως υποστηρίζεται στο ψήφισμα του Κοινοβουλίου. Δεύτερον, προτείνουμε ένα σύστημα εποπτείας του χρηματοπιστωτικού τομέα το οποίο θα συναρπάζεται, στο μέλλον, από τις εθνικές εποπτικές αρχές και τα τρία ευρωπαϊκά όργανα, η διαμόρφωση του οποίου βρίσκεται σε εξέλιξη στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής νομοθετικής διαδικασίας.

Τέλος, είναι σημαντικό να αποφευχθεί η διαδεδομένη χρήση του όρου «φορολογικοί παράδεισοι», που μεταφέρεται από τα συμπεράσματα της συνόδου της G-20. Επικράτειες που δεν αποτελούν σε καμία περίπτωση φορολογικούς παραδείσους έχουν συμπεριληφθεί αυθαιρέτως σε μια «γκρίζα» λίστα, ενώ οι πραγματικοί φορολογικοί παράδεισοι παραμένουν ανενόχλητοι από κάθε μορφή πίεσης της G-20 και του ΟΟΣΑ. Με το να αποκαλούμε φορολογικούς παραδείσους χώρες που εφαρμόζουν μέτρια επίπεδα φορολόγησης δεν συμβάλλουμε στον τερματισμό μιας κρίσης τα αίτια της οποίας βρίσκονται αλλού.

Edite Estrela (S&D), γραπτώς. – (PT) Υπερψήφισα το ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για τη διάσκεψη κορυφής της G-20, που πραγματοποιήθηκε στο Πίτσμπουργκ στις 24 και 25 Σεπτεμβρίου, διότι πιστεύω ότι τα τρέχοντα οικονομικά προβλήματα πρέπει να χρησιμεύσουν ως ευκαιρία προώθησης των στόχων της στρατηγικής της Λισαβόνας και επαναβεβαίωσης της δέσμευσης υπέρ της καταπολέμησης της ανεργίας και της αλλαγής του κλίματος, καθώς και υπέρ του σχεδιασμού μιας ευρωπαϊκής στρατηγικής που να οδηγήσει σε μακροπρόθεσμη, βιώσιμη οικονομική ανάκαμψη. Προκαλεί, ωστόσο, απογοήτευση η απόρριψη της πρότασης θέσπισης ενός φόρου επί των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών, κατά το πρότυπο του φόρου Τόμπιν, ο οποίος θα επέτρεπε τον περιορισμό της ανεξέλεγκτης κερδοσκοπίας, ενώ θα προωθούσε μακροπρόθεσμα την οικονομική σταθερότητα και τις επενδύσεις.

Diogo Feio (PPE), γραπτώς. – (PT) Στο πλαίσιο μιας παγκόσμιας οικονομικής κρίσης με σοβαρές κοινωνικές επιπτώσεις, οι αποφάσεις στις οποίες κατέληξαν οι ηγέτες της G-20 αποκτούν πολύ μεγάλη σημασία. Μόνο μέσω των συντονισμένων προσπάθειών των μελών της G-20 θα μπορέσουμε να διαμορφώσουμε ένα χρηματοπιστωτικό σύστημα το οποίο θα συμβάλλει σε πιο δίκαιη και βιώσιμη οικονομική ανάπτυξη στο μέλλον, αποφεύγοντας έτσι κρίσεις όπως αυτή που βιώνουμε σήμερα.

Στην Ευρωπαϊκή Ένωση δεν μπορούμε να ενεργούμε αυτόνομα, διότι, σε περίπτωση που θεσπίσουμε διατάξεις τις οποίες δεν συμμερίζονται άλλες χώρες, η ευρωπαϊκή οικονομία θα μπορούσε να βρεθεί σε μειονεκτική θέση εντός του παγκοσμιοποιημένου κόσμου στον οποίο ζούμε.

José Manuel Fernandes (PPE), γραπτώς. – (PT) Θέλω να εκφράσω την ικανοποίησή μου για τις συμφωνίες που επιτεύχθηκαν στη διάσκεψη κορυφής της G-20 στο Πίτσμπουργκ. Λόγω της παγκοσμιοποίησης του κεφαλαίου, οι όποιες παρεμβάσεις για την αντιμετώπιση και την πρόληψη νέων κρίσεων απαιτούν τον μέγιστο δυνατό βαθμό διεθνούς συνεργασίας. Είμαι πολύ ικανοποιημένος από τις συμφωνίες, οι οποίες αποβλέπουν στην οικονομική μεγέθυνση, την προώθηση της απασχόλησης και τη ρύθμιση των αγορών, και ευελπιστώ ότι οι στόχοι αυτοί θα υλοποιηθούν «σε ευρεία έκταση». Όσον αφορά τη φορολόγηση των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών με σκοπό τον περιορισμό της ανεξέλεγκτης κερδοσκοπίας και την ενθάρρυνση μακροπρόθεσμων επενδύσεων, έχει νόημα μόνον εάν εφαρμοστεί σε παγκόσμια κλίμακα.

João Ferreira (GUE/NGL), γραπτώς. – (PT) Το ψήφισμα που εγκρίθηκε σήμερα εναρμονίζεται με τις θέσεις που έχουν υιοθετήσει ήδη διάφορα όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, περιλαμβανομένου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, σε μια προσπάθεια να συγκαλυφθούν τα πραγματικά αίτια της οικονομικής και κοινωνικής κρίσης και, μέσω της χειραγώγησής της, να επιταχυνθεί και να ενθαρρυνθεί η συνέχιση και επέκταση των πολιτικών που την προκάλεσαν. Μεταξύ άλλων, και όσον αφορά τους φορολογικούς παραδείσους, θεωρεί απλώς ότι «έχουν υπονομεύσει τη ρυθμιστική πλαισίωση του χρηματοπιστωτικού τομέα», και αναφέρει μόνον ότι είναι αναγκαίο να «βελτιωθεί η φορολογική διαφάνεια και η ανταλλαγή πληροφοριών».

Αυτό που είναι πραγματικά αναγκαίο, και που δεν αναφέρεται καθόλου στο ψήφισμα, είναι να αποδεσμευτούμε από τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της ελευθέρωσης και της ιδιωτικοποίησης των υπηρεσιών, της επίθεσης κατά των δικαιωμάτων των εργαζομένων και της καταστροφής των υποδομών στον τομέα της μεταποίησης. Οι πολιτικές αυτές είναι υπεύθυνες για την επιδείνωση των συνθηκών διαβίωσης, για το χρέος, την αυξημένη ανεργία, την ανασφάλεια της εργασίας και τη φτώχεια. Είναι αναγκαίο να προωθηθεί η αξία της εργασίας και των εργαζομένων, να προστατευθούν οι παραγωγικοί τομείς και οι δημόσιες υπηρεσίες, να τεθεί ουσιαστικά η οικονομική εξουσία υπό τον έλεγχο της πολιτικής εξουσίας, να καταπολεμηθούν και να τιμωρηθούν η διαφθορά και το οικονομικό έγκλημα, και να τεθεί τέρμα στο καθεστώς των φορολογικών παραδείσων.

Robert Goebbels (S&D), γραπτώς. – (FR) Καταψήφισα όλες τις τροπολογίες που κατέθεσε η Ομάδα των Πρασίνων/Ευρωπαϊκή Ελεύθερη Συμμαχία επί του ψηφίσματος για τη σύνοδο κορυφής της G-20 σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την τακτική της εν λόγω Ομάδας να ανοίγει εκ νέου τις συζητήσεις καταθέτοντας εν γένει δημαγωγικές τροπολογίες. Οι Πράσινοι είχαν διαπραγματευθεί την κοινή πρόταση ψηφίσματος και εξασφάλισαν συναίνεση για πολλές τροπολογίες. Παρά ταύτα, δεν υπέγραψαν το κοινό ψήφισμα, έτσι ώστε να μπορούν να διαμαρτυρηθούν στην Ολομέλεια.

Bruno Gollnisch (NI), γραπτώς. – (FR) Καταψήφισαμε το κείμενο του ψηφίσματος για τη σύνοδο της G-20 για έναν σημαντικό λόγο: σε κανένα σημείο του δεν θέτει υπό αμφισβήτηση το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα που αποτελεί τη βασική αιτία της κρίσης. Φτάνει ακόμη και στο σημείο να υποστηρίζει ότι απαιτείται ακόμη περισσότερη παγκοσμιοποίηση, ακόμη περισσότερη ελευθέρωση, με τη δήθεν εγγύηση των πολυμερών θεσμικών οργάνων και φορέων που σκοπό έχουν να μετασηματιστούν σε παγκόσμια κυβέρνηση.

Ωστόσο, η άρνηση αλλαγής του συστήματος εγγυάται την αποτυχία των ελάχιστων χρήσιμων και αναγκαίων μέτρων που προτείνονται. Η προσπάθεια διάσωσης, πάση θυσία, του συστήματος στην τρέχουσα μορφή του, με αγορές οι οποίες έχουν ολόένα και λιγότερη σχέση με την πραγματική οικονομία, προετοιμάζει ουσιαστικά το έδαφος για νέες κρίσεις και διασφαλίζει ότι δεν πρόκειται να επιτευχθεί ο διακηρυχθείς στόχος της δημιουργίας θέσεων εργασίας.

Η οικονομία δεν αποτελεί αυτοσκοπό: είναι απλώς ένα μέσο επίτευξης πολιτικών στόχων, της προόδου των κοινωνιών και της ανθρώπινης ανάπτυξης. Όσο υποκύπτете στις υποτιθέμενες απαιτήσεις της και παραδίδετε τα όπλα ενώπιον των δήθεν απαραίτητων νόμων της αγοράς, δεν πρόκειται να λύσετε κανένα πρόβλημα.

Sylvie Goulard (ALDE), γραπτώς. – (FR) Εξ ονόματος της Ομάδας της Συμμαχίας Φιλελευθέρων και Δημοκρατών για την Ευρώπη, θα ήθελα να εξηγήσω την αποχή μας από την ψηφοφορία επί της τροπολογίας που κατέθεσε η Ομάδα των Πρασίνων/Ευρωπαϊκή Ελεύθερη Συμμαχία για έναν φόρο που βασίζεται στο πρότυπο του φόρου Τόμπιν. Η πολιτική μας ομάδα αποφάσισε να συστήσει μια ομάδα εργασίας επί του θέματος προκειμένου να διευκρινίσει τους στόχους και τις πρακτικές λεπτομέρειες ενός τέτοιου φόρου. Ακολούθως, οι πολιτικές ομάδες, με πλήρη επίγνωση των δεδομένων, θα είναι σε θέση να συμφωνήσουν για μια κοινή προσέγγιση του θέματος, η οποία θα σημαίνει τα ίδια πράγματα για όλους και την οποία θα μπορούμε να υπερασπιστούμε στους κόλπους των αντίστοιχων διεθνών οργάνων.

Ian Hudghton (Verts/ALE), γραπτώς. – (EN) Υπερψήφισα το κείμενο του ψηφίσματος για τη διάσκεψη κορυφής της G-20 στο Πίτσμπουργκ. Η τρέχουσα οικονομική κρίση είναι πραγματικά παγκόσμια ως προς τις αιτίες αλλά και ως προς τα αποτελέσματά της, γι' αυτό απαιτείται συντονισμένη διεθνής δράση για την εξεύρεση λύσεων. Οι εθνικές κυβερνήσεις μπορούν να διαδραματίσουν σημαντικό ρόλο σε αυτές τις λύσεις, και η κοινή δράση σε επίπεδο ΕΕ θα επιτρέψει στην Ευρώπη να βρεθεί στην πρώτη γραμμή του αγώνα για τη διεθνή ανάκαμψη. Η κυβέρνηση της Σκωτίας προωθεί ένα πρόγραμμα το οποίο αποσκοπεί στη στήριξη των θέσεων εργασίας και των κοινοτήτων, την ενίσχυση της εκπαίδευσης και των δεξιοτήτων, και την επένδυση στην καινοτομία και τις βιομηχανίες του μέλλοντος. Σε συνεργασία με τις υπόλοιπες χώρες της Ευρώπης, θα μπορέσουμε να ανταποκριθούμε στις προκλήσεις της τρέχουσας συγκυρίας.

Arlene McCarthy (S&D), γραπτώς. – (EN) Εγώ και οι συνάδελφοί μου στο Εργατικό Κόμμα υποστηρίζουμε με θέρμη τις δεσμεύσεις που ανέλαβε η σύνοδος της G-20 για την επεξεργασία ενός φόρου επί των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών. Μετά την οικονομική επιβάρυνση που υπέστησαν οι φορολογούμενοι κατά τη διάρκεια της κρίσης, επιβάλλεται να εξασφαλιστεί η πλήρης και δίκαιη συνεισφορά του χρηματοπιστωτικού τομέα στη βελτίωση των δημοσίων οικονομικών. Ο φόρος Τόμπιν είναι ένα μοντέλο φορολογίας των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών που έχει προταθεί. Δεν υποστηρίξαμε την τροπολογία αριθ. 8 διότι πρέπει να εξετάσουμε όλες τις διαθέσιμες επιλογές, αντί να εστιάσουμε όλες τις προσπάθειές μας σε έναν φόρο με βάση το πρότυπο του φόρου Τόμπιν. Άλλωστε, στην εν λόγω τροπολογία προτείνεται η εξέταση μιας μονομερούς ευρωπαϊκής εκδοχής αυτού του φόρου. Η βιομηχανία των χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών είναι όμως παγκόσμια, γι' αυτό οι προσπάθειές μας πρέπει να επικεντρωθούν στη θέσπιση ενός φόρου επί των συναλλαγών που να είναι αποτελεσματικός και εφαρμόσιμος σε παγκόσμιο επίπεδο.

David Martin (S&D), γραπτώς. – (EN) Απέιχα από την ψηφοφορία επί της τροπολογίας αριθ. 8 για έναν φόρο επί των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών. Τάσσομαι υπέρ ενός τέτοιου φόρου, όμως πιστεύω ότι, για να είναι αποτελεσματικός, πρέπει να θεσπιστεί σε διεθνές, και όχι σε ευρωπαϊκό, επίπεδο.

Franz Obermayr (NI), γραπτώς. – (DE) Η κοινή πρόταση ψηφίσματος για τη διάσκεψη κορυφής της G-20 στο Πίτσμπουργκ περιλαμβάνει πάρα πολλά θετικά στοιχεία. Επισημαίνει ξεκάθαρα, λόγου χάρι, τις δυσκολίες που συναντούν τα μέτρα δημοσιονομικής τόνωσης που έχει εφαρμόσει η πλειονότητα των κρατών. Τα επόμενα χρόνια πρέπει να δοθεί ιδιαίτερη έμφαση στην εξυγίανση των εθνικών προϋπολογισμών. Χαιρετίζω επίσης το γεγονός ότι καταβάλλεται προσπάθεια για να εντοπιστούν τα αίτια της κρίσης, καθώς γίνεται αναφορά στην ανεξέλεγκτη κερδοσκοπία και το ρυθμιστικό έλλειμμα στις χρηματοπιστωτικές αγορές. Η προσπάθεια αυτή είναι, ωστόσο, πολύ επιφανειακή. Επιπλέον, δεν οδηγεί σε ουσιαστικές, αναγκαίες μεταρρυθμίσεις. Δεδομένων των τεραστίων διαστάσεων της κρίσης την οποία εξακολουθούμε να διανύουμε και η οποία, δυστυχώς, θα οδηγήσει σε ακόμα μεγαλύτερη αύξηση της ανεργίας, η προσπάθεια αυτή είναι εξαιρετικά ανεπαρκής. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίον απέιχα από την ψηφοφορία.

Andreas Mölzer (NI), γραπτώς. – (DE) Στην πρόταση ψηφίσματος για τη σύνοδο κορυφής της G-20 στο Πίτσμπουργκ δηλώνεται ξεκάθαρα ότι η κρίση οφείλεται σε απερισκεπτη και ανεύθυνη ανάληψη κινδύνων εκ μέρους ορισμένων χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων σε συνδυασμό με απουσία ρυθμίσεων της χρηματοπιστωτικής αγοράς. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το σύστημα βρέθηκε απολύτως ευάλωτο στην ολοκληρωτική κερδοσκοπία. Ως εκ τούτου, καθίσταται ακόμη πιο σημαντικό να θεσπιστούν το ταχύτερο δυνατόν κατάλληλοι κανόνες για τη λειτουργία των αγορών. Οι ιδέες που προτείνονται προς αυτήν την κατεύθυνση στην πρόταση ψηφίσματος είναι, σε γενικές γραμμές, ευπρόσδεκτες. Δυστυχώς, όμως, στην πρόταση ψηφίσματος υποστηρίζονται επίσης οι διατάξεις της Βασιλείας II οι οποίες γνωρίζουμε εκ πείρας ότι οδήγησαν πρακτικά σε διακοπή της ροής κεφαλαίων προς μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις. Η συστηματική κατάργηση του τραπεζικού απορρήτου δεν με βρίσκει σύμφωνο, καθώς λαμβάνω υπόψη τις ανάγκες των πολλών μικροκαταθετών, γι' αυτό αποφάσισα να απόσχω από την τελική ψηφοφορία.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), γραπτώς. – (PT) Καταρχάς, χαιρετίζω το γεγονός ότι στη διάσκεψη της G-20 συζητήθηκαν πολλά σημαντικά θέματα, όπως η βιώσιμη οικονομική ανάπτυξη, η απασχόληση και τα δυνητικά φαινόμενα κλιματικής αλλαγής, τα οποία ενδέχεται να θέσουν σε κίνδυνο τη δυνατότητα επιβίωσης του ανθρώπου στον πλανήτη. Πρόκειται για τρέχοντα παγκόσμια ζητήματα, τα οποία θεωρούνται από όλους ζωτικά για τη διαδικασία της οικονομικής μεγέθυνσης της Ευρώπης.

Σε αυτό το πλαίσιο, χαιρετίζω επίσης την απόφαση να διατηρηθούν τα κίνητρα για την ανάκαμψη της οικονομίας και την προσήλωσή σε μια στρατηγική που μπορεί να καταστήσει βιώσιμες τις αρχές της στρατηγικής της Λισαβόνας, ιδίως δε το γενικότερο ενδιαφέρον για την εφαρμογή του παγκόσμιου συμφώνου απασχόλησης. Ως προς το θέμα αυτό, είναι σημαντικό να υπογραμμιστεί η επείγουσα ανάγκη δημιουργίας ενός αντικυκλικού ταμείου απασχόλησης σε διεθνές επίπεδο και μιας δέσμης φορολογικών κινήτρων τα οποία θα υποστηρίζουν τη δημιουργία και τη διατήρηση θέσεων εργασίας, σε συνδυασμό με ισχυρές κοινωνικές πολιτικές στήριξης των πιο ευάλωτων κοινωνικών ομάδων.

Marit Paulsen, Olle Schmidt και Cecilia Wikström (ALDE), γραπτώς. – (SV) Η χρηματοπιστωτική κρίση οφείλεται εν μέρει στην κατάχρηση, εκ μέρους των τραπεζών, της εμπιστοσύνης των πελατών τους και στην ανάληψη υπέρμετρων κινδύνων με τα χρήματα των πελατών τους. Θεωρούμε ότι είναι επιβεβλημένη η λεπτομερέστερη συζήτηση του τρόπου διαχείρισης των διεθνών χρηματοπιστωτικών συναλλαγών. Δεν θεωρούμε τον φόρο Τόμπιν αποτελεσματικό μέσο πρόληψης της κερδοσκοπίας, όμως θεωρούμε ευπρόσδεκτη μια συζήτηση του τρόπου με τον οποίο χρηματοπιστωτικά ιδρύματα όπως οι τράπεζες, οι εταιρείες επενδύσεων και οι ασφαλιστικές εταιρείες μπορούν να συμβάλουν στη διαμόρφωση μιας υγιούς και σταθερής χρηματοπιστωτικής αγοράς. Η χρηματοπιστωτική κρίση αναδεικνύει την ανάγκη εξεύρεσης διεθνών λύσεων για την αντιμετώπιση των διεθνών προβλημάτων. Αυτή η συζήτηση πρέπει, συνεπώς, να διεξαχθεί σε διεθνές επίπεδο και όχι μόνον στους κόλπους της ΕΕ.

Paulo Rangel (PPE), γραπτώς. – (PT) Χαιρετίζω τις συμφωνίες που επιτεύχθηκαν κατά τη σύνοδο κορυφής της G-20, τις οποίες θεωρώ πολύ ικανοποιητικές και οι οποίες αναγνωρίζεται από όλους ότι αποτελούν βήμα προς τη σωστή κατεύθυνση.

Δεδομένου ότι συζητήθηκαν σημαντικά ζητήματα όπως η ρύθμιση και η εποπτεία των χρηματοπιστωτικών αγορών και η βιωσιμότητα των δημοσίων οικονομικών, θα ήθελα να δώσω ιδιαίτερη έμφαση στο θέμα της βιώσιμης οικονομικής ανάπτυξης και απασχόλησης.

Χαίρομαι διότι οι προτεραιότητες τις οποίες υιοθέτησε η G-20 έχουν ως βάση τη βιώσιμη ανάπτυξη της πραγματικής οικονομίας, η οποία δεν θα αποτελέσει απλώς την ατμομηχανή που θα εξασφαλίσει τη δημιουργία θέσεων εργασίας, αλλά θα χρησιμεύσει επίσης ως εγγύηση της προστασίας του κοινού, ιδίως των φτωχότερων και πιο ευάλωτων κοινωνικών στρωμάτων, από τις αρνητικές συνέπειες της κρίσης. Χαίρομαι επίσης για τη δέσμευση των ηγετών της G-20 να χειριστούν την κρίση στον τομέα της απασχόλησης σε διεθνές επίπεδο, καθιστώντας την προώθηση της απασχόλησης κεντρικό στοιχείο των σχεδίων ανάκαμψης.

Λυπούμαι μόνον για την αδυναμία επίτευξης συμφωνίας στη σύνοδο της G-20 με σκοπό τη διεθνή καταπολέμηση της αλλαγής του κλίματος.

Frédérique Ries (ALDE), γραπτώς. – (FR) Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο όφειλε να στείλει ένα σαφές μήνυμα στους ηγέτες των ισχυρότερων χωρών του πλανήτη μετά τη σύνοδο κορυφής της G-20 στο Πίτσμπουργκ. Αυτό ακριβώς έπραξε με το ψήφισμα που εγκρίθηκε σήμερα από το Σώμα, στο οποίο επισημαίνεται ότι, αν και έχουμε ξεπεράσει το χειρότερο στάδιο της κρίσης, οι συνέπειες στους τομείς των δημοσιονομικών και της απασχόλησης θα είναι αισθητές για πολύν καιρό ακόμη, αν δεν αναλάβουν από κοινού δράση η Ευρωπαϊκή Ένωση, οι Ηνωμένες Πολιτείες και η Κίνα. Οι χώρες αυτές έχουν ήδη λάβει αποφάσεις για τη μεταρρύθμιση του ΔΝΤ, την παρακολούθηση των έκτακτων αποδοχών των εταιρικών στελεχών, τις κεφαλαιακές απαιτήσεις, καθώς και τη διαφάνεια των σύνθετων χρηματοπιστωτικών προϊόντων, επομένως αυτή η διάσκεψη της G-20 δεν υπήρξε μάταιη.

Παρ' όλα αυτά, υπολείπονται τουλάχιστον τρία τεράστια βήματα προκειμένου να επιτευχθεί πρόοδος ως προς τον έλεγχο της παγκοσμιοποίησης. Το πρώτο είναι η ουσιαστική καταπολέμηση των φορολογικών παραδεισών, όπου διοχετεύονται τεράστιες ποσότητες χρημάτων τα οποία στερούνται τα κρατικά ταμεία. Το δεύτερο είναι η αποτροπή μιας νομισματικής θύελλας λόγω της μη εξισορρόπησης των συναλλαγματικών ισοτιμιών και της πραγματοποίησης ανταγωνιστικών υποτιμήσεων. Το τρίτο συνίσταται στην καταπολέμηση της αστάθειας των τιμών βασικών αγαθών, ιδίως ειδών διατροφής, καθώς και η συγκεκριμένη πτυχή συμβάλλει στην αύξηση των ανισοτήτων και της φτώχειας στον κόσμο.

Czesław Adam Siekierski (PPE), γραπτώς. – (PL) Κυρία Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι, η πρόσφατη σύνοδος κορυφής της G-20 στο Πίτσμπουργκ επιβεβαίωσε τη σταδιακή σταθεροποίηση της οικονομικής κατάστασης. Ωστόσο, εξακολουθεί να είναι αναγκαίο να λάβουμε υπόψη τα προβλήματα που μπορεί να αντιμετωπίσουν επιμέρους οικονομίες. Η σύνοδος προσέφερε στα κράτη την ευκαιρία να επιβεβαιώσουν την αποφασιστικότητά τους για να

μεταρρυθμίσουν το ρυθμιστικό σύστημα των χρηματοπιστωτικών αγορών. Ο μεγαλύτερος κίνδυνος, τον οποίο πρέπει οπωσδήποτε να αποφύγουμε, είναι η περαιτέρω αύξηση της ανεργίας, η μείωση της ζήτησης και η πτώση της παραγωγής. Οι αρχές που προτάθηκαν στο Πίτσμπουργκ πρέπει να αποτελέσουν τη βάση της κοινής παγκόσμιας οικονομικής ανάπτυξης. Στη σύνοδο επιβεβαιώθηκε η ανάγκη καταβολής περαιτέρω προσπαθειών για τη δημιουργία θέσμων και μέσων ελέγχου και παρακολούθησης ποικίλων πτυχών της παγκόσμιας αγοράς.

Peter Skinner (S&D), γραπτώς. – (EN) Το Εργατικό Κόμμα στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο υποστήριξε αυτό το ψήφισμα καθώς και τη διαδικασία που οδήγησε στην επίτευξη προόδου τον περασμένο μήνα στο Πίτσμπουργκ. Χωρίς δεσμεύσεις για τη βελτίωση της πολυμερούς εποπτείας στους κόλπους του ΔΝΤ, και χωρίς τη συμμετοχή περισσότερων οικονομιών, εκτός των σημερινών μελών, προβλέπεται ελάχιστη ουσιαστική πρόοδος. Το ψήφισμα αυτό έχει πολλές θετικές πτυχές και, με προσεκτική μελέτη, μπορούμε να αναμένουμε ακόμη μεγαλύτερη πρόοδο έναντι των προβλημάτων που δημιουργεί η χρηματοπιστωτική κρίση.

Nuno Teixeira (PPE), γραπτώς. – (PT) Καταρχάς, χαιρετίζω το γεγονός ότι στη διάσκεψη της G-20 συζητήθηκαν πολλά σημαντικά θέματα, όπως η βιώσιμη οικονομική ανάπτυξη, η απασχόληση και τα δυνητικά φαινόμενα κλιματικής αλλαγής, τα οποία ενδέχεται να θέσουν σε κίνδυνο τη δυνατότητα επιβίωσης του ανθρώπου στον πλανήτη. Πρόκειται για τρέχοντα παγκόσμια ζητήματα, τα οποία θεωρούνται από όλους ζωτικά για τη διαδικασία της οικονομικής μεγέθυνσης της Ευρώπης.

Σε αυτό το πλαίσιο, χαιρετίζω επίσης την απόφαση να διατηρηθούν τα μέτρα για την αναδέρμανση της οικονομίας και την προσήλωσή σε μια στρατηγική που μπορεί να καταστήσει βιώσιμες τις αρχές της στρατηγικής της Λισαβόνας, ιδίως δε το γενικότερο ενδιαφέρον για την εφαρμογή του παγκόσμιου συμφώνου απασχόλησης. Ως προς το θέμα αυτό, είναι σημαντικό να υπογραμμιστεί η επείγουσα ανάγκη δημιουργίας ενός αντικυκλικού ταμείου απασχόλησης σε διεθνές επίπεδο και μιας δέσμης φορολογικών κινήτρων που να προωθούν τη δημιουργία και διατήρηση θέσεων εργασίας, σε συνδυασμό με ισχυρές κοινωνικές πολιτικές στήριξης των πιο ευάλωτων κοινωνικών ομάδων.

Γεώργιος Τούσσας (GUE/NGL), γραπτώς. – Το ΚΚΕ καταψηφίζει το κοινό ψήφισμα Συντηρητικών, Σοσιαλδημοκρατών και Φιλελευθέρων, γιατί συμπυκνώνει τη στρατηγική επιδίωξη των μονοπωλίων να μεταकुλήσουν στην εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα τις οδυνηρές συνέπειες της οικονομικής κρίσης του καπιταλισμού. Οι πολιτικοί εκφραστές του κεφαλαίου, με το ψήφισμά τους ζητάνε από τις αστικές κυβερνήσεις τη συνέχιση της ενίσχυσης των μονοπωλιακών μεγαθηρίων με ζεστό δημόσιο χρήμα και ταυτόχρονα την «εδραίωση υγιών δημόσιων οικονομικών», δηλαδή ακόμη μεγαλύτερες περικοπές των κοινωνικών δαπανών, στην Υγεία, την Πρόνοια, την Παιδεία κ.ά. Χαιρετίζουν τη δημιουργία «αξιοπρεπών θέσεων απασχόλησης», που θα αντικαταστήσουν τη μόνιμη και πλήρη εργασία με κακοπληρωμένη, ευέλικτη και ανασφαλή δουλειά, με το ελάχιστο δυνατό επίπεδο δικαιωμάτων. Αυτή την «αξιοπρέπεια» προτείνουν στην εργατική τάξη οι πολιτικοί εκπρόσωποι της πλουτοκρατίας! Το ψήφισμα απαιτεί την ενίσχυση των διεθνών ιμπεριαλιστικών οργανισμών (ΔΝΤ, Παγκόσμια Τράπεζα, ΠΟΕ), προετοιμάζει το έδαφος για τη νέα «πράσινη» κερδοφορία του κεφαλαίου, με πρόσχημα την κλιματική αλλαγή και την πλήρη απελευθέρωση του διεθνούς εμπορίου, που σηματοδοτεί την ακόμη μεγαλύτερη εισβολή των μονοπωλίων στις αγορές των αναπτυσσόμενων και φτωχών χωρών για την καταλήστευση πλουτοπαραγωγικών πηγών και ανθρώπινων πόρων.

- Πρόταση ψηφίσματος: Οι επιπτώσεις της παγκόσμιας χρηματοπιστωτικής και οικονομικής κρίσης στις αναπτυσσόμενες χώρες και την αναπτυξιακή συνεργασία (B7-0078/2009)

Maria da Graça Carvalho (PPE), γραπτώς. – (PT) Οι αναπτυσσόμενες χώρες έχουν πληγεί σοβαρά από τις διαδοχικές κρίσεις, όπως οι κρίσεις στις τιμές των τροφίμων και των καυσίμων, καθώς και από την αλλαγή του κλίματος. Έχουν υποστεί επίσης σοβαρά πλήγματα λόγω των συνεπειών της χρηματοπιστωτικής κρίσης και της οικονομικής ύφεσης. Η ΕΕ και τα κράτη μέλη επιβάλλεται να αναλάβουν τις ευθύνες τους ως διεθνείς παράγοντες, να εκπληρώσουν τις δεσμεύσεις τους ως προς τη χορήγηση δημόσιας αναπτυξιακής βοήθειας, και να συνεχίσουν να συμβάλλουν στην επίτευξη των αναπτυξιακών στόχων της Χιλιετίας.

Η ΕΕ έχει προκαταβάλει 8,8 δισ. ευρώ υπό μορφή αναπτυξιακής βοήθειας, δημοσιονομικής στήριξης και χρηματοδότησης της γεωργίας για τη λήψη άμεσων μέτρων, ενώ προσφέρεται να διαθέσει 500 εκατ. ευρώ για την ενίσχυση των κοινωνικών δαπανών σε αναπτυσσόμενες χώρες μέσω του μηχανισμού FLEX για τις χώρες ΑΚΕ. Είναι σημαντικό η δημοσιονομική στήριξη να εστιάζεται στους τομείς της υγείας, της αξιοπρεπούς εργασίας, της εκπαίδευσης, των κοινωνικών υπηρεσιών και της πράσινης ανάπτυξης. Η Επιτροπή καλείται να αναζητήσει νέες πηγές χρηματοδότησης για να εξασφαλίσει τη λειτουργία του Ευρωπαϊκού Ταμείου Ανάπτυξης (ETA), ενώ είναι επίσης σημαντικό να ενταχθεί πλήρως το ETA στον κοινοτικό προϋπολογισμό. Είναι επίσης αναγκαία η ενίσχυση της συνεκτικότητας των πολιτικών της ΕΕ στους τομείς του διεθνούς εμπορίου, των δημοσιονομικών θεμάτων, της αλλαγής του κλίματος και της ανάπτυξης.

Η αναπτυξιακή βοήθεια πρέπει να ευνοεί...

(Η αιτιολόγηση ψήφου συντομεύθηκε κατ' εφαρμογή του άρθρου 170, παράγραφος 1, του Κανονισμού)

David Casa (PPE), γραπτώς. – (EN) Παρά το γεγονός ότι οι αναπτυσσόμενες χώρες δεν ευθύνονται καθόλου για την εμφάνιση των κρίσεων, είναι οπωσδήποτε αλήθεια ότι επλήγησαν από αυτές κατά τον πλέον έντονο και δυσανάλογο τρόπο. Γι' αυτό υπερψήφισα το κείμενο αυτού του ψηφίσματος.

Carlos Coelho (PPE), γραπτώς. – (PT) Μολονότι η τρέχουσα χρηματοπιστωτική και οικονομική κρίση ξεκίνησε από τις Ηνωμένες Πολιτείες, οι συνέπειές της έγιναν αισθητές παγκοσμίως. Έπληξε μεν την Ευρώπη, όμως έπληξε πολύ πιο σοβαρά τις αναπτυσσόμενες χώρες, είτε υπό μορφή ανθρώπινου κόστους και εξώθησης εκατομμυρίων ανθρώπων σε έσοχα φτώχεια, είτε μέσω της αποδυνάμωσης των ήδη ευάλωτων οικονομιών τους.

Όλοι οι παράγοντες που διαδραματίζουν ενεργό ρόλο στην παροχή δημόσιας αναπτυξιακής βοήθειας –ιδίως τα ιδρύματα του Bretton Woods– επείγει να ανταποκριθούν στην κατάσταση με ταχύτητα και αποτελεσματικότητα. Είναι επίσης σημαντικό να αναλάβουν η Ευρωπαϊκή Ένωση και τα κράτη μέλη της τις ευθύνες τους ως πρωταγωνιστικοί παράγοντες στον τομέα της αναπτυξιακής βοήθειας και να ανταποκριθούν στις διεθνείς υποχρεώσεις τους έναντι αυτών των χωρών, αυξάνοντας επείγοντως την παροχή βοήθειας για την επίτευξη των αναπτυξιακών στόχων της Χιλιετίας καθώς και τον όγκο της δημόσιας αναπτυξιακής βοήθειας, η οποία δεν επαρκεί για την αντιστάθμιση των παράπλευρων απωλειών που προκαλεί αυτή η κρίση στις αναπτυσσόμενες χώρες.

Είναι άλλωστε πειστική η ανάγκη, ιδίως ενόψει της διάσκεψης της Κοπεγχάγης, να χαράξουν η ΕΕ και οι λοιποί παράγοντες της διεθνούς κοινότητας τις πολιτικές τους για το διεθνές εμπόριο, την αλλαγή του κλίματος, την ανθρωπιστική βοήθεια και την ανάπτυξη. Για τους λόγους αυτούς, στηρίζω το ψήφισμα.

Corina Crețu (S&D), γραπτώς. – (RO) Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια κατάσταση έκτακτης ανάγκης όσον αφορά την αναπτυξιακή και ανθρωπιστική βοήθεια λόγω της οικονομικής κρίσης, το ανθρώπινο κόστος της οποίας συνεχίζει να διογκώνεται, για τον επιπρόσθετο λόγο ότι η σημερινή ύφεση έρχεται ύστερα από τις κρίσεις στις τιμές των τροφίμων και των καυσίμων. Δυστυχώς, μια από τις άμεσες συνέπειες της οικονομικής κρίσης είναι η μείωση των διεθνών δωρητών, η οποία εκδηλώνεται σε ένα περιβάλλον επιταχυνόμενης αύξησης του επιπέδου φτώχειας. Μόνο το 2009, 90 εκατομμύρια άτομα οδηγήθηκαν σε καθεστώς ακραίας φτώχειας, ενώ ο αριθμός των ανέργων έχει αυξηθεί κατά 23 εκατομμύρια. Μια αχτίδα ελπίδας προσφέρουν οι προτάσεις που υιοθετήθηκαν σήμερα για την παροχή βοήθειας στις αναπτυσσόμενες χώρες, οι οποίες βρίσκονται στην πλέον εύλωτη θέση. Ωστόσο, τα μέτρα αυτά δεν είναι αρκετά τολμηρά, καθότι τα 6 δισ. δολάρια ΗΠΑ που εξασφαλίστηκαν από την πώληση αποθεμάτων χρυσού του ΔΝΤ και προορίζονται για την παροχή βοήθειας σε φτωχές χώρες μπορούν να καλύψουν μόλις το 2% των πραγματικών αναγκών τους. Κατά συνέπεια, φρονώ ότι πρέπει να αυξηθεί η πίεση προς τα κράτη της G-20 προκειμένου να αναλάβουν τις ευθύνες τους, δεδομένου ότι είναι κατεξοχήν υπεύθυνα για την πρόκληση της κρίσης, κινητοποιώντας πόρους υπό μορφή εκτάκτων ενισχύσεων προς τις αναπτυσσόμενες χώρες. Έχοντας υπόψη αυτήν την ανάγκη εξορθολογισμού του συστήματος, χαιρετίζω την κριτική που ασκείται στο πλαίσιο του ψηφίσματος για την αδυναμία της συνόδου του Πίτσμπουργκ να διευθετήσει το θέμα της μεταρρύθμισης των διεθνών χρηματοπιστωτικών φορέων, ενόψει της καθυστερημένης ανταπόκρισης των ιδρυμάτων του Bretton Woods στην κρίση.

Diogo Feio (PPE), γραπτώς. – (PT) Οι αναπτυσσόμενες χώρες επλήγησαν πολύ σοβαρά από την τρέχουσα χρηματοπιστωτική και οικονομική κρίση και εκφράζονται φόβοι ότι οι δείκτες ανάπτυξης και προόδου τους θα σημειώσουν απότομη επιβράδυνση, ή ακόμη και σοβαρή πτώση. Η ΕΕ και τα κράτη μέλη, στον βαθμό που αποτελούν σημαντικούς διεθνείς δωρητές, πρέπει να λάβουν υπόψη αυτό το γεγονός και να εξετάσουν το ενδεχόμενο αύξησης της βοήθειάς τους προς αυτές τις χώρες. Διαφορετικά, ορισμένες από αυτές θα οδηγηθούν αναπόφευκτα σε επίπεδα φτώχειας τα οποία ενδέχεται να προκαλέσουν ή να επιδεινώσουν κοινωνικές και πολιτικές συγκρούσεις, και να συμβάλουν στην εκδήλωση ελλείψεων σε περιοχές οι οποίες αγωνίζονται, με δυσκολία, να επιτύχουν την ειρήνευση και ανάπτυξη τους.

Αυτή η αύξηση, η οποία πρέπει να στηρίζεται σε αρχές ευελιξίας, ευρηματικότητας, αλληλεγγύης και κοινής λογικής, πρέπει να συνοδεύεται από αυστηρή εποπτεία, από την πλευρά των δωρητών σχετικά με τον τρόπο χρησιμοποίησης της βοήθειας καθώς και από αποτελεσματική παρακολούθηση των ποσών που διατίθενται στις αποδέκτριες χώρες, από την εκταμίευση έως τον τελικό τους προορισμό. Οι κοινωνίες των πολιτών και τα κοινοβούλια αυτών των χωρών πρέπει να μετέχουν σε αυτή την προσπάθεια για διαφάνεια, ενώ η ΕΕ πρέπει να προωθεί τον διάλογο σε εθνικό επίπεδο σχετικά με το πού πρέπει να διατεθούν οι παρεχόμενοι πόροι.

Ακόμη και κατά τη διάρκεια μιας περιόδου οικονομικής ύφεσης, η Ευρώπη δεν μπορεί και δεν πρέπει να απομονωθεί αδιαφορώντας για τα φλέγοντα προβλήματα που την περιβάλλουν.

Andreas M \ddot{u} lzer (NI), γραπτώς. – (DE) Οι αναπτυσσόμενες χώρες επλήγησαν πολύ σοβαρά από την τρέχουσα χρηματοπιστωτική και οικονομική κρίση, την οποία προκάλεσαν τράπεζες και άλλοι κερδοσκοπικοί στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αυτό έχει σοβαρότατες συνέπειες για τις ήδη εύλωτες οικονομίες τους και θα οδηγήσει στην ανεργία εκατομμύρια επιπλέον άτομα. Οι άνεργοι, εφόσον μπορούν, θα αναζητήσουν σανίδα σωτηρίας στην Ευρώπη, αυξάνοντας ακόμη περισσότερο τις μεταναστευτικές πιέσεις που ασκούνται στην Ευρώπη. Εμείς οι Ευρωπαίοι πρέπει, συνεπώς, να βοηθήσουμε αυτές τις χώρες να ανορθώσουν τις οικονομίες τους. Το τρέχον σύστημα της αναπτυξιακής βοήθειας δεν μπορεί να ανταποκριθεί αποτελεσματικά σε αυτόν τον στόχο, διότι μεγάλο μέρος των χρηματοδοτήσεων εξαφανίζεται σε σκοτεινές διαδρομές ή διοχετεύεται σε ευρωπαϊκούς τραπεζικούς λογαριασμούς που ανήκουν σε διεφθαρμένους τυράννους. Κατά συνέπεια, παρά τις πολυάριθμες θετικές ιδέες που περιέχει το κείμενο, απείχα από την τελική ψηφοφορία επί της πρότασης ψηφίσματος της Επιτροπής Ανάπτυξης.

Marit Paulsen, Olle Schmidt και Cecilia Wikström (ALDE), γραπτώς. – (SV) Η χρηματοπιστωτική κρίση οφείλεται εν μέρει στην κατάχρηση, εκ μέρους των τραπεζών, της εμπιστοσύνης των πελατών τους και στην ανάληψη υπέρμετρων κινδύνων με τα χρήματα των πελατών τους. Θεωρούμε ότι είναι επιβεβλημένη η λεπτομερέστερη συζήτηση του τρόπου διαχείρισης των διεθνών χρηματοπιστωτικών συναλλαγών. Δεν θεωρούμε τον φόρο Τόμπιν αποτελεσματικό μέσο πρόληψης της κερδοσκοπίας, όμως θεωρούμε ευπρόσδεκτη μια συζήτηση του τρόπου με τον οποίο χρηματοπιστωτικά ιδρύματα όπως οι τράπεζες, οι εταιρείες επενδύσεων και οι ασφαλιστικές εταιρείες μπορούν να συμβάλουν στη διαμόρφωση μιας υγιούς και σταθερής χρηματοπιστωτικής αγοράς. Η χρηματοπιστωτική κρίση αναδεικνύει την ανάγκη εξεύρεσης διεθνών λύσεων για την αντιμετώπιση των διεθνών προβλημάτων. Αυτή η συζήτηση πρέπει, συνεπώς, να διεξαχθεί σε διεθνές επίπεδο και όχι μόνον εντός της ΕΕ.

Sirpa Pietikäinen (PPE), γραπτώς. – (FI) Κυρία Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι, όπως αναφέρεται στην πρόταση ψηφίσματος της Επιτροπής Ανάπτυξης, η τρέχουσα χρηματοπιστωτική και οικονομική κρίση έπληξε χειρότερα τις φτωχότερες χώρες. Οι αναπτυξιακοί στόχοι που είχαν επιτευχθεί σε πολλές αναπτυσσόμενες χώρες κινδυνεύουν, ενώ η επίτευξη των αναπτυξιακών στόχων της Χιλιετίας μοιάζει σήμερα δυσκολότερη από κάθε άλλη φορά. Παρά τις πολλές υποσχέσεις των αναπτυγμένων χωρών, οι οποίες διατυπώθηκαν δημοσίως στις συνόδους κορυφής της G-20 και της G-8, λόγω χάρις, τα ποσά βοήθειας που αποστέλλονται στις αναπτυσσόμενες χώρες απέχουν πάρα πολύ από τα υπεσχημένα. Στην πραγματικότητα, ακόμα και πριν από την εκδήλωση της κρίσης, το ποσό αναπτυξιακής βοήθειας που παρείχαν πολλά κράτη μέλη της ΕΕ υπολείπονταν κατά πολύ του ποσού που τα ίδια είχαν υποσχεθεί.

Η κρίση θα μπορούσε να χρησιμεύσει επίσης ως μια νέα ευκαιρία. Η σημαντική αύξηση των πόρων του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και οι αλλαγές στο σύστημα λήψης αποφάσεων του συγκεκριμένου οργάνου είναι δύο από τους λόγους για τους οποίους μπορεί ευλόγως κανείς να προσδοκά θετικές εξελίξεις. Η μεταρρύθμιση του ΔΝΤ και οι πρόσθετοι πόροι ανταποκρίνονται σε πραγματικά επείγουσες ανάγκες, όμως αυτά από μόνα τους δεν επαρκούν για την άμβλυνση των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι φτωχότερες χώρες του πλανήτη. Οι αναπτυγμένες χώρες πρέπει να τηρήσουν τον λόγο τους όσον αφορά τις δεσμεύσεις τους σχετικά με τους αναπτυξιακούς στόχους της Χιλιετίας και το 0,7% του ΑΕγχΠ που απαιτείται για την αύξηση της αναπτυξιακής βοήθειας. Η χρηματοδότηση που απαιτείται για την καταπολέμηση και την προσαρμογή στην αλλαγή του κλίματος είναι πρόσθετη ευθύνη την οποία ο αναπτυσσόμενος κόσμος δεν έχει την πολυτέλεια να απεμπολήσει. Ο ακρογωνιαίος λίθος των νέων διεθνών κανόνων πρέπει να είναι η αντίληψη ότι απαιτούνται δικαιότερες ευκαιρίες τόσο για την αναθεώρηση των κανόνων όσο και για την τήρησή τους.

Czesław Adam Siekierski (PPE), γραπτώς. – (PL) Κυρία Πρόεδρε, υπερπήφισα το κείμενο, διότι πιστεύω ότι περιλαμβάνει πολλές αξιόλογες παρατηρήσεις για τις αιτίες και τα αποτελέσματα της δύσκολης κατάστασης στην οποία βρίσκονται σήμερα οι αναπτυσσόμενες χώρες. Θέλω δε να τονίσω ιδιαίτερα ότι η τρέχουσα οικονομική κρίση είναι αποτέλεσμα όχι μόνον της κατάρρευσης των χρηματοπιστωτικών αγορών, αλλά και των κρίσεων στις τιμές των τροφίμων και των καυσίμων, οι οποίες είχαν προηγηθεί. Θεωρώ επιβεβλημένη την ανάληψη δράσης με σκοπό την ταχεία και αποτελεσματικότερη εκμετάλλευση των μέσων τα οποία διέθεσαν στις χώρες αυτές οι αναπτυγμένες χώρες. Αυτό έχει τεράστια σημασία αν λάβουμε υπόψη το γεγονός ότι οι πλούσιες χώρες αντιμετωπίζουν σήμερα σοβαρά εσωτερικά προβλήματα, όπως δημοσιονομικά ελλείμματα ή χρονικούς περιορισμούς. Το υπογραμμίζω για μια ακόμη φορά: το σημαντικότερο είναι να απλουστεύσουμε τις διαδικασίες, έτσι ώστε οι πόροι που μετακινούνται από πλούσιες προς φτωχές χώρες να μην χάνονται στον κυκεώνα της γραφειοκρατίας.

Catherine Soullie (PPE), γραπτώς. – (FR) Η παροχή βοήθειας στις αναπτυσσόμενες χώρες είναι ένα καθήκον το οποίο δεν πρέπει να απεμπολήσει η Ευρωπαϊκή Ένωση. Η τρέχουσα χρηματοπιστωτική και οικονομική κρίση έχει προσδώσει νέα διάσταση στην παγκοσμιοποίηση. Η ιδέα ενός φόρου επί των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών υπήρξε ευεργετική: Ο Πρόεδρος Sarkozy την έχει αναγάγει σε μια από τις προτεραιότητές του. Όπως φαίνεται, η Ευρώπη καθόρισε τον βηματισμό και ο υπόλοιπος κόσμος ακολούθησε. Ο νέος, υγιής τρόπος λειτουργίας των διεθνών οικονομικών πρέπει να στηρίζεται στη δικαιοσύνη.

Ως εκ τούτου, με λυπεί η απόρριψη της τροπολογίας Striffler-Ponga, καθόσον πρότεινε έναν φόρο επί των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών που θα μπορούσε να προστεθεί στην επίσημη αναπτυξιακή βοήθεια, έτσι ώστε να μπορέσουν να επωφεληθούν από αυτόν οι λιγότερο αναπτυγμένες χώρες. Είναι αλήθεια ότι οι οικονομίες μας και τα χρηματοπιστωτικά μας συστήματα θα επωμίζονταν πολύ μεγαλύτερη φορολογική επιβάρυνση, όμως με τον τρόπο αυτόν η Ευρωπαϊκή Ένωση θα είχε εγκαινιάσει ένα σπουδαίο διεθνές κίνημα αλληλεγγύης.

Μπορούμε ακόμη να ελπίζουμε ότι το ψήφισμα που εγκρίθηκε σήμερα στο Σώμα θα ενθαρρύνει την Ένωση να τηρήσει τις δεσμεύσεις της και θα βοηθήσει τις αναπτυσσόμενες χώρες να παρακολουθήσουν τις εξελίξεις της παγκοσμιοποίησης.

Bart Staes (Verts/ALE), γραπτώς. – (NL) Υποστηρίζω με θέρμη το ψήφισμα που κατέθεσε η Επιτροπή Ανάπτυξης για τις συνέπειες της παγκόσμιας χρηματοπιστωτικής και οικονομικής κρίσης στις αναπτυσσόμενες χώρες. Το ΕΚ ορθώς καλεί την ΕΕ να εξαλείψει τις καταχρήσεις των φορολογικών παραδείσων, τη φοροδιαφυγή και την παράνομη διαρροή κεφαλαίων από αναπτυσσόμενες χώρες. Το ΔΝΤ ορθώς αύξησε τα κονδύλια που διαθέτει για την καταπολέμηση της χρηματοπιστωτικής και οικονομικής κρίσης. Ωστόσο, είναι σαφώς ανησυχητικό το γεγονός ότι, έως σήμερα, το 82% αυτών των κονδυλίων έχει καταλήξει στην Ευρώπη, ενώ μόλις το 1,6% έφτασε στην Αφρική. Ύψιστη προτεραιότητά μας πρέπει πλέον να αποτελέσει η μείωση της φτώχειας. Είναι επίσης απαραίτητο να χρησιμοποιηθούν οι συμφωνίες οικονομικής εταιρικής σχέσης (ΣΟΕΣ) ως μέσο παροχής εμπορικών πλεονεκτημάτων στις χώρες που το έχουν ανάγκη, και να δοθεί επίσης η δυνατότητα στις χώρες αυτές να εξαιρούνται από τις διαπραγματεύσεις για ορισμένα ευαίσθητα προϊόντα και τομείς, όπως οι επενδύσεις και οι υπηρεσίες. Εκφράζω, τέλος, τη λύπη μου για την απόρριψη της τροπολογίας με την οποία καλούνταν η Επιτροπή και τα κράτη μέλη να προτείνουν καινοτόμους μηχανισμούς χρηματοδότησης, όπως η φορολόγηση των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών, ως συμπλήρωμα της επίσημης αναπτυξιακής βοήθειας.

Iva Zanicchi (PPE), γραπτώς. – (IT) Υπερψήφισα το κείμενο της πρότασης ψηφίσματος, θεωρώ όμως απαραίτητο να προβώ σε ορισμένες διευκρινίσεις. Η πρόσφατη χρηματοπιστωτική κρίση προκάλεσε μια παγκόσμια οικονομική ύφεση η οποία, λόγω των ποικίλων επιπτώσεών της, έπληξε ιδιαίτερα σοβαρά τις αναπτυσσόμενες χώρες, οξύνοντας την κρίση στον τομέα των τροφίμων: σύμφωνα με στοιχεία του FAO, ο αριθμός των ατόμων που λιμοκτονούν έχει υπερβεί το ένα δισεκατομμύριο για πρώτη φορά στην Ιστορία, ενώ αυξήθηκαν επίσης κατά 100 εκατομμύρια τα υποσιτιζόμενα άτομα σε σύγκριση με το 2008.

Ο αντίκτυπος της χρηματοπιστωτικής κρίσης σε χώρες της περιοχής ΑΚΕ υπήρξε ολέθριος, περιπλέκοντας ακόμη περισσότερο τις περιβαλλοντικές προκλήσεις και την αστάθεια στις τιμές των τροφίμων. Οι χώρες αυτές δεν ευθύνονται για την κρίση, όμως υφίστανται σε μεγαλύτερο βαθμό τις συνέπειές της, ενώ έχουν λάβει το μικρότερο ποσοστό βοήθειας. Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να γίνεται πλέον ανεκτή. Για τους λόγους αυτούς, ενόψει μιας κατάστασης που κάθε άλλο παρά τετριμμένο θα ήταν αν την αποκαλούσαμε τραγική, φρονώ ότι είναι αναγκαίο να βελτιωθεί η ποιότητα της βοήθειας που παρέχεται σε αυτές τις χώρες, αντί να μας απασχολεί μόνον η ποσότητα. Φρονώ ότι είναι αναγκαίο οι παρεμβάσεις μας να χαρακτηρίζονται από μεγαλύτερη διαφάνεια και αποτελεσματικότητα κατά τη χρήση των παρεχόμενων πόρων, ενώ θεωρώ επίσης επιβεβλημένη τον έλεγχο των αποτελεσμάτων βάσει ενός αμερόληπτου συστήματος.

Πρόεδρος. – Οι αιτιολογήσεις ψήφου έληξαν.

9. Διορθώσεις και προθέσεις ψήφου: βλ. Συνοπτικά Πρακτικά

10. Σύνθεση των επιτροπών και των αντιπροσωπειών: βλ. Συνοπτικά Πρακτικά

11. Διαβίβαση των κειμένων που εγκρίθηκαν κατά τη σημερινή συνεδρίαση: βλ. Συνοπτικά Πρακτικά

12. Χρονοδιάγραμμα των προσεχών συνεδριάσεων: βλ. Συνοπτικά Πρακτικά

13. Διακοπή της συνόδου

Πρόεδρος. – Κηρύσσω τη διακοπή της συνόδου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

(Η συνεδρίαση λήγει στις 11.50)